

САРА ШЕПАРД СМЪРТОНОСНО

Част 14 от „Малки сладки лъжчини“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2014

chitanka.info

Никой няма да излезе жив оттук.
Джим Морисън

ВЕЛИКАТА И ВСЕМОГЪЩА АЛИ

Спомняте ли си, когато научихте думата *всегомъщество* в часа по английски? Това е когато човек знае, вижда и чува всичко. Сладка работа, нали? Това е като да сте Магьосникът от Оз. Представете си вие какво бихте могли да направите, ако сте всезнаещи. Както когато изгубихте дневника си в съблекалнята — така ще знаете къде се е заврял. Или на купона миналия месец: ще знаете дали гаджето ви се е натискало с най-голямата ви съперничка в спалнята на горния етаж или не. Ще можете да разгадавате всички тайнствени погледи. Да чувате интимните мисли. Да виждате невидимото... и дори невъзможното.

Четири красиви момичета от Роузууд също искаха да са всемогъщи. Но във всевиждането и всезнаенето има една тънкость — понякога незнанието е по-безопасно. Защото колкото повече се доближават до истината за случилото се в онази съдбовна нощ в Поконос, когато Алисън Дилорентис едва не ги уби и след това изчезна, толкова по-опасен става животът им.

* * *

В една мразовита февруарска нощ, на уединения, горист път в планината Поконо беше толкова тихо, че от километри можеше да се чуе как пука съчка, как някой се киска пискливо или диша тежко. Но по това време на годината там нямаше никой, затова Алисън Дилорентис изобщо не се чувстваше притеснена, докато тя и четирите момичета, които почти не познаваше, стояха в тъмната спалня на втория етаж в семейната вила. Стените може да бяха тънки, прозорците недобре уплътнени, но наблизко нямаше никой, който да чуе писъците на момичетата. Само след няколко кратки минути Емили Фийлдс, Спенсър Хейстингс, Ариа Монтгомъри и Хана Мерин щяха да са мъртви.

Али умираше от нетърпение.

Всичко беше подготвено. През изминалата седмица Али бе завлякла невинния Иън Томас, който отдавна бе мъртъв, в една от спалните на втория етаж на къщата и го беше скрила в килера. По-рано през деня беше стоварила изпадналата в безсъзнание Мелиса Хейстингс, някогашното гадже на Иън, до подпухналия му труп. Беше си набавила бензин, кибрит, дъски и пирони и се беше обадила на съучастника си, за да му каже точния час и да уточнят последните подробности. И сега, най-накрая, беше убедила Спенсър, Ариа, Хана и Емили да дойдат в къщата, и ги беше отвела в същата спалня на втория етаж, където беше скрила Иън и Мелиса.

А сега стоеше пред момичетата с ръце на хълбоците, и ги гледаше как си мислят, че тя е старата им приятелка Алисън, момичето, което бяха обичали, макар че в действителност „Алисън“, която те познаваха, беше сестрата на Алисън Кортни. Тя беше заела мястото на истинската Алисън, изпрацайки близначката си в клиника за душевноболни, и бе завзела живота ѝ.

— Ще ми разрешите ли да ви хипнотизирам отново, заради доброто старо време? — попита тя, дарявайки ги с очарователната си, умоляваща усмивка. Знаеше, че ще се съгласят.

И те наистина се съгласиха. Али се опита да прикрие въодушевлението си, когато те затвориха очи. Започна да брои обратно от сто, обикаляйки из малката спалня, като се заслушваше за звуците от първия етаж. Незабелязан от останалите, младежът се беше промъкнал в къщата само няколко минути по-рано. Точно в този момент той разливаше бензина, заключваше вратите и заковаваше дъски на прозорците. Всичко това беше част от плана.

Али продължи да брои с успокояващ, приспивен глас. Момичетата застинаха по местата си. Когато Али почти преброи до едно, тя се измъкна от стаята, заключи вратата отвън и пхна в процепа под нея едно писмо. После се спусна на пръсти по стълбите и започна да рови из джобовете си. Пръстите ѝ напипаха късметлийския кибрит. Тя драсна една клечка и я пусна на пода.

Буфф... Разнесе се свистене. Всяка стена, всяка оголена греда, старата настолна игра, миришещата на плесен енциклопедия на птиците на „националното Одюбоновско дружество“^[1] и найлоновата ѝ палатка лумнаха в пламъци. Въздухът се насити с бензинови

изпарения, а пушекът беше толкова гъст, че беше трудно да се вижда от единия край на стаята до другия. *Точно така, кучки — помисли си ликуващо тя. — Можете да пицците и да плачете колкото си искате, но никой няма да ви помогне.*

Но, Боже, този дим вонеше ужасно. Али притисна тениската си към носа и се втурна по стълбите към първия етаж. Тя търсеше момчето на своите мечти, единствения човек, на когото вярваше, но той сигурно отдавна се беше запътил към мястото на срещата им. Тя набързо провери работата му по прозорците. Той беше заковал плътно почти всичко, оставяйки минимален шанс за бягство на останалите, но тя грабна чука, който беше оставил на перваза и силно удари по една от дъските, просто за да се убеди, че е така.

След това се спря и наклони глава.

Това... *тропот* ли беше? Глас? Тя погледна мрачно към тавана. Звучеше като стъпки, спускащи се по стълбището — но по кое? Али огледа фойето. Нямахше никой. Тя не познаваше достатъчно добре разположението на тази разхвърляна стара къща, тъй като родителите ѝ я бяха купили точно преди Кортни да направи размяната и да я отпрати надалеч.

Тогавя нещо привлече вниманието ѝ и тя се огледа. Сред сивкавия кълбящ се дим се появиа пет фигури, които влетяха през вратата на кухнята към безопасността. Али зяпна изненадано. Огнена ярост се разгоря в гърдите ѝ.

Последното момиче се спря и се взря в пушека. Сините ѝ очи се разшириха. Червеникаворусата коса се виеше като облак около лицето ѝ. Емили Фийлдс. Емили се хвърли напред със смесица от ярост и недоверие изписани на лицето и сграбчи Али за рамото.

— Как можа да постъпиш така?! — Разтърси я тя.

Али се изтръгна от ръцете ѝ.

— Вече ти казах. Вие, кучки, съсипахте живота ми.

Емили изглеждаше така, сякаш бе получила плесница през лицето.

— Но... Аз те обичах.

Али избухна в смях.

— Каква си *смотанячка*, Емили!

Емили извърна поглед, сякаш не можеше да повярва, че Али би казала такова нещо. На Али ѝ се прииска да я разтърси. *Наистина ли?*

искаше ѝ се да каже. — *Аз дори не те познавам. Слез на земята.*

Но в този момент се разнесе силен гръм и налягането ги откъсна една от друга. Краката на Али се отлепиха от земята и секунда по-късно тя се приземи с такава сила, че едва не си прехапа езика.

Когато отново отвори очи, пламъците танцуваха около нея погладни отпреди. Тя се надигна на ръце и колене и запълзя към вратата на кухнята, но Емили беше успяла да се добере първа до нея. Едната ѝ ръка лежеше върху бравата. В другата стискаше дървена дъска, достатъчно голяма, за да закрие вратата отвън, задържайки Али вътре.

Внезапно Али усети онова стягащо, колебливо чувство, което бе изпитала в началото на шести клас, когато близначката ѝ се беше прибрала вкъщи за уикенда. Майка ѝ се беше качила на горния етаж и беше извлякла Али от стаята ѝ с думите: *Излизай от стаята на сестра си, Кортни. Време е да тръгваш.*

Сега Емили срещна погледа ѝ. После зяпна дъската в ръцете си, сякаш не знаеше как се е озовала там. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Но вместо да залости здраво вратата, вместо да закове дъската напреки пред нея, за да не може Али да избяга, както Али смяташе, че ще постъпи тя, Емили пусна дъската на верандата. Тя изчезна със силен тропот от погледа ѝ. Емили хвърли един двусмислен поглед към Али и изчезна.

Оставяйки вратата широко отворена зад гърба си.

Али закуцука към нея, но щом прекоси прага, се разнесе втори оглушителен взрив. Сякаш две горещи, тежки ръце я блъснаха отзад и тя отново се озова във въздуха. Ужасната миризма на изгоряла кожа и коса я удари в носа. Силна болка избухна в крака ѝ. Кожата ѝ зацвърча. Чу собствения си писък, но не можеше да се спре. И тогава като че ли внезапно някой натисна превключвател: болката просто се... *изпари*. Тя се понесе над тялото си, нагоре, над огнения ад и дърветата.

Можеше да види всичко. Паркираната кола. Покривите на съседните къщи. И онези глупави кучки, застанали под клоните на голямото дърво в предния двор. Спенсър ридаше. Ариа се беше превила на две и кашляше. Хана се потупваше по главата, сякаш косата ѝ се беше подпалила. Мелиса представляваше безжизнена купчинка на земята. А Емили погледна притеснено към вратата, пред която бяха избягали, преди да покрие лицето си с ръце.

Тогава от дълбините на гората внезапно се появи друга фигура. Погледът на Али се прехвърли към нея и сърцето ѝ подскочи. Той тичаше към мястото, където се беше приземило тялото ѝ и падна на колене до него.

— Али — каза той, а гласът му прозвуча изненадващо близко до ухото ѝ. — *Али*. Събуди се. Трябва да се събудиш.

Невидимата нишка, която я свързваше с небето, се скъса и тя веднага се озова в тялото си. Едновременно е това се върна и болката. Обгорената ѝ кожа пулсираше. Биенето на сърцето ѝ отекуваше в ранения ѝ крак. Но колкото и силно да викаше, тя не успяваше да произнесе и звук.

— Моля те — казваше той, разтърсвайки я силно. — Моля те, отвори очи.

Тя се опитваше колкото може, копнеейки да види момчето, което толкова дълго бе обичала. Искаше да произнесе името му, но в главата ѝ цареше пълна мъгла, гърлото ѝ беше твърде увредено. Успя единствено да изстене.

— Ще се оправиш — каза настойчиво той, сякаш се опитваше да убеди себе си. — Просто трябва да... — След това изпъшка. Откъм хълма се чу вой на сирени. — *Мамка му* — прошепна той.

Чувайки звука, Али успя да отвори очи.

— Мамка му — повтори тя със слаб глас. Нещата не трябваше да се развият така. Досега би трябвало да са далеч оттук.

Той я дръпна за ръката.

— Трябва да се махнем оттук. Можеш ли да вървиш?

— Не. — Прошепването на тази дума изцеди всичките сили на Али. Болеше я толкова много, че се страхуваше да не повърне.

— *Трябва*. — Той се опита да ѝ помогне да стане, но тя просто рухна на земята. — Не е далеч.

Али погледна към безполезните си крака. Болеше я дори когато мърдаше пръстите си.

— Не мога!

Погледите им се срещнаха.

— Всичко е на мястото си. Трябва просто да направиш няколко крачки.

Сирените се приближаваха. Главата на Али лежеше безсилна на тревата. Издавайки разочарован стон, той я преметна през рамо в

пожарникарски стил и я понесе през гората. Те се препъваха и се блъскаха в дърветата. Клоните драскаха лицето ѝ. Листата плющяха по опърлените ѝ ръце.

С последни сили тя се обърна и погледна през дърветата. Кучките продължаваха да се притискат една към друга, а светлините на линейките осветяваха лицата им. Не личеше да имат каквато и да било нужда от медицинска помощ. Нямаха никакви счупени кости. Нямаха никакви изгаряния. А всъщност *те* трябваше да пострадат. Не тя.

Али нададе разярен писък. Не беше честно.

Момчето, което обичаше, проследи погледа ѝ, и я потупа по рамото.

— Ще ги пипнем — изръмжа той в ухото ѝ, докато я отнасяше към безопасното място. — Ще ги накараме да си платят.

Али знаеше, че той говори напълно сериозно. И в този миг тя също се закле пред себе си: двамата заедно щяха да се доберат до Спенсър, Ариа, Хана и Емили, дори това да беше последното нещо, което щяха да направят. Нямаше значение, кого щяха да отстранят, нямаше значение, кого щяха да убият.

Този път щяха да го направят както трябва.

[1] Национално Одюбоновско дружество — първата в света природозащитна организация. — Б.пр. ↑

1.

КОЛКОТО ПОВЕЧЕ ОТГОВОРИ, ТОЛКОВА ПОВЕЧЕ ВЪПРОСИ

— Хей! — Гласът се носеше над главата на Ариа Монтгомъри.
— Хей, Ариа.

Ариа отвори очи. На ниската масичка срещу нея седеше Хана Мерин, едната от най-добрите ѝ приятелки, и гледаше към димящата чаша с кафе в ръцете ѝ. Ариа толкова се беше отнесла, че дори не си спомняше как си е взела кафе, преди да задреме.

— Щеше да го разлееш в скута си. — Хана взе чашата от ръката ѝ. — Последното нещо, от което имаме нужда сега, е и ти да се озовеш в болницата.

Болницата. Разбира се. Ариа се огледа. Намираше се в препълнената чакалня на интензивното отделение в болницата „Джеферсън“. По стените бяха закачени акварели на зимни горски пейзажи. Плоският телевизор в ъгъла показваше сутрешно токшоу. Две от другите ѝ приятелки, Емили Фийлдс и Спенсър Хейстингс, седяха на диванчето до нея с картонени чаши кафе в ръце и разглеждаха броеве на „Ю Ес Уикли“ и „Гламър“. В другия край на залата седяха родителите на Ноъл Кан, които разсеяно разлистваха „Филадельфия Инкуайърър“. В средата на помещението се намираше бюрото на медицинските сестри, което имаше форма на подкова, а жената зад него разговаряше по телефона. По коридора забързано преминаха трима лекари в сини престилки, с увесени на вратовете хирургически маски.

Ариа се надигна.

— Пропуснах ли нещо? Ноъл да не се е...

Хана поклати глава.

— Все още не се е събудил.

Предишния ден един хеликоптер беше докарал тук Ноъл от Роузууд и оттогава той не беше идвал в съзнание. От една страна Ариа

очакваше с нетърпение събуждането му. От друга, тя нямаше представа какво да му каже, след като се върне в съзнание. Причината се криеше в това, че макар двамата да ходеха вече повече от година, Ариа съвсем наскоро беше открила, че Ноъл е имал тайна връзка с Алисън Дилорентис, докато тя се е намирала в Убежището. Той знаеше истината за размяната на близначките Дилорентис и не беше обелил и дума пред Ариа — или пред който и да е друг. Да се твърди, че Ариа внезапно бе установила, че не може повече да вярва на Ноъл, беше меко казано. Тя дори стигна дотам, че започна да се чуди дали Ноъл не е Помощникът А., тайният приятел, който помагаше на Али да тормози четирите момичета. Но след това бележката на А. упъти момичетата до бараката. Те бяха убедени, че това е капан, устроен им от Ноъл и Али, затова се обадиха в полицията. Намериха Ноъл със запушена уста и завързан за един стол, почти мъртъв. След това се появи и нова бележка от А.: „Ноъл не беше помощникът“. А. — Али — отново ги беше манипулирала. Ноъл беше просто поредната жертва.

— Госпожице Монтгомъри?

До Ариа беше застанал един висок полицаи с щръкнала коса.

— Д-да? — отвърна тя със заекване.

Полицаят — който имаше ръце като на Попай Моряка и червеникава ниско остригана коса — пристъпи към нея.

— Казвам се Кевин Гейтс, от полицейското управление на Роузууд. Можете ли да ми отделите минутка, момичета?

Ариа се намръщи.

— Вчера разказахме на полицията всичко, което знаем.

Гейтс се усмихна мило и кожата около очите му се набръчка. В него имаше нещо, което му придаваше излъчване на плюшено мече.

— Знам. Просто искам да се убедя, че моите хора са ви задали правилните въпроси.

Ариа се ухапа силно от вътрешната страна на бузата. След като Ноъл пострада, тя отново чувстваше, че трябва да си мълчи за А. Не можеше да рискува още някой да се превърне в жертва.

Гейтс ги отведе настрани, в по-уединената част на залата, до една ваза с изключително изкуствено изглеждащи лилии. След като всички насядаха по диваните, той погледна в бележника си.

— Вярно ли е, че сте получили есемеси, в които е пишело, че Ноъл се намира в бараката?

Макар да се намираха доста встрани, Ариа не можеше да се отърве от усещането, че всички в чакалнята ги гледат. Господин Кан надникна иззад списанието. Едно момче с пуловер на Епископалната академия ги гледаше изпод качулката си. Мейсън Байърс, едно от приятелчетата на Ноъл от отбора по лакрос, който седеше до масата в другия край на стаята, спря да разбърква тестето карти и вдигна глава, поглеждайки към групичката им.

— Аз получих ръкописна бележка, не есемес — поясни Хана. — И в нея пишеше да отида в бараката. Обадох се в полицията за всеки случай, ако се окажеше, че наистина има заплаха.

Гейтс си отбеляза нещо в бележника.

— И добре си направила. Онзи, който ви е изпратил това съобщение, най-вероятно е наранил господин Кан — или поне е видял кой го е направил. Носиш ли бележката със себе си?

Хана го погледна притеснено.

— Вкъщи е.

Гейт спря да записва.

— Ще ни я донесеш ли колкото се може по-скоро?

— Ами, да. — Хана потърка носа си със смутено изражение.

Гейтс се обърна към Ариа.

— Господин и госпожа Кан казаха, че същата сутрин си им звъняла няколко пъти, за да ги питаш дали Ноъл се е прибрал. Имало ли е причина да се притесняваш за него?

Ариа положи всички усилия, за да не се спогледа с приятелките си. Беше се обадила онази сутрин, защото възнамеряваше да предаде Ноъл в полицията. Като съучастник на А.

— Не си вдигаше телефона — отвърна просто тя. — Аз съм приятелката му.

Гейтс погледна към Спенсър и Емили.

— Вие двете също сте били при бараката, нали?

— Точно така — отвърна нервно Емили, чоплейки картонената си чаша с кафе.

— Видяхте ли някой, който да изглежда подозрително? Двама души, които може да са откарали Ноъл там?

Спенсър и Емили поклатиха глави.

— Видях само група деца, които играеха футбол — отвърна Спенсър.

— Чакайте малко. — Емили се наведе напред. — *Двама души?*
Гейтс кимна.

— Екипът криминалисти изследва внимателно снимките на господин Кан в бараката. Сложният начин, по който е бил завързан и му е била запушена устата, може да бъде постигнат само от двама души.

Момичетата се спогледаха. Очевидно са били Али и помощникът ѝ. И това беше доказателство, че Ноъл наистина *не беше* съучастникът на Али.

— Имате ли поне *някаква* представа кой може да е направил това? — настоя Гейтс.

Настъпи продължителна тишина. Ариа преглътна на сухо. Устните на Хана потрепнаха. Погледите на Спенсър и Емили шареха навсякъде, само не и към полица. Сигурно си личеше, че всички лъжат, но просто нямаше как да кажат истината.

Най-накрая Гейтс им благодари и си тръгна. Хана скри лице в шепите си.

— Какво да правя, мацки? — изстена тя. — Не мога да им дам бележката.

— Ако не им я дадеш, ще си помислят, че крием нещо. — Спенсър се отпусна назад на дивана. — Може би просто трябва да им разкажем какво става.

Ариа присви очи.

— И да рискуваме още някой да бъде наранен?

— Трябва да разберем кой помага на Али. — Спенсър погледна предпазливо към ченгето, което сега разговаряше с родителите на Ноъл. — След това можем да им разкажем всичко.

Хана заби поглед в дланите си.

— Не мога да повярвам, че Ноъл не е помощникът на А.

Ариа изстена измъчено.

— Не исках да прозвучи така — рече бързо Хана. — Искам да кажа, че се *радвам*, че не е Ноъл. Но бяхме толкова близо. А сега отново се върнахме в началото.

— Знам. — Ариа се тръсна на дивана.

Хана погледна към големия шадраван в другия край на стаята.

— Знаете ли, преди Греъм да умре, той каза, че името на човека, който взриви кораба, започва с *Н*. Има и други имена, освен Ноъл,

които започват с тази буква.

— Така е — отвърна Ариа. Хана се беше записала като доброволка в клиниката по изгаряния, за да може да поговори с Греъм Прат, момчето, с което се бяха запознали на скорошния им круиз, относно това кой едва не беше убил него и Ариа, залагайки бомба на кораба — страхуваха се, че може да го е направил помощникът на А. Но Греъм беше изпаднал в кома, затова Хана трябваше да чака. За краткия период от време, в който Греъм бе дошъл на себе си, той успя да каже на Хана, че името на бомбаджията започва с *Н*. Но след това получи пристъп и Хана избяга от стаята, за да потърси сестра. Когато се върна, Греъм вече беше мъртъв — а новата приятелка на Хана, Кайла, беше изчезнала. Причината за това бе, че Кайла изобщо не беше жертва на изгаряне... а дегизираната Али. Тялото на *истинската* Кайла беше открито предишния ден зад сградата на клиниката; Али сигурно бе убила невинната непозната, беше увила лицето си в бинтове и бе заела мястото на момичето, за да попречи на Хана да научи каквото и да било от Греъм. Щеше да е много по-лесно да убие Греъм при първия удобен случай, но Али сигурно бе решила, че това изобщо не е забавно. За нея цялата история беше просто една игра.

— Не бива да отхвърляме възможността Греъм всъщност да не знае името на бомбаджията — каза Спенсър навъсено. — Ами ако помощникът на А. му е дал фалшиво име?

Хана вирна показалеца си.

— Защо тогава Али ще го убива? Той очевидно е знаел *нещо* важно.

Вратата на чакалнята се отвори и вътре забързано влезе една сестра. Тя прошепна нещо на сестрата зад бюрото и двете едновременно погледнаха към Ариа с изписано на лицата им напрежение. Сърцето на Ариа заби ускорено. За Ноъл ли ставаше въпрос? Дали не беше... *мъртъв*?

Новата сестра се приближи до Ариа.

— Госпожице Монтгомъри? — Ариа едва успя да кимне утвърдително. — Ноъл се събуди. Пита за вас.

Ариа погледна към родителите на Ноъл с мисълта, че те сигурно ще поискат да го видят първи, но господин и госпожа Кан сигурно бяха излезли навън.

Сестрата я потупа по ръката.

— Ще ви чакам до вратата. — После се обърна и закричи забързано към изхода.

Ариа се обърна към приятелките си.

— Какво да правя?

— *Говори* с него! — рече настоятелно Хана.

— Али е нямало как да се справи сама — рече нетърпеливо Спенсър. — Помощникът й сигурно е бил там. Провери дали Ноъл си спомня нещо.

Ариа се опита да си поеме дъх, но дробовете й сякаш бяха стегнати с въже. Ноъл *би могъл* да обясни всичко. Но след онова, което бе научила за него и което всички бяха преживели, тя се чувстваше уплашена и несигурна.

Спенсър докосна ръката й.

— Ако нещата се объркат твърде много, просто си тръгни. Ще те разберам.

Ариа кимна и се изправи. Те бяха прави: *трябваше* да го направи.

Пое си дълбоко дъх и последва сестрата по блестящия, току-що измит коридор и мина през електронната врата, която водеше към интензивното отделение. Докато минаваше през нея, една жена, облечена с черен пуловер и дънки, забърза към нея.

— Госпожице Монтгомъри? Аз съм Алиса Гейдън от „Филаделфия Сентинъл“.

Ариа се вцепени. Предишната вечер чакалнята беше препълнена с репортери, които задаваха въпроси за Ноъл, но болничният персонал ги изгони. *Почти* всичките.

— Тъъ, без коментар — каза тя. За щастие вратата щракна зад гърба й.

Малко по-надолу по коридора сестрата влезе в малка светла стая. Ариа надникна вътре и ахна. Лицето на Ноъл беше покрито със синини. От брадичката до ухото му се виждаха шевове. Системи бяха прикрепени и към двете му ръце, а кожата му беше бяла като тебешир. Краката му стърчаха изпод завивките. Никога не беше изглеждал толкова малък и слаб.

— Ноъл — бе единственото, което успя да каже Ариа.

— Ариа. — Гласът на Ноъл беше различен, дрезгав.

Сестрата провери системите му и излезе от стаята. Ариа седна на стола до леглото му, забила поглед в шахматната шарка на пода. Някакъв апарат измерваше пулса на Ноъл. По броя звукови сигнали изглеждаше, че сърцето на Ноъл бие много бързо.

— Благодаря ти, че дойде да ме видиш — каза най-накрая едва чуто той.

Брадичката на Ариа потрепна. Тя едва не отговори *няма защо*, но след това си спомни. Ноъл я бе излъгал. Беше обичал момичето, което се бе опитало да я убие.

Тя стисна здраво очи и се извърна настрани.

— Всичко, което знаеш за Али, може да ти донесе големи неприятности.

— Знам. — Ноъл я стрелна с поглед. — Но точно сега ти си единствената, която е наясно какво знам. Ако някой ме издаде, това ще си ти. — Той се прокашля. — Но си свободна да го направиш. Напълно ще те разбере.

Ариа си представи Ноъл в затворнически дрехи. Делящ килия с някой брутален непознат. Разглеждащ книгите в затворническата библиотека. Не беше сигурна дали го иска и дали това беше най-ужасната съдба на света.

— Какво ти се случи в гробището? — изтърси тя.

— Някой се приближи изотзад — отвърна бавно Ноъл, — и ме удари по главата. Първоначално си мислех, че е Спенсър, но не беше тя.

Ариа кимна.

Той погледна към кокалестите си колене под завивките.

— Чух плътен глас, но не видях лице.

Плътен глас. Помощникът на А.

— Хвърлиха ме в някакъв багажник. След това някой ме повлече по мокра трева. Чух отварянето на резе, шепота на двама души.

Двама души.

— Беше ли... тя единият от тях?

Лицето на Ноъл посърна. Очевидно знаеше точно кого има предвид Ариа — в гробището, по време на бала, Ариа му беше заявила с истеричен глас, че Али ги преследва.

— Не мисля.

Ариа настръхна.

— Защо? Защото я обичаш толкова много, че не можеш да видиш колко е зла?

— *Не я обичам*, Ариа — отвърна Ноъл.

Тя го погледна очаквателно. Той ѝ беше казал точно обратното.

— Виж какво, обичал съм някой, който не съществува — възрази Ноъл. — Спрях да я обичам, когато се влюбих в теб. — Той потисна едно ридание. — Съжалявам. Знам, че това не е извинение. Знам, че не можем да бъдем заедно. Но искам да знаеш, че винаги ще съжалявам за онова, което сторих.

Гласът му беше толкова тих и уплашен, че сърцето на Ариа се сви.

— Искам да ми разкажеш всичко — каза тя с възможно най-твърд глас. — Колко често си посещавал Али в Убежището. Кой друг си видял там. Какво ти е казала тя. Дали ти е казала... — Ариа си пое дълбоко дъх, опитвайки се да сдържи сълзите си. — Дали ти е казала какво смята да ни причини.

— Нямах представа какво възнамерява да ви причини, кълна се — отвърна пламенно Ноъл.

— Добре. Тогава поне ми кажи защо започна да я посещаваш.

Той въздъхна.

— Не знам. Съжалявах я.

— Как разбра, че се намира в Убежището?

Ноъл се размърда под завивките.

— След самоубийството на брат ми нашите искаха да поговоря с някого. С един психиатър, който работеше в амбулаторната сграда на Убежището. Един ден се сблъсках с едно момиче, което тъкмо влизаше, когато аз излизах — това беше Алисън. Тя бе изключително необщителна и аз я помислих за момичето, което познавах от училище. Следващия път, когато отидох, тя пак беше там — и аз се обърках, защото отборът по хоккей на трева беше имал мач същия ден и Мейсън, който го гледаше, ми беше изпратил есемес, че Али е вкарала гол.

Ариа кимна.

— Ясно.

Ноъл спря за миг, за да си поеме дъх.

— Обмислих всичко това, когато видях излизащата от кабинета на психиатъра Али. Тя очевидно се беше досетила, защото ме чакаше

след срещата и ми призна коя е в действителност. Каза ми, че е близначката на Али, затворена в болницата, и така нататък.

— И ти ѝ *повярва*?

— Разбира се. Тя изобщо не изглеждаше луда. Просто... жертва.

Ариа потърка носа си.

— Значи там сте се опознали? Пред кабинета на психиатъра?

Ноъл изглеждаше засрамен.

— Не. След това аз... я посещавах в болницата.

Прониза я болка.

— Колко често?

— Редовно.

— *Защо?*

Устните му се изкривиха.

— Тя ме караше да се чувствам чут. Важен.

По дяволите. Али — и двете Али — знаеха как да те накарат да се чувстваш много, много специален. Но това винаги беше част от користните им цели.

— Нека позная, тя е представила всичко така, сякаш Кортни е лудата? — изсъска Ариа.

Ноъл кимна.

— В общи линии.

— Но ти нямаше проблем в общуването с Кортни — отбеляза Ариа, припомняйки си как Ноъл беше присъствал на всеки един купон, организиран от Тяхната Али. Сядаше на тяхната маса по време на обяд и хвърляше „Читос“ по главата ѝ. Беше с нея в екип на състезанията по надбягване с три крака в шести клас и се беше смял истерично, когато двамата се бяха строполили на земята точно на финиша. — Всъщност в седми клас дори излизаше с нея!

Ноъл вдигна глава.

— Не е вярно.

— Напротив! Знам го, защото Али — Кортни — *ти е казала*, че аз първа съм те харесала — но ти си се върнал и си казал, че предпочиташ нея. Тя също те харесваше — но след няколко срещи те заряза. — Двамата с Ноъл никога не бяха говорили за това, но Ариа си спомняше съвсем ясно случката. Али ѝ беше разбила сърцето, когато ѝ каза, че Ноъл си пада по нея.

Той се размърда в леглото и се намръщи, когато тялото му се извъртя.

— Кортни никога не ми е говорила за теб. Никога не съм я харесвал. Сигурно ти го е казала, за да те ядоса.

Това беше нещо, което Тяхната Али *наистина* би направила, но Ариа не искаше да угажда на Ноъл, признавайки правотата му.

— Ако наистина си смятал, че Кортни е опасна, защо не си предупредил никого?

За миг единствените звуци в стаята бяха пиуканията от мониторите на Ноъл.

— Защото тя всъщност не изглеждаше опасна. Освен това Али ме помоли да не разказвам на никого истината. Спазих обещанието си.

— И не разказа дори на мен? Твоята *приятелка*?

Ноъл погледна встрани.

— Толкова пъти ми се искаше. Но... — Той въздъхна. — Съжалявам.

Тя сви лежащите в скута ѝ ръце в юмруци. *Съжалявал?*

— А в края на седми клас знаеше ли, че Али се е върнала за няколко дни от болницата?

Ноъл отпи от пластмасовата чаша, поставена на шкафчето до леглото му.

— В деня преди завършването отидох в дома на семейство Дилорентис. Но видях само Али. Не съм виждал Кортни.

Ариа се зачуди дали Тяхната Али си е била вкъщи по това време. Ако не, сигурно е била с Ариа и останалите... или е новите си, по-големи приятелки от отбора по хокей на трева. Дали се беше занимавала с нещо съвсем невинно, като например да пазарува в мола „Кинг Джеймс“ или да е на гости на Спенсър? Нямала е представа, че на следващия ден ще умре.

— Когато Кортни изчезна, ти заподозря ли Али? — попита Ариа.

— В никакъв случай — отвърна твърдо Ноъл. — Тя изглеждаше наистина щастлива през онзи уикенд, нямаше вид като да планира нещо нередно. Наистина смятах, че Кортни е избягала. А когато всички научиха за Иън, това ми се стори нормално, защото бях виждал Кортни да флиртува с него. Тоя тип беше истински задник.

— Али свърза ли се с теб, когато се върна в Убежището?

Разнесе се силен звън и Ноъл погледна към монитора до леглото му. Едно сърчице проблесна в червено и изчезна.

— Написа ми писмо, че връщането ѝ в Убежището е огромна грешка — каза той. — Като че ли се притесняваше повече от изчезването на сестра ѝ и беше шокирана, че още не могат да я открият. Вързах се.

— И продължи да я посещаващ години наред?

— Да. — Ноъл изглеждаше засрамен. — Докато не осъдиха Иън Томас и Али не се върна.

— Докато посещавааше Убежището, срещна ли Табита Кларк?

Ноъл преглътна тежко.

— Виждах я наоколо, но не бях общувал с нея до онзи ден, когато Али беше пусната да се прибере за уикенда. Родителите ѝ не искаха да я виждат, затова тя остана с Табита в Ню Джърси. Взех влака дотам и тримата отидохме на кино.

Ариа затвори очи. Предишната седмица беше открила късче от билет за прожекцията на „Спайдърмен“ от кино в Мейпълууд, Ню Джърси, откъдето беше Табита. На гърба беше написано: *Благодаря, че повярва в мен.* Значи *наистина* е било написано от Али.

— Запозна ли се с някой друг в Убежището?

Ноъл вдигна поглед към тавана.

— С едно момиче на име Айрис. Ужасно кльощава блондинка.

В това имаше смисъл. Предишната седмица Емили беше взела за няколко дни от болницата Айрис, за да измъкне колкото се може повече информация от нея. Айрис им беше казала, че Али има таен приятел. Когато видя снимката на Ноъл, тя беше сигурна, че е той.

— А някакви момчета? — попита Ариа.

Ноъл се замисли за миг.

— Не мога да се сетя за нито един. Защо?

— Али е имала приятел.

Тя чакаше реакцията му, надявайки се да види разстроено изражение на лицето му. Но той просто примигна и каза:

— Никога не съм го виждал.

— Някога *говорила* ли е за него?

— Не. — Той поклати глава.

Ариа наведе поглед към ръцете в скута си.

— И миналата година, когато Иън беше арестуван и Али беше пусната от Убежището, тя отново ти се обади, нали?

— Видяхме се веднъж преди пресконференцията.

— В Кеплър Крийк? — Айрис беше казала на Емили, че докато Али е била все още в Убежището, тя непрекъснато е говорила за тайната си среща в парк близо до Делауеър.

Ноъл наведе глава настрани.

— Не. У дома. Тя каза, че скоро всички ще научат за нея. И вие го научихте. Изглеждахте толкова приятелски настроени и аз си помислих, че това е страхотно. Тя също изглеждаше много щастлива. Хепиенд.

Ариа присви очи.

— Тя каза ли ти, че ни е лъгала? За това, че тя е *нашата* Али?

— Разбира се, че не. — Ноъл се надигна предпазливо в леглото си и изкриви лице. — Както вече казах, нямах никаква представа за това допреди пожара.

— Ами целувката? — Али и Ноъл се бяха целунали на бала по случай Свети Валентин, в нощта на пожара в Поконос. Али се беше държала така, сякаш Ноъл ѝ се беше натискал, а не обратното. Ариа толкова му се беше ядосала, че беше тръгнала с приятелките си и Али към къщата в Поконос.

— Кълна се, че не съм ѝ помагал да осъществи плановете си — рече настоятелно Ноъл. — *Тя* ме целуна.

— А защо си казал на агент Фуджи, че лъжа?

Ноъл присви очи.

— За какво говориш?

— Видях електронните ти писма до агент Фуджи.

— Тя ти е позволила да прегледаш електронната ѝ поща?

— Не, прегледах *твоята* — призна си с нежелание Ариа. — Ти каза на Фуджи, че според теб някой я е излъгал за убийството на Табита. Защо ти е да го казваш? Да не си се опитвал да я накараш да ме разследва?

Ноъл я гледаше така, сякаш на челото ѝ беше израснало трето ухо.

— С агент Фуджи съм разговарял точно един път и ѝ казах, че не познавам Табита и не знам нищо. Аз бях онзи, който излъга. А и защо да я карам да разследва *теб*?

Ариа се престори, че изпъва някаква гънка на панталона си. Възможно ли бе Ноъл наистина да не знаеше за Табита?

— Значи от мен се очаква да повярвам, че някой е хакнал акаунта ти и е писал фалшиви писма на Фуджи?

Ноъл разпери ръце.

— Не знам. И след като сме на тази тема, кой е този, който хаква акаунти, следи теб и пребива мен? Наистина ли смяташ, че Али все още е жива? Защо не ми го каза преди?

Ариа сбърчи вежди.

— Не ти казах, защото се опитвах да те предпазя.

— Но... — Ноъл изглеждаше така, сякаш се канеше да каже още нещо, но после се отказа.

— Но какво? — попита Ариа.

Той поклати глава.

— Нищо. Забрави.

Той дишаше доста тежко и апаратът започна да издава звуци. Ариа го погледна, изпълнена с благодарност, че може да погледне към нещо друго, освен лицето на Ноъл.

Една сестра влезе в стаята и провери монитора.

— Мисля, че може би е време да си тръгвате — каза тя на Ариа.

Сестрата я поведе към вратата. Ариа се обърна и погледна изпитото лице на Ноъл, но не му махна за довиждане.

Чувстваше се дезориентирана и замаяна. Дълго време Ноъл бе единственият човек в Роузууд, който ѝ даваше някакъв стимул... но сега беше напълно непознат. Как ще продължи да живее тук? Как ще продължи да посещава „Роузууд Дей“, дори да обитава собствения си дом, без да си спомня за Ноъл?

Трябваше да се махне от това място веднъж и завинаги. Да напусне Роузууд и никога да не се връща. Но след като направи няколко колебливи стъпки, коленете ѝ омекнаха и краката ѝ натежаха. Точно сега ѝ беше трудно дори да излезе от коридора и да се върне при приятелките си.

2. ПРАЗНА СТАЯ

Спенсър, Хана и Емили скочиха на крака веднага, след като Ариа се появи в чакалнята. Тя избегна погледите им и с отпуснати рамене тръгна право към автомата с напитки.

— Какво каза Ноъл? — попита Спенсър задъхано, тръгвайки след нея. — Видял ли е кой го е наранил?

— Не — промърмори Ариа, вземайки си една картонена чаша.

— Сигурна ли си? — попита Хана. — Колко добре е познавал Али, всъщност? Приятели ли са били — или нещо повече?

Ариа се зае с кафе машината. Очите ѝ бяха зачервени и тя не спираше да издава тихи хълцащи звуци, сякаш плачеше. Спенсър не искаше да я притиска за отговорите, но те трябваше да ги научат.

Ариа неохотно им предаде всичките отговори на Ноъл, включително как е посещавал Али в Убежището. Когато стигна до частта за това, че не е срещал там никой друг, освен Табита и Айрис, Спенсър промърмори:

— Не видял нито едно момче? Али *никога* не е споменавала за някой, когото харесва?

Ариа сви рамене.

— Мисля, че Али е искала Ноъл да си мисли, че тя харесва *него*.

— В това има смисъл — изпъшка Емили. — Така е можела да го държи на своя страна.

Ариа отпи от кафето си.

— Ноъл каза, че чул мъжки глас, когато е бил нападнат. Но това е всичко.

— Може би трябва да се върнем в Убежището — предложи Хана.

— Да ги попитаме дали имат пациенти, чиито имена започват с *Н*.

Емили я погледна неуверено.

— Струва ми се рисковано.

Хана сбърчи вежди.

— Искаш да се откажеш?

— Може би трябва да направим точно това — обади се Спенсър. Предишната седмица, опитвайки се да заловят Али и нейния помощник, те бяха минали под прикритие; зарязаха мобилните си телефони, които А. беше хаквал десетки пъти и си купиша телефони за еднократно ползване. После се събраха в паник-стаята на една от къщите, които продаваше доведеният баща на Спенсър, и проведеха колективно обсъждане на тема „Кой е А.“ Бяха съставили списък от хора, които може би помагаша на Али. Задраскваха с черта всички отхвърлени. Накрая остана само Ноъл... и те бяха решили, че вече са една крачка пред А., когато получиха есемес с прикачена снимка на техния списък със заподозрени. Спенсър нямаше представа как Али беше успяла да намери листа, който бе скрила под леглото си. В посланието пишеше: „*Ноъл да е А.? Пак не!*“

— Ами ченгетата? — Хана разпусна косата си и отново я върза на опашка. — Трябва ли да им предам бележката на Али от клиниката по изгаряния?

Спенсър се замисли. Ако покажеха бележката на ченгетата, Али и помощникът ѝ можеха да се върнат за тях. Ако не го направеха, полицията можеше да ги обвини във възпрепятстване на правосъдието.

— Ами ако им я дадеш, но си премълчиш за А.? — предложи тя. — Бележката е подписана с името на Кайла, не с Алиното. Не е нужно полицаите да разбират, че двете са един и същ човек. Честно казано, дори *ние* не сме съвсем убедени в това.

— Така може и да се получи — промърмори Хана.

— А какво ще правим с новите телефони? — попита Ариа. — А. успя да хакне и тях. Ще ги задържим ли?

— Можем направо да си върнем старите телефони — предложи Емили. — Каквото и да правим, тя отново ни намира. Нека само не се обаждаме една на друга и не изпращаме есемеси, освен ако не е абсолютно наложително.

— Ако променяме ежедневно паролите на електронните ни пощи, тогава ще можем да ги използваме — каза Спенсър. — Но не трябва да обсъждаме нищо, свързано с Али или помощника ѝ чрез имейли или есемеси.

— Ами ако получим нова бележка от А? — прошепна Хана. — Ще можем ли да говорим за нея?

Спенсър огледа стаята, почти изплашена от мисълта, че А. може да подслушва.

— Да — прошепна тя. — Може да използваме кодова дума, ако искаме да се срещнем и да поговорим за Али. Какво ще кажете за... — Погледът ѝ попадна върху красивата фигура със сребриста коса на екрана на телевизора. — Андерсън Купър.

— Съгласна — рече Ариа.

Хана се наведе напред.

— Според вас какъв ще е следващият ход на А.?

Стомахът на Спенсър се преобърна. Колко пъти си бяха задавали точно този въпрос?

— Може да е всякакъв. А. продължава да ни следи. Трябва просто да си държим очите и ушите отворени.

Момчетата кимнаха; изглеждаха по-ужасени и от преди. Но повече нямаше какво да си кажат, затова Спенсър грабна чантата си, измъкна от нея ключовете и тръгна към асансьора, изпълнена с нетърпение да се прибере у дома и да си вземе един продължителен горещ душ.

Тя мина покрай кафенето и излезе навън, под ясното утринно небе. Улицата беше пълна с народ, включително група разнородни протестиращи, които носеха табели. „РОУЗУУД“, пишеше на някои от тях. „СЕРИЕН УБИЕЦ“, пишеше на друга с големи червени букви.

— Пазете децата си! — викаха протестиращите. Един от тях носеше суичър на „Роузууд Дей“.

Спенсър ги погледа известно време, изпълнена с противоречиви чувства. Струваше ѝ се странно хората да се ангажират толкова страстно с нещо, което бе толкова пряко свързано с нея.

След това забеляза новинарския микробус, паркиран от другата страна на улицата, и репортерката, седнала на предната му седалка. Спенсър наведе глава и закрачи бързо към колата си, уплашена, че репортерката ще я разпознае.

— Спенсър?

Тя стисна зъби и се обърна — но това беше просто Чейс, новият ѝ приятел, така да се каже. Той беше застанал под навеса на болницата, облечен в черен шушляк, със сива бейзболна шапка.

Спенсър се приближи неохотно до него и го придърпа на по-скрито място, близо до сервизния вход.

— Какво правиш тук? — попита го тя.

Чейс докосна осакатеното си ухо, резултат на нападението от преследвача му в пансиона.

— Нали трябваше да се срещнем днес? Навсякъде те търсих. Накрая майка ти ми каза къде се намираш.

— А каза ли ти *защо* съм тук?

Чейс поклати глава.

— Добре — рече Спенсър и му разказа всичко. Знаеше, че може да му се довери. Той поддържаше блог за неразрешени престъпления и двамата се бяха запознали, докато тя се опитваше да проследи Али. Първоначално се беше получила една доста объркваща ситуация — Чейс се опита да представи брат си Къртис за себе си, защото се срамуваше заради ухото си, и известно време Спенсър дори се страхуваше, че той може да е А. Но накрая всичко се изясни.

Когато Спенсър най-накрая му каза за Ноъл и бараката, Чейс присви зелените си очи.

— Значи... Ноъл *не* е приятелят на Али?

Спенсър въздъхна.

— Не. Върнахме се в началото.

— Ами тогава по-добре да тръгваме — каза Чейс, хващайки Спенсър под ръка.

Тя се запъна.

— Къде?

Чейс примигна.

— Отиваме да наблюдаваме онази къща от клипа.

Когато предишния ден Чейс ѝ беше отишъл на гости, той ѝ показва зърнестия запис от наблюдателна камера, на който се виждаше една къща в Роузууд. На няколко кадъра се виждаше момиче, което много приличаше на Али. Бяха решили днес да отидат да разследват, но след всичко, което се беше случило с Ноъл, Спенсър беше забравила за това.

Край тях премина автобус, изпускащ изгорели газове през ауспуха си.

— Нечий приятел се озова завързан в барака заради нас — рече нервно Спенсър. — Али знае, че сме по петите ѝ. Не мога да позволя някой друг да пострада.

— Ами ако се окаже, че *тя* живее там? — попита Чейс. — Ако намерим доказателство, че е още жива, можем да я предадем на ченгетата и да сложим веднъж завинаги край на всичко това. И тогава *никой* няма да пострада.

Спенсър изкриви устни. В прозорците на паркираната наблизко кола премина сянка, която за миг придоби формата на човешка фигура.

Чейс *имаше* право. Ами ако откриеха нещо в къщата? Ако можеха още днес да сложат край на този кошмар?

Тя го погледна и кимна леко с глава.

— Добре. Да вървим.

Двайсет минути по-късно Спенсър и Чейс навлязоха с колата си в квартала в Западен Роузууд, който се славеше с по-ниските цени на домовете. Това, разбира се, беше доста относително: голямата табела „ИМОТИ ЗА ПРОДАН“ на входа му показваше дървени паркет и мраморни кухненски плотове във всяка къща. В далечината блестеше чисто нов обществен басейн. А местният супермаркет беше „Фреш Фийлдс“, където цената на литър мляко не падаше под пет долара.

— Ето я — каза Чейс, посочвайки групичка къщи. Те изглеждаха абсолютно еднакви, с имитации на старовремски газени лампи в предните дворове, с фалшиви капандури на покривите и оградени с раковини прозорци. На снимките от охранителната камера Али влизаше в къщата, която се намиреше на ъгъла.

Спенсър спря колата и погледна към дома, потрепервайки от внезапно застудения въздух. Къщата имаше боядисана в червено врата и цялата ѝ предна веранда бе засипана със сухи листа. На прозорците нямаше щори — човек би си помислил, че Али ще се погрижи да има пълно уединение. Възможно ли бе това наистина да е тайното ѝ убежище?

Спенсър погледна към съседната къща. Тревата в двора не беше окосявана доста време, а на предната веранда беше струпана купчина вестници. Никъде не се виждаха светнати лампи, отвътре не се разнесе лай на куче. Преди Спенсър и Чейс да си тръгнат от Филаделфия, те бяха проверили архивите на общинския съд за някаква информация, свързана с комплекса, и бяха установили, че доста голяма част от къщите още не са продадени. Съседната къща беше купена преди две години от Джоузеф и Хариет Максвел, възрастна двойка около седемдесетте, точно когато Иън Томас беше обвинен за убийството на

Кортни Дилорентис; но цветята край верандата бяха повехнали и под входната врата беше пъхнато снопче рекламни флаери.

— Това ми изглежда идеалното място, където да се крие Али — промърмори Спенсър. — Толкова е запуснато. Никой няма да я види когато идва и си отива.

— Точно така. — Чейс се наклони да излезе от колата, но се спря и се обърна към нея. — Спенсър. Сигурна ли си, че си готова за това?

Стомахът ѝ се сви. Беше ли готова? Спенсър огледа паркинга. Той беше празен, но въпреки това тя имаше усещането, че я наблюдават. Погледна към гъстия шубрак в другия му край, след което се взря обезпокоена в заключения офис на предприемача, който се намираше от другата страна на улицата. Възможно ли бе някой да се крие вътре?

— Да — каза тя, слезе от колата и затръшна вратата зад себе си. Трябваше да го направи.

Небето имаше зловещ сивкав цвят, въздухът беше плътен и наситен с електричество. Зад гърба ѝ се разнесе стържещ звук и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Чу ли това?

Чейс се спря и се послуша.

— Не...

В този миг нещо изпърха в горичката край паркинга. Спенсър се взря напрегнато в петното между дърветата.

— Ехо-о? — извика тя с треперлив глас. Нищо.

Чейс преглътна звучно в зловещата тишина.

— Сигурно е бил заек. Или елен.

Спенсър кимна, треперейки. Мина на пръсти по пътеката, която водеше до къщата на ъгъла, и надникна през прозореца, но вътре беше твърде тъмно, за да разбере дали има нещо — или някой. Огледа входната врата. Не се виждаха одраскани места, отпечатыци от стъпки или изтривалка. Сложи си ръкавиците, които ѝ беше дал Чейс — не искаха да оставят отпечатыци — и докосна дръжката на бравата колебливо, сякаш се страхуваше да не е свързана с бомба. Кожата ѝ настръхна. Тя погледна през рамо към офиса на предприемача. Разнесе се тътен на гръмотевица. Вятърът се засили. Няколко дъждовни капки паднаха на главата ѝ.

— Извинете ме?

Спенсър извика и рязко се обърна. По тротоара ги приближаваше мъж, който разхождаше кучето си. Той изглеждаше възрастен, леко прегърбен. Колито беше оплезило език. Спенсър не беше сигурна дали кучето е вързано с каишка или не.

Погледът на мъжа прескочи от Спенсър към Чейс.

— Какво правите? — попита рязко той.

Умът на Спенсър сякаш изключи.

— Ами, мислим, че една наша приятелка живее тук.

— Никой не живее тук — каза мъжът, поглеждайки към къщата.
— Мястото е празно, още откакто го построиха.

Като че ли не лъжеше. Освен това като че ли нямаше никаква представа кои са те — беше просто един старец, който разхождаше кучето си.

— Виждали ли сте някой да влиза или да излиза оттук? — осмели се да попита тя. — Някога?

— Не, дори не съм виждал светната лампа — отвърна мъжът. — Но това е частна собственост. Трябва да си вървите. — Той ги изгледа отново и за момент Спенсър се зачуди дали не му е повярвала твърде бързо. Но след това мъжът подсвирна на кучето си и то се изправи. Докато минаваха покрай тях, кучето внезапно застина и обърна главата си към офиса на предприемача от другата страна на улицата. Спенсър усети как стомахът ѝ се свива. Дали не беше доловило нечие присъствие? Но то се отдалечи с големи крачки и вдигна крак край едно снопче глухарчета. После мъжът и кучето си тръгнаха, оставяйки след себе си само звука на стъпки и дрънченето на верижка.

Спенсър изчака да се отдалечат достатъчно, преди да се обърне към Чейс.

— Това определено е къщата от снимката.

— Смяташ ли, че Али знае, че сме я открили? — прошепна Чейс с широко отворени очи. Внезапно по лицето му премина ужасено изражение. — Мислиш ли, че е възможно Али да е *подхвърлила* този клип? Може изобщо да не е идвала тук. Може би е искала да дойдем тук, за да ни нарани.

Спенсър не можеше да повярва, че тази мисъл не ѝ е минала през ума. Тя се затича към портата, убедена, че нещо ужасно ще се случи. Не се случи нищо, но беше сигурна, че за части от секундата успя да чуе тихо кискане. Взря се напрегнато в дърветата, после погледна

притеснено към офиса на предприемача, опитвайки с отчаяно да различи фигурата на Али през прозореца. Ами ако се намираше някъде наблизо? Ами ако бе разбрала какво са открили — и сега е разярена?

Спенсър хвана Чейс за ръката.

— Да се махаме оттук — каза бързо тя, повличайки го към колата. Надяваше се, че с идването си тук не са направили ужасна грешка.

3.

ХАНА ГУБИ КОНТРОЛ

Час по-късно Хана Мерин и приятелят ѝ Майк Монтгомъри седяха в приуса на Хана, попаднали в задръстване по пътя от болницата към Роузууд. Майк въртеше копчето на радиото, избирайки първо станция, по която въртяха рап, а след това се прехвърли на спортна станция. Той въздъхна и погледна през прозореца, като изглеждаше толкова изтощен, колкото се чувстваше и Хана. Предишната нощ беше останал до късно в болницата, отчасти заради Ноъл, отчасти заради нея. Хана дори не беше сигурна кога точно си е тръгнал, но беше някъде след полунощ, и се беше появил отново на сутринта, малко след като Ноъл се беше събудил.

Телефонът на Хана, който беше свързан с блутуута на колата, звучно изпиука. Без да поглежда кой я търси, тя натисна бутона за свързване, който се намираше в централната конзола.

— Хана? — разнесе се познат глас. — Обажда се Кели Кросби от клиниката по изгаряния.

— О. — Пръстът на Хана се насочи към бутона за прекъсване, който се намираше на волана. Тя усещаше вперения в нея поглед на Майк. — Здравсти.

— Обаждам се, за да ти кажа, че няма нужда да идваш другата седмица — продължи Кели. — Клиниката ще бъде затворена известно време заради... убийството.

Убийството. Хана преглътна тежко.

— Освен това исках да ти кажа, че погребението на Греъм Прат е утре — каза Кели. — Бяхте толкова добри приятели, затова реших, че ще те интересува.

— Ами, добре — отвърна Хана. — Трябва да затварям!

Тя прекъсна връзката и продължи да гледа пред предното стъкло, сякаш нищо не се беше случило. Единственият звук, който се чуваше, беше потропването на колелата от неравния паваж. Най-накрая Майк се прокашля.

— Не каза ли, че Греъм е бомбаджията, Хана?

Хана стисна здраво волана. Майк приемаше с подозрение доброволческата ѝ работа в клиниката, защото смяташе, че тя иска да се сдобри с бившия си, Шон Ейкърд. Това беше абсурдно, но тя не можеше да му разкаже цялата истина — тогава трябваше да му обясни и ситуацията с А. Най-накрая му призна, че Ариа и Греъм са били заедно в котелното на кораба, когато бомбата бе избухнала и че тя шпионира Греъм, за да разбере какво знае. Но в историята ѝ имаше много пробойни и Майк го знаеше много добре.

Тя сви рамене.

— Трябваше да кажа на хората в болницата, че с Греъм сме приятели. Само така щяха да ми позволят да бъда близо до него.

— А какви са тия приказки за убийство?

Хана впери поглед в регистрационната табела от Делауеър на колата, която се движеше пред тях.

— Нямам представа.

— Глупости.

— Не знам! — възрази Хана.

Но всъщност знаеше. Предишния ден в горичката край клиниката беше открит трупът на момиче и на болничната му гривна пишеше КАЙЛА КЕНЕДИ. То беше мъртво от дни, само че Хана беше разговаряла с Кайла — или с някой, който се беше представял за нея — предишната вечер. Леглото на Кайла се намираше пред стаята на Греъм. Имаше само едно момиче, което не искаше Греъм да се събуди и да признае кой всъщност беше поставил бомбата на кораба.

И това момиче беше Али.

Хана просто не я беше разпознала под всичките превръзки.

Колата ѝ зави по алеята към къщата на майка ѝ и спря. Хана слезе от колата и стигна почти до входната врата, преди да осъзнае, че Майк не върви заедно с нея. Той все още стоеше на алеята със странно изражение на лицето.

— Писна ми вече — каза той с тих глас.

Хана посърна.

— От кое?

— Знам, че ме лъжеш.

Хана погледна настрани.

— Майк... престани.

— Първо си играеш на детектив, напускаш бала — на който те избраха за *кralица* — за да отидеш в клиниката по изгаряния и да говориш с потенциалния бомбаджия, вместо да оставиш ченгетата да се разправят с това. — Майк изброяваше всичко на пръсти. — После, след като ми казваш, че момчето е *мъртво*, изчезваш заедно със Спенсър и останалите, без да ми се обадиш. И когато те намирам след това, си покрита цялата с кал.

Хана опря пръстите на крака си в декоративния камък, поставен до изтривалката. Калта по роклята ѝ се беше появила, след като тя и приятелките ѝ бяха отишли на гробищата, за да спасяват Ариа от Ноъл.

— *А след това* — продължи Майк, повишавайки тон, — ми казваш, че просто по случайност си се оказала там, когато ченгетата намериха Ноъл в бараката. Тази сутрин те чух да им казваш, че си получила заплашителна бележка, в която пише да отидеш там.

Гърлото ѝ пресъхна. Тя беше скалъпила историята с намирането на Ноъл — и *все още* не знаеше какво да прави с предаването на бележката на Кайла на ченгетата.

— И не само с мен се държиш като ненормална — каза Майк. — Разговарях с Наоми Циглър за теб. Двете бяхте най-добри приятелки по време на пътуването, а после внезапно вече не сте.

Хана усети надигащата се в гърдите ѝ ярост.

— Говорил си с Наоми за мен? — Двете с Наоми Циглър бяха врагове от години и нещата се бяха влошили още повече, когато Хана разбра, че Наоми е роднина на Мадисън, момичето, което беше наранила миналото лято.

— Просто се вкопчвах във всички сламки. — Майк опря ръце на кръста си. — Наоми каза, че по време на круиза си вършила доста странни неща. Преглеждала си имейлите в компютъра ѝ. На моменти си бягала, сякаш си се страхувала от нея. — Той стисна зъби. — Нещо ми подсказва, че *това* има нещо общо с всичките останали луди работи, които се случват непрекъснато. Всичко е свързано. — Той я погледна мрачно. — Заради А. е, нали? *Али*. Върнала се е.

Хана замръзна.

— Не знам за какво говориш.

Майк пристъпи към нея.

— Това е единственото нещо, което се вписва. Просто ми кажи. Не ми ли вярваш?

Долната челюст на Хана потрепери.

— Може да съм имала добра причина да не ти кажа — избъбри тя. — Защото не искам да *пострадаш*, идиот такъв! Не искам да свършиш като Ноъл!

Лицата им бяха съвсем близо едно до друго, тя усещаше ментовия дъх на Майк върху бузите си. Той улови ръцете ѝ.

— Искам да помогна. Обичам те. Не ме интересува какви са рисковете.

Тя затвори очи, чувствайки се напълно изтощена. Нямаше измъкване от това. Майк знаеше, че е прав, и изражението на лицето ѝ напълно го потвърждаваше. Единственият начин да му попречи да научи повече, беше да скъса с него. Но тази мисъл не само че не ѝ харесваше изобщо, а и сигурно едва ли щеше да предпази Майк. Той вече знаеше твърде много.

Тя си пое дъх на пресекулки и внезапно цялата история се изля от устата ѝ. Тя разказа на Майк как са започнали да се появяват съобщенията на новия А., как бяха започнали да стават все по-зловещи, и как, по време на пътуването, съдържанието им се беше фокусирало изцяло върху бягството на Хана от мястото на катастрофата, където беше изоставила братовчедката на Наоми, Мадисън Циглър, мислейки я за мъртва.

— Известно време се страхувах, че Наоми е А. — каза тя. — Затова прерових компютъра ѝ. Мислех си, че ще намеря нещо, което да го докаже. Но накрая дори Наоми ми каза, че катастрофата не е била по моя вина — някой ме засече на пътя. *Спомням* си го, но не видях лицето му. Двете с Мадисън се опитали да открият този човек.

Майк потрепна.

— Направила си катастрофа миналото лято и не си ми казала?

Хана сви рамене.

— Не можех да рискувам да кажа на когото и да било. Съжалявам.

Тя продължи да му разказва. Когато стигна до частта, където те бяха стигнали до извода, че А. е Али, Майк я погледна смутено.

— Сигурна ли си? Мислех, че не е оцеляла след пожара.

— Емили й оставила вратата отворена. Тя се измъкнала. — Хана наведе поглед и му разказа и за Табита — как се уплашили, че Али ги е последвала в Ямайка и искала да ги нарани. — Табита се качи след нас на покрива на хотела — каза тя на Майк. — И тръгна към Ариа. След това нещата се развиха много бързо — Ариа скочи напред, последва боричкане и Табита внезапно се спъна в парапета. Но след падането беше още жива — сигурни сме в това. Ала когато изтичахме долу на плажа, тя беше изчезнала. Не сме я убивали, но някой се беше погрижил да *изглежда* така, сякаш сме го сторили ние.

— Господи — прошепна Майк, ококорил очи. — Аз бях с теб на това пътуване, видях това момиче. Как си могла да го скриеш от мен?

— Съжалявам — рече тихо Хана. — Просто бях толкова уплашена. Искях да се престоря, че това никога не се е случило. Но след това започнахме да получаваме нови съобщения... — Гласът й заглъхна и тя скри лице в шепите си.

Майк седна на каменната ограда около къщата на Хана и се загледа в далечината. След известно време той каза:

— Да видим дали съм разбрал правилно. Али — или нейният помощник — са убили и онази жена Гейл, така ли?

Хана кимна, спомняйки си Гейл Ригс, богатата жена, която искаше да купи бебето на Емили. А. беше убил и нея.

— И А. е взривил бомбата на круизния кораб? — Гласът на Майк изтъня. Хана отново кимна и гърлото му издаде гъргорещ звук. — И всъщност А. е убил Табита?

— Почти сме сигурни в това, да.

— Значи, в общи линии А. се е опитала да убие теб и сестра ми поне шест пъти досега и се опитва да ви натопи заради гадостите, които е извършила. Трябва да намерим тази кучка. *Веднага*.

Хана огледа притеснено двора.

— Спенсър и Емили смятат, че това не е много добра идея. Последния път, когато се опитахме да намерим Али, Ноъл се озова в болницата.

Майк ритна с крак чакъла в цветната леха.

— Значи просто ще си седим и ще чакаме?

Хана огледа дърветата; изобщо не й харесваше, че къщата на майка й е толкова уединена. Всеки би могъл да ги наблюдава отблизо и те никога нямаше да го разберат.

— Просто се страхувам, че ако се доближим повече до мястото, където се намират тя или помощникът ѝ, още някой ще пострада. Може би ти. Може би аз.

Майк присви леденосините си очи.

— Обещавам ти, Хана, че тя *никога* няма да те докосне. Първо ще трябва да мине през мен. Ако се наложи ще стоя на стража пред спалнята ти. Ще бъда до теб във всеки час. Дори ако искаш ще влизам заедно с теб в пробната на „Отър“.

Хана го плесна игриво по рамото.

— Направо *копнееш* да влезеш с мен в пробната на „Отър“.

— Естествено. — Майк се наведе напред и нежно я целуна по носа.

Хана повдигна глава и го целуна по устните. Почувства как нещо вътре в нея се счупва. По бузите ѝ потекоха солени сълзи.

— Толкова се радвам, че научи всичко — прошепна тя в ухото му.

— И аз се радвам — отвърна Майк.

Те се целунаха отново, силно и продължително. Ръцете на Майк шареха по гърба ѝ. Тя отстъпваше леко към страничната врата и след секунди те бяха вече вътре и лежаха на дивана във всекидневната. Единственото нещо, за което Хана искаше да мисли в този момент, бяха устните на Майк върху нейните, топлината на ръцете му, тежестта на тялото му. Тя се вкопчи в него така, сякаш той бе спасителен пояс, след което бързо издърпа тениската си през глава.

Кожата ѝ настръхна. Майк също съблече тениската си, разголвайки силните си гърди и оформените от лакроса мускули. Надвеси се колебливо над нея. Внезапно Хана осъзна какво щеше да се случи. Нещо, около което и двамата танцуваха от дълго време, за което се дразнеха един друг, планираха от седмици... но до което още не бяха стигнали. Все пак и за двамата щеше да е първи път, и те като че ли осъзнаваха, че моментът трябва да е специален. Но може би тук, в тази празна къща, в този ужасен ден, беше настъпил подходящият момент.

Хана разкопча копчето на дънките си. Погледът му се плъзна надолу.

— Съгласна ли си? — прошепна той с напрегнат глас.

— Да — отвърна тя, изпълнена с чувства. Тя се вкопчи в Майк и го придърпа към себе си по-близо от всякога.

4.

ИЗЧЕЗНАЛОТО МОМИЧЕ

Когато по-късно същия ден Емили Фийлд изскочи през вратата на „Роузууд Дей“ след приключването на занятията ѝ, тя беше посрещната от нежелани подвиквания.

— Госпожице Фийлдс! Аз съм Алиса Гейдън от „Филаделфия сентинъл“! Имате ли една минутка?

— Емили! Насам!

Просветваха светкавици. Репортери тикаха микрофони в лицето ѝ. Емили се опита да мине покрай тях, но те я последваха.

— Вярно ли е, че вие сте открили Ноъл Кан в бараката зад училище? — извика жената от „Сентинъл“.

— Можете ли да ни кажете какво ви накара да отидете там? — изкрещя някакъв мъж.

— Да не би вие, момичета, да сте решили да се самоубиете? — изврещя нечий глас. — Затова ли излязохте в морето с онази лодка?

Емили потрепна. След взрива на круизния кораб всички се бяха евакуирали със спасителните лодки. Емили и приятелките ѝ си бяха взели отделна лодка и отплаваха далеч от брега, за да скрият стария медальон на Табита — А. беше успял да го сложи в ръцете на Ариа и момичетата не искаха да бъдат свързвани с него. Но спасителната лодка се беше спускала в морето и те бяха попаднали в капан. Екипажът на кораба ги спаси и веднага тръгнаха слухове, че те са отплавали самички в морето, за да умрат.

Някой сложи ръка на рамото ѝ, издигайки барикада между Емили и репортерите.

— Без коментар, без коментар, без коментар.

Беше директорът Епълтън. Той обгърна раменете на Емили и я поведе нагоре към паркинга на учениците.

— Съжалявам, скъпа — рече тихо той.

— Благодаря — отвърна искрено Емили.

Епълтън я остави до колата ѝ, кимна с глава и след няколко окуражителни думи я остави там. Момичето се свлече на седалката на семейното волво комби. През последните няколко години тя ѝ приятелките ѝ се бяха превърнали в мишена на медиите — дори направиха филм за тях, наречен „Малка сладка убийца“. Всичко ѝ беше толкова, *толкова* опротивяло.

Ако онези врани на телефонния стълб излетят в следващите десет секунди, всичко ще бъде наред, помисли си Емили, загледана в опънатите край дърветата жици. Птиците не помръднаха. Към тях се присъединиха още врани, изгърбени, черни петна на фона на сивото небе.

Тя въздъхна, извади телефона си и провери имейла си. Единственото съобщение беше от Хана: „Мацки, ще дойдете ли утре с мен на погребението на Греъм? Имам нужда от морална подкрепа“.

Ариа беше приела. Емили написа, че също ще отиде. Излезе от програмата и погледна с любов към тапета на екрана. На снимката бяха тя и приятелката ѝ Джордан Ричардс на палубата на круизния кораб, който се отдалечаваше от Сан Хуан в Пуерто Рико.

Емили затвори очи, припомняйки си момента. Двете с Джордан се бяха сближили толкова бързо. Тя копнееше да може да поговори с нея, но Джордан се криеше от ФБР. Всъщност двете планираха да избягат заедно, но А. беше насочил ФБР към Модния крадец. Сега Джордан се криеше някъде на Карибите, за да избегне ареста си. Само ако можеше да се свърже с нея и да се разберат да се срещнат някъде. Все пак какво я задържаше тук? Това щеше да е идеалното бягство от А. Но всъщност нямаше никаква възможност да влезе във връзка с Джордан.

Или пък имаше?

Тя отвори приложението на Туитър. *Трябва да поговорим* — написа тя в съобщение до тайния акаунт на Джордан. — *Важно е.*

Изпрати съобщението и зачака. Джордан сигурно нямаше да отговори — няколко пъти беше връщала съобщения на Емили, но не спираше да повтаря, че наистина е опасно. Но за нейна огромна изненада само за минутка в кутията ѝ се появиха няколко лични съобщения. *Наред ли е всичко?* — пишеше Джордан. — *Току-що гледах по новините за онова момче от Роузууд. Той е гаджето на приятелката ти, нали?*

Емили преглътна. *Да — написа тя. — Но аз съм добре, приятелките ми също.*

Добре — отвърна Джордан. — Радвам се.

Липсваш ми — написа бързо Емили. — Отчаяно искам да се махна оттук. Стана адски страшно. Къде си?

След миг се появи новото съобщение.

Иска ми се да ти кажа, но знаеш, че не мога точно сега. Рисковано е.

Емили се размърда в седалката, надничайки през прозореца към неколцината ученици, които се едва се мъкнеха нагоре по хълма към колите си. Шансовете бяха малки, но тя се беше надявала, че Джордан ще каже да. *Ще те чакам — обеща й тя.*

Добре. И аз ще те чакам.

Джордан беше подписала съобщението си с ХО. Емили излезе от приложението на Туитър и пхна телефона в раницата си. Чувстваше се така, както когато опитваше макароните със сирене на майка си — една хапка никога не й стигаше. Само ако можеше двете с Джордан да говорят в продължение на часове, а не само на няколко секунди. Само ако знаеше къде се *намира* Джордан.

Телефонът й изпиука. Беше получила съобщение от Гугъл за появата на нов материал във връзка с Убежището в Адисън-Стивънс, психиатричната клиника на Али — Емили се беше абонирала за това преди известно време, в случай, че се появят някакви новини за избягали пациенти, които биха могли да са потенциалният приятел на Али. Сегашното съобщение беше свързано с прессъобщение за новия терапевтичен басейн, който беше построен в клиниката. Беше прикачена и снимка. Емили се вторачи в размазаните лица на пациентите. Никой от тях нямаше платиненоруса коса като на Айрис Тейлър, момичето, което бе измъкнала от Убежището предишната седмица, беше я развеждала из Роузууд и я бе разпитвала за Али, някогашната й съквартирантка. Доколкото Емили знаеше, Айрис се беше върнала в Убежището веднага след бала. В клиниката не позволяваха получаването на имейли, есемеси или телефонни обаждания, затова Емили нямаше как да знае дали с нея всичко е наред.

Тя се поколеба. Хана се беше запознала с Айрис през краткото си пребиваване в Убежището и момичето изглеждаше невероятно

зловещо — може би дори беше от отбора на Али. Но Емили беше видяла различната ѝ страна — тя беше просто една тъжна, неуверена в себе си девойка, която търсеше внимание. В света на Емили, където почти всички, които тя познаваше, се оказваха не такива, каквито изглеждаха, беше приятно да разбере, че Айрис не бе чак толкова лоша. Внезапно Емили установи, че момичето донякъде ѝ липсва.

В съзнанието ѝ се оформи една мисъл. *Може би трябва да отидем в Убежището* — беше предложила Хана в болницата. — *Да проверим дали са имали пациент, чието име започва с Н.* Може би Айрис знаеше кой е той. Емили се страхуваше до смърт да се впусне отново в разследването, но ако жизненоважната следа се намираще точно под носа ѝ?

Тя излезе от паркинга, изпълнена с решителност. Вместо да завие надясно към квартала си, тя пое вляво по криволичеия страничен път, покрай фермите и магазина за сладолед, нагоре по полегатия хълм. Трафикът не беше интензивен и тя пристигна в Убежището по-рано от очакваното. Докато колата ѝ изкачваше стръмния хълм към приличащата на крепост болница, изградена от камък и тухла, с островърхи кули, тя се размина с една отдалечаваща се линейка. Емили потрепери, чудейки се кой ли е вътре — и защо.

Тя паркира и отиде във фоайето, оглеждайки познатите сандъчета с цветя и фонтаните. Мъжът, който стоеше на регистратурата, ѝ се усмихна.

— Добър ден.

Емили кимна смутено.

— Дойдох да видя Айрис Тайлър. Аз съм нейна приятелка. Емили Фийлдс.

Мъжът поглед към монитора и се намръщи.

— Айрис не е вече наша пациентка.

Емили рязко вдигна глава.

— Какво означава това? — Дали жестоките родители на Айрис не я бяха изписали? Дали не е била прехвърлена в друга болница?

Мъжът се огледа, след което се наведе към нея.

— След като сте нейна приятелка, мисля, че трябва да знаете. От вчера сутринта е изчезнала.

Емили примигна. *Изчезнала?* Айрис се чувстваше ужасно нещастна тук — може би беше избягала, както бе избягала заедно с

Емили предишната седмица. Но лицето на мъжа изглеждаше напрегнато, сякаш криеше нещо.

— Д-добре ли е тя?

В този момент през вратата влезе някаква сестра и мъжът рязко се дръпна назад.

— Това е личен въпрос — отвърна той, стрелвайки с поглед втората сестра. — Съжалявам.

Емили се наведе напред.

— Можете ли да ми кажете дали преди няколко години в тийнейджърското отделение е имало пациент, чието име да започва с *Н*? Бил е приятел със, тъъ, Кортни Дилорентис?

Устните на мъжа потръпнаха. Той стрелна с поглед Емили, после погледна сестрата, която стоеше наблизко.

— Съжалявам — прошепна той.

— Бихте ли ми позволили само да надзърна в списъка с пациенти? — примоли се Емили. — Важно е.

Сестрата се прокашля звучно. Мъжът просто вдигна безпомощно рамене.

Емили му обърна гръб; мислите препускаха в главата ѝ. Айрис гледаше толкова оптимистично на връщането си в Убежището, за да се излекува завинаги. Защо си беше тръгнала толкова скоро?

В този миг я връхлетя ужасяваща мисъл. Айрис им беше разкрила важна информация. Дали Али *знаеше* за това?

Автоматичната врата се отвори със съскане и Емили замаяно излезе в двора, откъдето се стигаше на паркинга. Точно когато минаваше покрай пейката с паметната плочка на Табита Кинг, телефонът ѝ изпиука. Тя го извади от джоба си, с надеждата, че може да е Айрис, която иска да ѝ съобщи, че всичко е наред. Но подателят бе непонятна смесица от букви и цифри. Сърцето на Емили спря.

Приключи ли с душенето, Скуби Ду? Всички, които си замесила в тази история, ще пострадат. Включително и ТИ.

А.

5.

ИЗКОПАНА ТАЙНА

Във вторник следобед Ариа вървеше с наведена глава към часа по журналистика, който бе последен за деня. Поривите на вятъра подмятаха снопчета току-що окосена трева, обвивки от дъвки и момичешка лента за коса към столовата. Когато Ариа вдигна глава, тя можеше да се закълне, че за частица от секундата бе зърнала прегърбената фигура на Ноъл да прекосява игрището.

Но него всъщност го нямаше. По време на обедната почивка тя беше чула неколцина от играчите по лакрос да коментират, че Ноъл е бил изписан от болницата и се възстановявал у дома си. Самотен ли беше? Какво гледаше по телевизията? Тя не би признала пред приятелките си, но всъщност непрекъснато проверяваше профила му в Туитър. След балната вечер не беше публикувал нищо.

Сърцето ѝ се сви от болка. Ноъл ужасно ѝ липсваше. И тя се ненавиждаше заради това.

Освен това мразеше странните погледи, които всички ѝ хвърляха. Точно както я гледаше Шон Ейкърд в момента: полусъжалително, полууплашено. След миг той се приближи до нея.

— Заповядай, Ариа — каза той, пъхвайки нещо в ръката ѝ.

Тя го погледна. *Епископална младежка група за помощ на проблемни тийнейджъри, Роузууд.*

— Чух, че... — започна притеснено Шон. — Мисля, че може да ти помогне. — Той се наклони да каже още нещо, след което размисли и бързо се отдалечи.

Ариа затвори очи. Проклетите слухове за колективното им самоубийство. Бяха започнали да циркулират из училището след круизното пътуване — всички смятаха, че момичетата бяха поели със спасителната лодка навътре в морето, за да сложат край на живота си. А сега, незнайно по каква причина, слуховете се бяха подновили с нова сила.

Ариа смачка флаера на топка и тръгна към плевнята. Когато ръката ѝ докосна bravата, някой я хвана отзад и я издърпа зад ъгъла. Тя извика възмутено, но след миг установи, че това е брат ѝ.

— Търсих те — каза навъсено Майк.

Ариа наведе поглед. Предишната вечер, когато се беше прибрала вкъщи след посещение в „Уърдсмитс Буукс“, където цяла вечер бе препрочитала един-единствен абзац от „Библия на раздялата“, тя намери оставена на леглото ѝ бележка, написана с почерка на Майк:

Хана ми разказа всичко. Трябва да поговорим.

Тя се беше обадила разгневена на Хана. Как може да застраши Майк по този начин, особено след като се бяха разбрали да си мълчат? Но Хана не си вдигаше телефона. Няколко минути по-късно Майк почука на вратата на Ариа, но тя се зави през глава и се престори, че похърква. На сутринта се беше измъкнала от дома за ранния си час по йога преди Майк да се събуди.

— Разбирам защо не си ми казала нищо — рече тихо той. — Но аз мога да помогна. Имам предвид, че ако Ноъл наистина си пада толкова по нея, както вие смятате, може без да искам да съм научил нещо от него. — Той се намръщи. — Не мога да повярвам, че ти причини това. За мен той вече не съществува.

Ариа потрепна. Тя изпитваше благодарност към брат си за лоялността му, но не се беше замисляла, че постъпките на Ноъл ще се отразят и на отношенията му с останалите.

— Виж какво, стой настрана от това. Ако наистина става дума за Али, няма как да знаем на какво е способна.

Майк сбърчи вежди.

— Не се страхувам от Али. Дай я насам.

В различна ситуация Ариа сигурно щеше да се разсмее. Поведението на Майк ѝ напомняше на детските им години, когато ходеха на външния басейн в Холис. Майк, тогава на пет години, заставаще на високата дъска за скачане с ръце на хълбоците си, и обявяваше на света, че нищо не може да го уплаши. Но всъщност така и не скочи от дъската. Слизаше си по стълбичката и твърдеше, че не искал да се измокри и да съсипе новия си бански.

Ариа се загледа в косачката, която обикаляше по футболното игрище. Обикновено ароматът на прясно окосена трева ѝ действаше ободряващо, но не и днес.

— Знаеш ли какво искам всъщност? Да избягам. Да потъна в пълна анонимност.

— Наистина ли смяташ, че Али ще ти позволи да го направиш?

— Не. Освен това всички в тая глупава страна знаят коя съм. — Ариа погледна към паркинга точно когато микробуса на „Канал 4“ спря там. Може би точно в тази секунда към нея беше насочена камера.

Майк пхна ръце в джобовете си.

— Но хората в *другите* страни сигурно не знаят.

— И какво от това?

Сините му очи срещнаха нейните.

— Виж какво, не казвам, че трябва да заминеш. Но когато снощи влязох в стаята ти, видях брошурата на бюро то ти. Онази за Амстердам.

На Ариа ѝ трябваха няколко секунди, за да се досети за какво говори той. Сякаш бяха минали векове от получаването на писмото, в което ѝ съобщаваха, че е сред финалистите за арт-стипендията в Амстердам. Тогава го беше отписала, защото не искаше да се отдели от Ноъл.

— Не знам — промърмори тя. — И без това сигурно няма да я спечеля. А и точно сега пътуването ми се струва малко страшно.

Майк изсумтя.

— Каза момичето, което си умира да се върне в Европа. Звучи страхотно и ти го знаеш много добре. Или пък просто гледам егоистично на нещата. Но на Алисън ще ѝ е доста трудно да лети чак до Холандия, за да те хване. Там ще си на по-безопасно място.

Нима, помисли си Ариа. Предишното лято Али я беше последвала чак до Исландия. Но въпреки това се замисли за миг. Това *щеше* да е страхотно бягство — не само от А. и помощника му, а и от неуморната преса и всичко, което непрекъснато ѝ напомняше за Ноъл. Ако Ариа си спомняше правилно, обучението включваше и работа на ротационен принцип с прочути художници. *Щеше* да посещава студията им и изложбите, и *щеше* да има време да създава свое собствено изкуство. Беше ходила в Амстердам само веднъж, за няколко

дни, но не беше забравила тесните улички, спокойните хора, огромния парк в края на града. Всъщност ѝ се беше сторил като рай.

Тя придърпа Майк към себе си и бурно го прегърна.

— Добре. Ще опитам.

Майк се намръщи, сякаш разкъсван от противоречия.

— Ако те приемат, вземи и мен. Обзалагам се, че амстердамската марихуана е много по-добра от колорадската.

Ариа разроши косата му. Откакто Колорадо легализира марихуаната, Майк беше като омагьосан от този щат.

— Обещавам, че поне ще те покана на гости — подразни го тя. След това се шмугна покрай него и влезе в журналистическия хамбар, където имаше по-добро покритие на телефона. Очакваше я едно важно обаждане.

* * *

Няколко часа по-късно Ариа слезе от влака в Хенли, градче с двайсетина километра по-близо до Филадельфия, прочуто с колежа си по свободни изкуства и ежегодния кинофестивал. Тя сви вдясно след старата железария на главната улица и тръгна по пътя покрай болницата, който водеше до сградата на колежа „Хенли“. Подминаваха я забързани студенти, стиснали в ръце учебници и айпади. Под едно дърво се беше събрала група деца. Край близкото павилионче за кафе дългокосо момче подрънкваше на китара песен на Бийтълс.

Вълнението на Ариа нарастваше. Когато се обади от училище на майка си, Ила ѝ даде номера на американския офис на студентската програма. Оттам ѝ казаха, че днес е предпоследният ден за интервюта и жената, с която трябва да разговаря, някоя си Агата Янсен от Катедрата по германски езици, има свободно време днес следобед. Това си беше чист късмет.

В сградата на катедрата миришеше на мухъл и имаше силно ехо, а плочките по стените бяха същите като в сградата, където се провеждаше курсът по готварство на Ариа и Ноъл. Тя изпита угризение на съвестта. Дали да не му се обади?

Разбира се, че не. Той те излъга. Ариа стисна зъби и прогони мисълта, от главата си. Сега би трябвало да мисли за Амстердам и за

новия си живот. *Формално* все още не беше приета, но предпочиташе да гледа позитивно на нещата. Очакваше с нетърпение да започне да прави разни неща в Холандия, които никога не би правила с Ноъл, като например да гледа всяка сутрин изгрева на слънцето; да гледа дълги безсюжетни чуждестранни филми, в които хората много пушат и правят любов; и да ходи в малки кафенета, където да обсъжда философски въпроси. Там.

Кабинетът на госпожица Янсен се намираше в края на коридора. Когато Ариа почука, вратата отвори възрастна жена с накъдрена черна коса и очила с телени рамки, която беше облечена в нещо като рокля, ушита от множество копринени шалове.

— Здравейте, госпожице Монтгомъри! — каза тя със силен холандски акцент. — Влезте, влезте.

Вътрешността на кабинета ѝ миришеше на ябълков пай. На стената бяха окачени картини на дигите около Амстердам и снимка на малко момиче с огромни, жълти дървени обувки.

— Благодаря ви, че ме приехте толкова бързо — каза Ариа, събличайки карианото си пролетно яке.

— Няма проблем. — Госпожица Янсен написа нещо на клавиатурата, подрънквайки с дървените си гривни. — Както знаете, аз мога да препоръчвам кандидати. Проведох интервюта с ученици от Ню Йорк, Бостън и Балтимор, но вашето портфолио е доста впечатляващо. А и знаете малко холандски, което е плюс.

— Научих го в Исландия — похвали се Ариа. — Живях там няколко години.

Госпожица Янсен прибра зад ухото си кичур коса.

— Така, срокът на обучение е две години. Ще помагате на няколко художници, ще научите доста неща от тях. Всеки, който е преминал през тази програма, е започнал своя собствена кариера в света на изкуството.

— Знам. Това е забележителна възможност. — Ариа си припомни всичко, което бе прочела следобеда. Учениците щяха да обиколят цяла Европа заедно със своите художници.

Преподавателката зададе още няколко въпроса на Ариа, свързани с интересите ѝ, силните и слабите ѝ страни и познанията ѝ по история на изкуството. След всеки въпрос, на който отговаряше момичето, госпожица Янсен изглеждаше все по-доволна и усмивката ѝ ставаше

все по-широка. Нито веднъж не повдигна въпроса за това, че Ариа е Малка сладка лъжкиня. Като че ли не знаеше нищо за глупавия филм, представящ живота на Али, или за това, че Ариа бе пътувала с круизния кораб, който се беше подпалил, или за това, че е била свидетелка на убийството на Гейл Ригс, или че само преди няколко дни беше открила приятеля си завързан в една барака. В този малък кабинет Ариа беше просто една млада художничка и нищо повече. *Онази* Ариа отпреди всичко да се обърка.

— Ще бъда откровена е вас — каза госпожица Янсен след минутка. — Изглеждате ми доста обещаваща. Бих искала да ви препоръчам.

— Наистина ли? — изписка Ариа, притиснала длани към гърдите си. — Това е страхотно!

— Радвам се, че мислите така. Сега нека да попълня официалната ви молба, която е точно... — Тя погледна към прозореца и гласът ѝ заглъхна. — О!

Ариа проследи погледа ѝ. През големия панорамен прозорец се виждаха три полицейски коли, спрели край тротоара с пуснати буркани. От тях слязоха двама униформени полицаи и закрачиха към сградата. Скоро стъпките им отекнаха в коридора. Дочу се пропукване на радиостанции. Докато гласовете се приближаваха все повече, Ариа можеше да се закълне, че чу някой от тях да казва *Монтгомъри*.

Тръпки я полазиха по гърба.

Вратата се отвори и в кабинета влязоха двама мъже с присвити очи и напрегнати мускули. Госпожица Янсен се сви до стената.

— Мога ли да ви помогна?

Мъжът, който вървеше пръв, посочи Ариа. На джоба на якето му пишеше ФБР. Очите му бяха раздалечени и той дъвчеше плодова дъвка.

— Това е тя.

Преподавателката се втренчи в Ариа така, сякаш момичето внезапно се беше превърнало в гигантска жаба.

— За какво става въпрос?

— Издирваме я за разпит във връзка с международен инцидент — отвърна сухо агентът.

Гърлото на Ариа пресъхна.

— К-какво имате предвид? — И сякаш в отговор на въпроса телефонът в чантата ѝ изпиука. Ариа го извади със свито сърце. На екрана имаше надпис „Едно ново съобщение“, последван от поредица букви и цифри.

Мръсното ти бельо, Ариа? Време е да го изперем.

А.

6.

СПЕНСЪР ОТИВА В УЧАСТЪКА

По същото време във вторник Спенсър тъкмо бе завършила петте мили джогинг по Марвин Трейл, старата влакова линия, която беше превърната в туристическа пътека. Докато вървеше към колата си, връзвайки косата си на конска опашка, вятърът спря. На пътеката не се виждаха нито бегачи, нито колоездачи, но тя можеше да се закълне, че вижда човешка фигура в храстите. *Али?*

На завоя се появи жена с три кучета. Край нея профуча кънкьор, катеричка изскочи от храсталака. Спенсър се ощипа по дланта. *Али не е навсякъде. Само че дали наистина вярваше в това?*

Тя седна в колата си, пресуши бутилката с кокосова вода и включи радиото. Първото нещо, което чу, беше името на Ноъл Кан. Спенсър усили звука.

— ... Макар че господин Кан е останал жив след нападението, той се нарежда сред нарастващия брой жертви в Роузууд, редом с Гейл Ригс, която беше убита на алеята пред новия си роузуудски дом, и Кайла Кенеди, пациентка в клиниката по изгаряния, която бе открита мъртва зад болницата — говореше мъж с дълбок баритон. — Повдигат се нови въпроси във връзка с вилнеещия сериен убиец. Освен това властите разследват възможна връзка с взрива на круизния кораб „Селебрити“ преди няколко седмици — на борда на който се намираха ученици от гимназията „Роузууд Дей“ и други училища от околността.

Спенсър потегли рязко назад, като едва не сгази една гъска. Само ако можеха да покажат есемесите от А. Те за нула време щяха да изяснят историята на този сериен убиец.

Тя сви по своята улица, опивайки се от великолепието на късната пролет. Цъфтяха хиляди цветя, черешови цветчета се сипеха от небето. Но когато забеляза спрелия пред къщата ѝ новинарски микробус, тя натисна спирачката. Тъкмо се нахрани да обърне и да отиде някъде другаде — *където и да е* — когато репортерите се втурнаха към колата ѝ.

— Госпожице Хейстингс, моля ви! — Юмруците им трополяха по прозорците. — Само няколко въпроса! Какво ви отведе до тялото на Ноъл Кан?

— Не ви ли идва всичко в повече? — извика друг репортер. — Мислите ли да се самоубиете?

Спенсър наведе глава и навлезе в алеята. Репортерите проявиха достатъчно разум, за да не я последват, но продължиха да подвикват. Отпред се появи рейндж роувърът на господин Пенитисъл. Странно; часът бе едва четири, а господин Пенитисъл обикновено се прибираше от работа едва след шест. След това се появи и самият той, застанал на прага, вперил поглед в приближаващата се кола на Спенсър. До него, със сериозно изражение на лицето, стоеше майката на Спенсър, облечена в къси до коленете панталони с цвят каки и стара бархетна риза от хотела „Четири сезона“ в курорта Свети Барт. Доведената сестра на Спенсър, Амилия, седеше на стъпалата, все още облечена в училищната си униформа — Спенсър не познаваше друго момиче, което да продължава да носи униформата си и след училище. Тя се подсмиваше самодоволно.

Спенсър спря пред къщата и ги погледна, усещайки, че става нещо.

— Тъъ, здравейте? — рече тя, слизайки от колата.

Госпожа Хейстингс я привика към вратата.

— Добре, че се прибра — процеди тя през стиснати зъби.

Сърцето на Спенсър подскочи.

— К-какво има?

Госпожа Хейстингс я придърпа в къщата. Двата лабрадудъла на семейството, Руфъс и Беатрис, дойдоха да ги посрещнат, но госпожа Хейстингс не им обърна никакво внимание — което означаваше, че нещо *наистина* не беше наред. Тя погледна към годеника си.

— *Ти* й кажи.

Господин Пенитисъл, все още облечен в работния си костюм, въздъхна дълбоко и показа на Спенсър една снимка на телефона си. На нея се виждаше разбита всекидневна. Миг по-късно Спенсър разпозна тежките завеси с цвят на мед и мраморната холна маса.

— Рекламната ти къща? — рече тя с писклив глас. В нея се намираше паник-стаята, където тя й приятелките й бяха обсъждали А.

— Снощи ми се обадиха едни съседни — рече господин Пенитисъл с мрачен глас. — Минавали наблизко с кучето си и видели петната по прозорците и счупени стъкла по пода. А Амилия ми каза, че миналата седмица те е видяла да крадеш ключовете за рекламната къща от кабинета ми. Ти ли си направила това?

Спенсър стрелна с поглед Амилия, която буквално подскачаше от радост. *Клюкарка.*

— Разбира се, че не. Искам да кажа — да. Няколко пъти ходих дотам. Но снощи не съм я разбивала аз. Снощи си бях *вкъщи*. — Тя ги погледна умолително, но тогава се досети — предишната вечер само тя си беше *вкъщи*. Майка ѝ и господин Пенитисъл бяха отишли на концерта на Амилия.

Той се прокашля и прехвърли на следващата снимка. На нея високо русокосо момиче стоеше в ъгъла на дневната, вперило поглед във входната врата. Това беше *Спенсър*.

— Това е невъзможно — изписка тя. — Някой ме е фотошопнал!

Господин Пенитисъл наведе глава.

— И кой би го направил?

— Сигурно онзи, който наистина е съсипал къщата. — Спенсър се отпусна на дивана във всекидневната. И това, разбира се, беше Али или нейният помощник. Но защо? За да изпратят ясно послание, че винаги са знаели за какво са разговаряли момичетата в паник-стаята? За да ѝ създадат неприятности? Тя отново се замисли за присъствието, което бе усетила, когато двамата с Чейс отидоха в новия квартал. Може би Али *знаеше*, че са били там.

Тя подаде телефона на господин Пенитисъл.

— Знам как изглежда всичко. Но не бях аз. Честно. Обадете се в полицията. Кажете им да проверят за отпечатъци върху натрошените неща.

— Няма да е необходимо — отвърна навъсено господин Пенитисъл.

— Моля ви! — рече Спенсър. *Трябваше* да го направят — може би щяха да се появят отпечатъците на Али.

Госпожа Хейстингс притисна длан към челото си.

— Спенсър, трябва ли да ти уговорим нова среща с доктор Евънс?

— Не! — ахна Спенсър. Двете с Мелиса бяха посетили психоложката доктор Евънс предишната година и макар че консултацията сигурно щеше да ѝ се отрази добре, тя не искаше да ходи там и да бъде принудена да лъже за по-голямата част от живота си. — Не съм потрошила аз къщата, но ще я почистя, ако това ще ви направи щастливи — рече тя със слаб глас.

— Почистването е едно добро начало — рече твърдо господин Пенитисъл.

Чук.

Главите на всички се обърнаха в посока към звука. Зад закритите с пердета прозорци се размърдаха две сенки. Госпожа Хейстингс се втурна към вратата с изкривено от гняв лице.

— Ще удуша проклетите репортери.

— Има ли някой вътре? — разнесе се сериозен дълбок глас. — Ние сме полицаи.

Госпожа Хейстингс замръзна на мястото си. Спенсър се втренчи в господин Пенитисъл.

— Не каза ли, че няма да се обаждаш в полицията? — прошепна тя.

Господин Пенитисъл примигна.

— Не съм звънял.

Той мина покрай майката на Спенсър и предпазливо отвори вратата. Двама униформени полицаи стояха на прага.

— Аз съм полицай Гейтс — каза по-високият от тях, показвайки значката си. Спенсър го разпозна — това бе същият човек, който ѝ бе задавал въпроси за Ноъл в болницата. Стомахът ѝ се сви.

Полицай Гейтс посочи човека, който седеше до него.

— Това е партньорът ми, полицай Мълвейни. Трябва да отведем Спенсър в участъка, за да ѝ зададем няколко въпроса за престъплението, което разследваме.

Те погледнаха към Спенсър. Тя отстъпи назад към дивана. Бяха ли дошли, защото знаеха, че ги е *излъгала*?

— Какво престъпление? — Госпожа Хейстингс стоеше до масата, стиснала в ръката си голямата нефритова мечешка статуя, която тя и бащата на Спенсър бяха купили преди години в Япония.

Полицай Мълвейни, който имаше стоманеносиви очи и тънки устни, пхна значката в джоба си.

— Получихме анонимно обаждане, че миналото лято госпожица Хейстингс е натопила друго момиче за притежание на наркотици.

Ушите на Спенсър зазвъняха. *Какво?*

Госпожа Хейстингс избухна в смях.

— Дъщеря ми не взема наркотици. И миналото лято тя беше в Университета на Пенсилвания за една изключително интензивна програма за университетска подготовка.

Високото ченге се подсмихна.

— Престъплението е било извършено в кампуса на Пен.

На бузата на госпожа Хейстингс потрепна нерв. Тя погледна към Спенсър, която гледаше замаяно. *Анонимно обаждане. Притежание на наркотици.*

Али.

Изражението ѝ сигурно я беше издало, защото лицето на госпожа Хейстингс посърна.

— Спенсър?

В гърлото на Спенсър сякаш бе заседнала буца с размерите на хокейна шайба. Единствената картина, която се въртеше в главата ѝ, беше от онази вечер, няколко седмици след началото на курса. Спенсър и приятелката ѝ Келси Пиърс седяха на леглата си в стаята на общежитието, опитвайки се да запомнят огромно количество информация, когато на вратата изведнъж се почука.

— О, слава Богу! — възкликна Спенсър, скачайки от леглото.

На прага стоеше Финиъс ОКонъл, друг участник в подготвителния курс — и техен пласъор. Тя прегърна силно кльощавото му тяло, разрошвайки подстриганата му в стил емо-рок коса и игриво мушна с пръст опърпано изглеждащата му тениска на Деф Лепард, която сигурно струваше поне осемдесет долара в „Сакс“. След това каза с нервен глас:

— Добре, давай ги насам.

Финиъс пусна две хапчета в шепата ѝ — едно за нея и едно за Келси. Спенсър му плати и той излезе с танцова стъпка през вратата. Келси му се поклони до земята. Спенсър му изпрати въздушна целувка. Двете изпиха хапчетата, учиха като луди и на следващия ден изкараха шестици на изпита.

Нищо чуцно, че след като Финиъс си тръгна, Спенсър потърси пласъор извън кампуса, макар това да доведе до ареста на двете

момичета. Едва ли Финиъс ги беше издал на полицаите — вината беше и негова. А Келси? Наистина ли полицаите бяха повярвали на някой, който е лежал в психиатрична клиника?

— Сигурна съм, че има някаква грешка — рече тя с треперлив глас, отивайки при ченгетата. — Но, тъъ, ще отговоря на въпросите им. — Тя беше на осемнайсет, което означаваше, че може да отиде сама в участъка. В никакъв случай нямаше да води този разговор в присъствието на семейството си. Колкото по-дълго майка ѝ останеше в неведение, толкова по-добре.

Докато полицаите я отвеждаха до колата, репортерите снимаха и молеха за коментар. Въпреки суматохата, Спенсър чу звъна на телефона си. Тя го извади от джоба си и погледна екрана му. Веднага щом видя, че новият есемес е изпратен от непознат номер, ѝ се прииска да си удари шамар. *Естествено!*

Това беше фасулска работа, Спенсър. Нали не мислеше, че ще запазя тайната ти завинаги?

А.

7.

НИКАКВО УВАЖЕНИЕ КЪМ МЪРТВИТЕ

Хана никога не беше влизала в църквата „Св. Бонавентура“ в Стария град на Филадельфия, но тя силно ѝ напомняше за Роузуудското абатство, където се проведе мемориалната служба на Али. Въздухът също миришеше на тамян, сухи цветя и мухлясали библии. Същите издължени икони я гледаха от високите прозорци. Във вътрешността на църквата на преден план изпъкваше един орган, от чиято задна страна стърчаха тръби с фалическа форма, а в малките прорези на молитвените пейки се намираха същите песенници. Затвореният ковчег на Грегъм се намираше в предната част на залата. Хана прехапа устни, стараяйки се да не го поглежда.

Многобройната тълпа, дошла на погребението, минаваше мълчаливо през внушителните врати на църквата и по пътеката. Хана отново погледна през прозореца към полицаите, репортерите и хората, преминаващи по оживената градска улица. Зад тях по тротоара маршируваше група от мъже и жени на средна възраст, които носеха табели. Хана ги погледна с присвити очи, преди да влезе във фоайето. Това не бяха ли... *протестиращи*? На табелите се виждаха снимки на круизни кораби и бомби.

— Господин Кларк. Господин Кларк?

Хана рязко се обърна. Една дългокоса брюнетка, стиснала микрофон в ръка, изтича след някакъв мъж във фоайето. Когато го настигна, той вдигна глава и Хана едва не ахна на глас.

Това беше господин Кларк, баща на Табита и съпруг на Гейл Ригс. Под очите му имаше торбички, бузите му бяха хлътнали, а прошарените коси — разрошени. Беше ясно защо е дошъл: някога Грегъм и Табита бяха двойка.

Хана глътна стомаха си; прииска ѝ се да може да се слее със стената. В съзнанието ѝ проблесна картината от покрива на курорта, когато Ариа блъсна Табита. Може и да не я бяха убили, но въпреки това я бяха наранили.

— Господин Кларк, може ли коментар по случая с убийството на дъщеря ви? — попита брѳнетката, тикайки микрофона в лицето му.

Господин Кларк поклати глава.

— Няма никакъв случай в момента. Никакви следи.

— Властите проверяват съседните хотели за снимки от онази нощ, нали? — притисна го репортерката. — Наистина ли не са открили нищо?

Господин Кларк поклати глава.

— Ами смъртта на господин Прат? — попита жената. — Можете ли да коментирате?

Господин Кларк сви рамене.

— Очевидно става дума за медицинска небрежност. В организма на Грѳм беше открито голямо количество роксанол. Край на историята.

— Но... — В този момент двама мускулести мъже, облечени в костюми, се появиха сякаш отникъде, сграбчиха я от двете страни и я изведоха от фойето. Тя продължаваше да вика въпросите си. Господин Кларк избърса веждите си, изглеждайки така, сякаш всеки момент ще избухне в плач.

Роксанол? Хана извади телефона си и бързо потърси информация в Гугъл. Очевидно роксанолът беше другото име на морфина. Али с лекота би могла да увеличи дозата му и да го направи да изглежда като небрежност.

Тя почувства нечия ръка върху своята.

— Здравсти.

Емили беше облечена в намачкани черни вълнени панталони и черен пуловер с остро деколте, а червеникавозлатистата ѝ коса беше прибрана, откривайки негримираното ѝ лице, и тя изглеждаше дребна и млада. Момичето огледа фойето.

— Къде са Ариа и Спенсър?

— Не знам. — Хана отново прибра телефона в джоба си. — Не съм се чувала с тях.

Органът засвири и двама свещеници запалиха свещите около него. Хана и Емили се хванаха за ръце, влязоха в църквата и седнаха на една пейка до пътеката. След като съблече якето си, Емили се обърна към Хана.

— Получавала ли си нови съобщения от А.?

Хана поклати глава.

— Но разказах всичко на Майк.

Емили се ококори.

— Какво? *Защо?*

Една възрастна жена, която седеше пред тях, се обърна и ги изгледа строго.

— Защото той се досети, затова — прошепна Хана. — И честно казано, защото мисля, че е абсурдно просто да стоим и да не правим нищо.

— Ти ли мислиш така, или Майк?

— Ами и двамата. Доста поговорихме за това. — Кое не беше съвсем вярно — Хана и Майк бяха разговаряли съвсем *малко* за това в деня, когато той се досети за А. Тя си позволи за миг да се наслади за спомена на онези прекрасни мигове.

След това се обърна отново към Емили.

— Със същия успех можем да залепим по една мишена на гърбовете си, за да улесним Али и помощника ѝ още повече. Искате ли да можем да разследваме това.

Емили скръсти ръце на гърдите си.

— Внимавай какво си пожелаваш.

— Какво означава това?

Дошлите на погребението хора зачетеха груповата молитва. Емили се плъзна по-близо до Хана.

— Вчера ходих в Убежището.

Очите на Хана грейнаха.

— Разпитала си за *Н*?

— Опитах се. Не ми казаха нищо. Опитах се да се видя и с Айрис, но тя беше изчезнала.

Хана се намръщи.

— Избягала ли е?

Емили сви рамене.

— Не останах с такова впечатление. Притеснявам се Али да не е разбрала, че Айрис ни помогна и да ѝ е направила нещо. Особено след като получих това.

Тя подаде телефона си на Хана, която прочете есемеса.

Всички, които си замесила в тази история, ще пострадат. Включително и ТИ.

— Мамка му — прошепна Хана.

— Трябва да спрем да ровим — каза Емили. — Повече никакви въпроси, наистина.

— Ами ако вече е твърде късно? Али е наясно какво знаем. Направихме си списък на заподозрените. А и трябваше да предам бележката на Кайла на ченгетата. — Хана го беше направила предишния ден, макар да се съмняваше, че те щяха да направят връзка с Али.

— Ами вече ще си мълчим. Ще се откажем.

Хана стисна зъби.

— Не искам да живея в страх до края на живота си! Не можем да позволим на Али да ни контролира вечно!

Емили сви юмруци.

— Не видя ли есемеса? Следващия път Али ще дойде за нас!

— *Момичета!* — Възрастната жена отново се обърна и ги погледна. Сините ѝ очи сълзяха и тя носеше лъскава брошка на котка върху черната си рокля. — Проявете поне малко уважение!

Хана наведе глава и завъртя очи.

Органистът засвири силно „Аве Мария“ и Емили отново погледна към Хана.

— Наистина не мисля, че сега е моментът да говорим за това. — Тя се огледа нервно. — Ами ако Али е *тук*?

Когато една ръка докосна рамото ѝ, Хана подскочи. До нея стоеше познат полицаи. Беше Гейтс, ченгето, на което беше предала бележката на Кайла. За миг си помисли, че той е дошъл на погребението, но мъжът я гледаше напрегнато.

— Хана. — Думата не прозвуча като въпрос.

— Д-да? — прошепна тя.

Гейтс ѝ подаде ръка.

— Трябва да дойдеш с мен.

В същото време до него застана и един слаб, тъмнокос мъж с яке на ФБР. Той гледаше към Емили.

— Вие също, госпожице Фийлдс.

Околните бяха вперили погледи в тях. Емили смушка. Хана и тя се изправи със залитане. Двете тръгнаха към амвона, съпроводжани от шепот. *Малка сладка лъжкия. Ноъл Кан. Алисън Дилорентис. Самоубийство.*

Щом вратата се затвори зад гърбовете им, Хана погледна към Гейтс.

— Какво става? Да не би да има нещо общо с бележката за Ноъл?

Гейтс я поведе напред.

— Не, Хана. Не става дума за това. — Гласът му звучеше почти тъжно.

Те стигнаха до тротоара. Колите по Маркет Стрийт се движеха като охлюви. Репортерите като че ли се изненадаха, след което хукнаха към момичетата.

— Какво става? — викаха те. — Смъртта на Греъм ли е причината? Да не сте серийни убийци, момичета? Полицай, какво са направили тези девойки?

— Без коментар — изръмжа Гейтс, стиснал здраво Хана за ръката.

Те спряха до един черен седан, паркиран до тротоара. Върху покрива му бе прикрепена сирена, чиито сини светлини примигваха. Полицейската кола на роузуудското управление беше паркирана малко по-нататък и двигателят ѝ работеше.

Агентът на ФБР отвори вратата на Емили и я бутна вътре. Гейтс се намери да направи същото, но установи, че един пикап му е блокирал изхода.

— По дяволите — изруга той и се огледа в търсене на шофьора. Никой не се появи.

— Аз ще ви откарам. — Агентът от ФБР бързо седна зад волана. — И без това отиваме на едно и също място.

Гейтс кимна, после даде знак на Хана да се настани отзад до Емили. Тя се плъзна на кожената седалка. Гейтс се настани на пасажерското място и затвори вратата, докато колата бавно се вля в трафика. Репортерите продължиха да ги преследват известно време, без да спират да подвикват въпроси. Хана гледаше право напред, уплашена, че ще избухне в сълзи.

Пиук.

Хана бръкна в чантата си. Извади телефона и погледна към екрана му. *Имате нов имейл.*

Така ти се пада, кучко!

А.

Прикрепеният файл съдържаше поредица от снимки. Първата беше на ударено в едно дърво беемве. Макар и замъглена от дъжда, Хана с лекота разпозна лицето си на шофьорското място. Втората снимка беше от същата нощ, само че Хана беше слязла от колата и говореше по телефона. На третата Хана преместваше Мадисън Циглър на шофьорската седалка, където бе седяла самата тя. Незнайно защо останалите момичета ги нямаше на снимката — изглеждаше така, сякаш Хана прави всичко сама. И, разбира се, на снимките я нямаше колата, която бе навлязла в нейното платно, избулвайки я от пътя.

Хана притисна длан към устата си.

Седящата до нея Емили тихо ахна. Тя също гледаше в телефона си. Хана я погледна и вдигна въпросително вежди.

Емили ѝ показва екрана. Там имаше снимка на Емили и красиво, тъмнокосо момиче, които се целуваха на палубата на круизния кораб.

— Джордан? — прошепна Хана. Емили кимна ужасена.

Агентът от ФБР я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Знаем, че сте имали контакт с Катрин Делонг. Оказаната ѝ помощ и съучастничество се явяват престъпление.

— Но аз не съм направила нищо! — извика Емили.

Телефоните им отново изпиукаха. Хана погледна към екраните; и на двата весело светеше надпис **ИМАТЕ НОВО СЪОБЩЕНИЕ.**

Двете отвориха едновременно съобщенията. Емили тихо изписка. Хана го прочете и потрепери.

Време е да платите за греховете си.

А.

8. ПРИЗНАНИЕ

Спенсър седеше в килията на филаделфийския офис на ФБР вече повече от час. Стаята беше малка и мрачна, с нацепена маса и тя просто нямаше с какво друго да се занимава — бяха й взели чантата и телефона — освен да крачи напред-назад. Единственият предмет в стаята беше празна пластмасова чаша, доскоро пълна с вода. Откъм тавана се разнасяше бръмченето на климатик. Цялото помещение миришеше леко на гроздов сладолед на клечка.

Тя обиколи за пореден път стаята, размишлявайки усилено. Все още не знаеше защо полицаи Гейтс я беше довел във ФБР. Не трябваше ли престъплението й да се разследва от местната полиция? Или притежанието на наркотици беше нещо по-голямо? Какво щеше да стане, ако я изпратеха във федерален затвор? Тя затвори очи, представяйки си как бъдещето й в Принстън полека изтича в канала. *Естествено*, че това щеше да е следващият ход на Али. Колко глупаво от нейна страна да не го предвиди.

Вратата се отвори и Спенсър застана мирно. Появи се Ариа. Полицай Гейтс и мъжът с надпис ФБР на якето избутаха вътре и Хана, и Емили.

А. се беше докопал и до тях.

Гейтс погледна към Емили и Хана.

— Изпразнете джобовете си и ми дайте чантите си. Искam ключовете, телефоните и всички останали лични принадлежности.

Хана и Емили направиха каквото им беше казано. Ариа просто сви рамене; очевидно вече бяха прибрали личните й вещи. След това агентите им подадоха чаши с вода и излязоха от стаята. Металната врата се затвори със звън.

Момичетата се събраха около масата. Спенсър докосна ръката на Емили.

— Джордан? Или Гейл? — попита тихо тя.

Емили наведе глава.

— ФБР знае, че съм имала контакти със... — Гласът ѝ секна. — Ами ако ме попитат къде е тя?

— Значи *знаеш* къде се намира Джордан? — прошепна Спенсър.

Емили се наклони да отговори, но Спенсър я улови за ръката и се огледа. *Може да ни подслушват*, произнесе само с устни тя. На стената висеше огледало. Възможно бе агентите да ги наблюдават от другата му страна.

Емили придърпа стола си към нея и прошепна в ухото ѝ.

— Не знам къде е тя.

Ариа прикри устата си шепи и също заговори тихо:

— Поне няма да те екстрадират. Аз може да прекарам следващите двайсет години в исландски затвор за нахлуване в чужд имот и подпомагане на крадец — нищо, че картината беше фалшива.

Хана спусна косата си пред лицето и каза тихо:

— Мацки, ами ако пресата разбере защо сме тук? — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Това ще съсипе кампанията на баща ми.

— Мама беше у дома, когато ченгетата дойдоха да ме арестуват. — Спенсър си спомни ужасяващата сцена в къщата. — Трябваше да видите изражението на лицето ѝ.

Емили се огледа.

— Защо точно сега?

Ариа облегна чело на масата.

— Може би ме наказва, защото се опитах да измъкна някои отговори от Ноъл.

— Не, защото аз отидох в Убежището — настоя Емили. Спенсър я погледна изненадано. Емили ѝ разказа какво се беше случило.

— Може би е защото разказах всичко на Майк — промърмори Хана.

Буца заседна на гърлото на Спенсър.

— Вината е и моя. Потърсих къщата на снимката от охранителната камера. Онази, на която беше и Али.

Хана рязко вдигна глава.

— Така ли? Какво се случи? — Гласът ѝ прозвуча по-силно и тя притисна длан към устата си.

— Защо не ни каза нищо? — промърмори Ариа под носа си.

Спенсър отпусна рамене и погледна приятелките си.

— Али не беше там. Не мисля, че изобщо е била. Предполагам, че това през цялото време е било капан.

— Не трябваше да се занимаваме с това — изсъска Емили. — Случилото се с Ноъл не беше достатъчно наказание — Али трябваше да накара *нас* да си платим. И тя разполага с всички нужни муниции.

— Предполагам, че просто сме изпуснали края на всичко, което Али знае за нас — рече тихо Ариа.

Спенсър се огледа.

— Но защо сме *тук*, във ФБР? Всъщност да, за Емили и Ариа има смисъл. Но защо ни привикаха *всичките*? Защо сме в една стая?

Емили зачопли нокътя си.

— Ами нали знаете кой работи за ФБР. Фуджи.

Спенсър притисна език към небцето си. Джасмин Фуджи беше агентката от ФБР, която разпитваше момичетата за смъртта на Табита Кларк. *Ямайка?* — произнесе беззвучно тя.

Ариа се огледа нервно.

— Може би са разбрали... сецате се. — Тя написа с пръст едно *T* на масата. *T* за Табита.

— Може би *Али* им е казала — рече Емили.

— Но ние имаме доказателство, че не сме го направили — каза Хана. — Али ни изпрати есемес, в който каза, че *тя* я е убила. Просто трябва да им го покажем.

— И как да го направим? — попита Емили с насълзени от страх очи. Тя също написа с пръст нещо на масата. Буквата *A*.

Спенсър знаеше какво има предвид. Ако им разкажеха за *A.*, той можеше да убие още някого.

Ариа се облегна назад и столът ѝ изскърца.

— Искане ми се да има някакъв начин да им разкажем всичко, но да останем защитени. Нещо *различно* от програмата за защита на свидетели.

Спенсър облиза устните си.

— Бихме могли да поискаме имунитет — прошепна тя. — Да ги накараме да обещаят, че ще ни защитят, ако им разкажем за *A.*

Емили изглеждаше изнервена.

— Ами ако откажат... и след това успеят да измъкнат всичко от нас?

— Или ако обещаят да ни защитят, а после се отметнат? — попита Ариа.

— Да, този план нещо не ми харесва — рече Хана, гризейки нокътя си.

— Планът е добър — настоя Спенсър. — Гледам го непрекъснато по „Закон и ред“.

В коридора отекнаха стъпки, които постепенно се приближаваха. След това вратата се отвори и в стаята влезе една жена. Всички скочиха на крака.

— Здравейте, момичета — разнесе се познат рязък глас.

Това беше агент Фуджи. Тя затвори вратата зад себе си. Спенсър преглътна тежко. Наистина ставаше дума за Табита.

Черната коса на Фуджи както винаги беше прибрана в безупречна прическа, но в изражението ѝ се забелязваше някаква умора. Когато си придърпа един стол, за да седне, единият от ноктите ѝ се счупи.

— Да поговорим — рече тя. Докато сядаше, Фуджи ги огледа една по една.

Никой не обели нито дума. Косата на Хана висеше пред лицето ѝ. Ариа избърса сълзите си с ръкав. Спенсър беше изгризала цялата кожа около палеца си. Тя се чудеше дали Фуджи е чула разговора им.

Агент Фуджи се настани на стола и задрънка с ключовете си. На ключодържателя беше закачена снимка на западнохайландски териер с розови панделки в козината. Спенсър не си беше представяла Фуджи като някой, който обича кучета.

Някъде отвън се затръшна врата. Иззвъня телефон. Климатикът се включи с тракане.

— Така — рече най-накрая Фуджи. — Сблъсък и бягство. Помощ и съучастничество. Среща с беглец. И кражба на картина в чужда държава. И всичко това изниква изведнъж? Струва ми се ужасно съвпадение. Чака ви дълго време в затвора. Това ще съсипе кампанията на баща ти, Хана. Ако сте приети в университета, сигурно ще ви отхвърлят. Съсипвате живота си. Изобщо замисляли ли сте се за това?

Никой не посмя да я погледне. Сърцето на Спенсър блъскаше като полудяло в гърдите ѝ.

— Работя доста време с щата и местната полиция по случая Кларк и мисля, че тук също има нещо, което криете от мен. — Фуджи

скръсти ръце. — По-добре започвайте да говорите — за *каквото и да е*.

Хана се размърда. Ариа избърса нова сълза от бузата си. Спенсър се прокашля и огледа всички около масата.

— Андерсън Купър — каза тя със спокоен, равен глас. Това беше тайният им код за Али.

— Не знам, Спенсър. — Ариа изглеждаше измъчена.

Хана преглътна звучно.

— Да, може би трябва...

— *Трябва* — прекъсна я Спенсър. — Това е единственият начин. Просто ми се доверете.

Останалите мълчаха. Фуджи ги гледаше очаквателно. Накрая Ариа въздъхна.

— Добре. Да го направим.

Миг по-късно Хана кимна едва доловимо. Емили я последва. Спенсър огледа стаята за последен път, преди най-накрая да си признаят за Табита. Преди животът им да се промени завинаги. Но тя знаеше, че постъпват правилно. Те постепенно затъваха все повече. Имаха нужда от помощ.

Тя се наведе напред и погледна Фуджи.

— Вижте какво. Не твърдим, че онова, което сме направили, е правилно, но сбъркахме и съжaliaваме за това. Но имаме причини да си мълчим досега. И наистина имаме повече информация за Табита, но не можехме да ви я кажем.

— Защо? — попита остро Фуджи.

— Защото не беше безопасно — обясни Спенсър. — Заплашваха ни. Онова, което знаем, е много, много опасно. Така че ако ще ви го разказваме, искаме нещо в замяна.

— Продължавай. — Фуджи скръсти ръце. — Слушам те.

— Искаме да сме сигурни, че ще ни пазите — рече твърдо Спенсър. — Не искаме нещо да се случи на нас или на семействата ни.

Фуджи кимна.

— Добре. Можем да го уредим.

— Освен това искаме да паднат обвиненията ни. Всичко, което сме направили — наркотиците, кражбата, тайното общуване с бегълката и катастрофата — трябва да бъде изчистено от досиетата ни.

— Спенсър! — извика Емили.

Ариа прикри очите си с ръце.

Но Спенсър нито се извини, нито оттегли искането си. Тя беше възприела тактиката, която използваше на игрището за хокей на трева: да не сваля очи от противника си преди първия удар по шайбата. Не им позволявай да видят, че се потиш. Не отстъпвай.

— Това е, което искаме. Можете ли да го направите за нас?

Фуджи примигна първа.

— Добре. Но се надявам онова, което ми кажете, да си заслужава.

Спенсър си пое дълбоко дъх. Тя не вярваше, че Фуджи наистина ще ѝ се върже.

След това ѝ разказа всичко, което знаеха, включително това как случайно бяха бутнали Табита от терасата, но не я бяха убили. Как не са могли да разкажат истината на никого, заради всеобщото впечатление от случилото се. *И* защото някой ги заплашваше.

Агент Фуджи сплете пръсти.

— Значи има още един А.?

Емили погледна към останалите.

— Според нас е повече от един.

Фуджи скръсти ръце.

— И според вас кой е преследвачът ви?

Момичетата отново се спогледаха. Ариа се прокашля.

— Алисън — рече тя със силен глас.

Очите на Фуджи се разшириха.

— *Разбирам.*

Спенсър се впусна в обяснения защо смятат, че А. е Али и как всичко си идва на мястото.

— Чакай малко — прекъсна я агент Фуджи, когато стигнаха до момента с бебето на Емили. — Мислиш, че Алисън е убила Гейл Ригс?

Спенсър кимна.

Фуджи присви очи.

— Но според архивите на полицията вие сте казали, че тя като че ли е разговаряла с човека, който я е застрелял.

— Точно така — каза Емили. — Чухме Гейл да говори с някого. Каза нещо като „Какво правиш тук?“. И след това дойде изстрелът.

Фуджи сбърчи вежди.

— Значи може би Гейл е познавала Алисън?

— Може би — отвърна Спенсър. — А може да е познавала помощника ѝ.

— Имате ли представа кой може да е този помощник?

Момичетата отново се спогледаха.

— Имаме много теории — каза Спенсър. — За известно време беше Греъм Прат. А след това Ноъл Кан.

— Ноъл? — Фуджи вдигна глава. — Какво общо има той с това?

Спенсър отвори уста да обясни, но Ариа я улови за ръката.

— Оказа се фалшива следа — рече бързо тя. През лицето ѝ премина изражение, което казваше „Нека не намесваме Ноъл точно сега“. Спенсър просто сви рамене.

— Това е много, *много* сериозно, момичета — каза Фуджи. — Става дума за сериен убиец. Радвам се, че най-после ми разказахте всичко — сами просто нямаше как да се справите, а и не е нужно.

Никой не отговори нищо. Спенсър затаи дъх.

— С ваше разрешение бих искала да задържа телефоните ви. Искам да прегледам есемесите, които А. е изпращал. Има начин да се проследи от кой телефон са били изпратени, дори от коя част на Филадельфия. Представете ми и всички останали улики, за които се сещате. Предмети, които тези хора може да са докосвали. Места, където може да са били. Трябва ни всичко, което можете да намерите.

Лицето на Спенсър се проясни.

— Мисля, че Али и помощникът ѝ са потрошили рекламната къща на доведения ми баща.

Фуджи кимна.

— Може да има отпечатыци.

— Освен това се притеснявам, че Али може да е причинила нещо на едно момиче на име Айрис Тайлър — додаде Емили и обясни откъде Али е познавала Айрис и как момичето е изчезнало, след като Емили ѝ е задавала въпроси.

Фуджи записа името на Айрис в бележника си.

— Ще я потърсим.

Хана колебливо вдигна ръка.

— Имаме още много есемеси, но трябва да ги вземем от старите ни телефони, които оставихме вкъщи. Сменихме ги, когато разбрахме, че А. ги следи.

— Голяма част от съобщенията дори не са в телефоните ни — додаде Спенсър, сещайки се за първото официално послание от А. То бе написано на пощенска картичка в кутията на Али.

Ямайка е толкова красива по това време на годината!
Жалко, че не можете да се върнете повече там.

— Няма проблем — рече Фуджи. — Съберете всичко и ми го донесете колкото се може по-бързо. А що се отнася до безопасността, имате личното ми обещание, че осигуря на всяка една от вас — и на семействата ви — дващсет и четири часова охрана, докато не решим случая. А. няма да има повече възможност да ви досажда.

Ариа примигна.

— Значи наистина ще ни пуснете?

Фуджи кимна.

— Ще поговоря с партньорите ми и с щатската полиция и ще им съобща, че обвиненията ви са свалени.

— Значи баща ми няма да научи за това? — изблея Хана.

Ръцете на Емили трепереха.

— Нямам проблеми с ФБР?

— Онова, което ми разказахте, е много важно. Трябва да спазя моята част от обещанието — отвърна Фуджи, докато ставаше от стола. — И все пак, ако получите ново съобщение от А., искам веднага да ми го препратите. Но ви моля да не казвате на никого за това какво правим или защо имате охрана. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Ясна ли съм?

— Да — отвърнаха всички в един глас, макар че Хана отново вдигна ръка.

— Приятелят ми знае — призна тя. — Той някак се досети.

Фуджи потрепна.

— Ами той така или иначе ще бъде охраняван, защото е брат на Ариа. — Тя се огледа. — А., Алисън, или който и да е този човек, е убил Табита. Убил е Гейл. Убил е Греъм и Кайла. Очевидно е опасна. Лично ще водя този екип — и повярвайте ми, цял *екип* ще работи по това. Ще работим денонощно, за да открием какво става. Които и да са тези хора, те няма да са по-умни от нас. Ще ги пипнем.

Момичетата се спогледаха.

— О, Господи — изписка Хана. — Това звучи...

— *Страхотно!* — ахна Емили.

Те се спогледаха невярващо. Спенсър се обърна към Фуджи и агентката ѝ се усмихна леко и искрено, първата усмивка, която Спенсър виждаше на лицето ѝ. Изпълни я великолепно усещане. Възможно ли бе *най-накрая* всичко да свърши? Наистина ли някой щеше да им помогне?

Момичетата се изправиха и се прегърнаха силно. Вече нямаше да се налага сами да се справят с това. Нямаше да се налага непрекъснато да поглеждат през рамо или да замръзват на място, когато чуят нечий стъпки или изскърцване на панти, или звънването на телефоните им. Нямаше да се налага да се крият и да водят тайни разговори на тъмни места, от страх, че Али може да ги подслушва.

Спенсър отметна глава и се засмя. Усещането всичко да е в нейна власт беше опияняващо. Сега, ако знаеше как да се свърже с Али, тя би ѝ изпратила свое анонимно съобщение: *Така ти се пада, кучко.*

9. ДОБРЕ ДОШЛА У ДОМА

Около час по-късно един агент от ФБР откара Емили обратно във Филаделфийската църква, където беше паркирала колата си за погребението на Греъм, оставяйки я да измине сама петнайсетте мили обратно до Роузууд.

Само че тя *не* беше сама. Когато излезе на магистралата и пое към предградията, тя надникна в огледалото за обратно виждане. Един голям черен кадилак ескалейд тъкмо влизаше в нейното платно. Фуджи веднага бе разположила охраната, инструктирайки телохранителите, че трябва да наблюдават момичетата двацет и четири часа в денонощието. Пазачът на Емили се представи като Кларънс, стисна ръката ѝ в огромната си длан и здраво я разтърси, след което ѝ подаде визитна картичка с телефонния му номер.

— Аз и партньорът ми ще бъдем отвън денонощно — каза ѝ той с джърсийски акцент. — Но можеш да ни се обаждаш винаги, когато се уплашиш от нещо.

Широка усмивка цъфна на лицето на Емили и тя забарабани весело с ръце по волана. *Когато се уплашиш от нещо*. Колко пъти бе умирали от страх, без да знае как да го прогони от душата си? Сега щеше да може да спи спокойно през цялата нощ. Щеше да ходи на джогинг из квартала без да се страхува да бъде нападната от някой непознат.

И въпреки това я изпълваха опасения относно случилото се. Котката определено беше пусната от торбата и Али сигурно щеше да го разбере. Яростта ѝ беше ужасяваща — особено като се имаше предвид какво бе сторила досега. Тя си спомни тялото на Гейл на алеята пред къщата ѝ. Ами ако Али *беше направила* нещо на Айрис? Поне ФБР вече я търсеха... но ако откриеха трупа ѝ?

Емили слезе от магистралата на изхода за Роузууд и пое нагоре по хълма към дома. Когато десет минути по-късно паркира пред къщата, стомахът ѝ се сви. Ами ако родителите ѝ бяха научили по

някакъв начин, че ФБР са я ескортирали от погребението до дома? Фуджи беше настояла да си мълчат за ставащото, но пред църквата имаше толкова много репортери — възможно ли бе те да кажат нещо? Нямаше никакво желание техните да я подлагат на разпит.

Тя нервно включи районната новинарска станция. Под звука на потракваща пишеща машина репортерът четеше новините от последния час. Обир в северната част на града. Кметът настоява за бюджетни съкращения. Катастрофа на Блу Рут. Нищо за полицейска активност. Емили въздъхна облекчено.

Слезе от колана и тръгна по пътеката към къщата, като внимаваше да не настъпи току-що засадените азалии на майка ѝ. Вътре беше тихо. По килима се виждаха следи, които показваха, че скоро е бил чистен с прахосмукачка, а по масата във всекидневната не се виждаше прах. Когато Емили подуши въздуха, тя усети аромата на печени зити^[1]. Това бе любимото ястие на сестра ѝ Карълайн, но не ги бяха готвили откакто тя бе заминала за университета.

— Емили, виж кой е тук!

Майка ѝ се появи в коридора. До нея застана самата Карълайн, облечена в тениска на Станфорд с дълги ръкави.

Емили примигна. Последния път, когато бе видяла по-голямата си сестра, беше в деня преди да отиде в болницата за секцио. Емили се беше превила над умивалника в банята на стаята на Карълайн в общежитието — сутрешното ѝ прилошаване не я беше напускало през всичките девет месеца — а сестра ѝ стоеше на прага и я гледаше презрително. Емили беше разказала на родителите си за бебето и те ѝ бяха простили. Макар да казаха, че Карълайн също ще се обади и ще се извини, сестра ѝ така и не го беше направила. Съдейки по изражението на лицето ѝ, сигурно все още не умираше от желание да го направи.

Госпожа Фийлдс побутна Карълайн към нея.

— Сестра ти се прибра да те види.

Емили внимателно пусна раницата си на дървения под.

— Наистина ли?

Карълайн сви рамене и кичур златисточервеникава коса падна пред лицето ѝ.

— Ами всичките ми изпити свършиха. Имах и ваучер за отстъпка при пътуване, затова...

— Затова изненадка! — довърши бързо госпожа Фийлдс. — Семейството трябва да бъде заедно, не си ли съгласна, Карълайн? — Тя отново я смушка. — Дай на Емили онова, което донесе.

Устните на Карълайн потрепнаха. Тя грабна една найлонова торбичка и я подаде на сестра си. Ръката на Емили докосна нещо памучно. Това беше същата станфордска тениска като на Карълайн.

— Благодаря — промърмори Емили, притискайки тениската към гърдите си.

Карълайн кимна вдървено.

— Цветът ще ти отива. Пък и реших, че ще ти стане, след като... — Тя замълча, но Емили се досети какво щеше да каже. *След като вече не си бременна.*

— И така! — Госпожа Фийлдс плесна с ръце. — Ще ви оставя да си поговорите. — Тя се усмихна окуражаващо на Карълайн и отиде в кухнята. Емили седна на едно от креслата във всекидневната; нервите ѝ бяха изопнати.

Карълайн остана права, устните ѝ потрепнаха. Тя се взираше безучастно в снимката на плевня, която висеше във фойето, сякаш никога досега не я беше виждала, макар тя да беше там от петнайсет години.

— Тениската ми харесва — каза Емили, потупвайки пакетчето, което лежеше в скута ѝ. — Благодаря ти отново.

Карълайн я стрелна с поглед.

— Няма защо.

Тя изглеждаше адски измъчена. Емили кръстоса крака, после отново ги изпъна. Чувстваше се ужасно. За какво щяха да разговарят? Защо майка ѝ ги караше да правят това? И, наистина, Карълайн *още* ли ѝ беше ядосана? Трябваше да го преодолее.

— Ако искаш се качвай горе — каза Емили. Думите прозвучаха по-горчиво, отколкото бе възнамерявала. — Не е нужно да стоиш с мен.

Карълайн сви устни.

— Опитвам се, Емили. Не е нужно да се ядосваш.

— Аз да съм ядосана? — Емили стисна здраво облегалките на креслото. След това въздъхна. — Добре. Може би съм ти малко ядосана. И за милионен път ти се извинявам, че ти натресох тайната си

— не трябваше да го правя. Искаше ми се да го беше приела малко по-различно.

Очите на Карълайн проблеснаха.

— Аз те приех при мен — отвърна тя с приглушен глас. — Давах ти пропуск за стола. Не казах на мама. Какво повече искаш?

Сърцето на Емили биеше все по-бързо.

— Никак не ми се прибираше в стаята ти. Освен това бях *бременна* — онова надуваемо легло беше толкова неудобно.

— Никога не се оплака — отвърна раздразнено Карълайн.

— Нямах усещането, че *мога* да го направя! — възкликна Емили. — Ти ме караше да се чувствам толкова нежелана! — Внезапно тя се почувства ужасно изморена. Изправи се и се обърна към стълбището. — Забрави. Аз ще се махна.

Емили сложи ръката си на перилата, преглъщайки сълзите си. Когато стъпи на първото стъпало, Карълайн я хвана за ръката.

— Недей така, чуваш ли? Държиш се глупаво.

Емили се вцепени. Изобщо не се *чувстваше* глупаво. *Само още пет минути*, помисли си тя. Ако сестра ѝ продължаваше да се държи гадно, тя със сигурност щеше да се затвори в стаята си.

Върна се и седна в същото кресло. Карълайн седна срещу нея. Минаха няколко секунди. В кухнята подрънкваха тенджери и прибори.

— Права си. Просто не знаех как да се държа онова лято — каза най-накрая Карълайн. — Страх ме беше за теб и за бебето. Но и не исках да мисля за него *като* за бебе. Не можех да си позволя да се привържа към него — струваше ми се адски трудно.

Емили прехапа устната си.

— Ами, да. — Това не беше кой знае какво извинение.

Карълайн наведе глава.

— Толкова пъти те чувах как плачеш посред нощ...

Емили се загледа разсеяно във фигурките, които майка ѝ събираше и подреждаше в големия скрин в ъгъла на стаята. Тя също си спомняше плача. Но поне имаше Дерик, приятелят ѝ, с когото работеше в ресторанта за морска храна на Пенс Лендинг. Той ѝ служеше като един вид заместител на Карълайн.

— Нали ми е роднина — беше проплакала веднъж пред него. — Но дори не ме поглежда. Онази нощ разговаряше по телефона доста

след един и половина, а аз лежах на пода до нея. Бях толкова уморена и тя го знаеше, но не затвори.

— Защо не останеш при мен? — беше й предложил Дерик. — Ще спя на дивана. Няма проблем.

Емили го беше погледнала. Дерик беше толкова висок, че когато сядаше на пейката, дългите му крака се подгъваха под странен ъгъл. Беше я погледнал напрегнато и нежно иззад очилата си с телени рамки.

Беше се зачудила дали да не приеме предложението му, но след това сви рамене.

— Не. Сигурно и без това ти стъжнявам живота, като те занимавам с проблемите ми. — После го беше целунала по бузата. — Но си много мил.

Сега беше ред на Карълайн да въздъхне.

— Просто не можех да разбера онова, с което се сблъскваше тогава.

Емили кимна. В това нямаше спор.

— И защо си тук сега? Защо просто не остана там?

Карълайн отмести погледа си.

— Получих писмо. Уплаших се, че ако не си дойда този път, може да стане твърде късно.

Тръпки полазиха по гърба на Емили.

— За какво говориш? Кой ти е писал писмо?

— Не знам. Беше подписано просто със *загрижен приятел*. — Карълайн преглътна. — В него пише, че си много разстроена и може да направиш нещо... неразумно. — Очите й проблеснаха. — Страхувах се, че повече няма да те видя.

Кожата на Емили настръхна. Не за пръв път чуваше слуховете за самоубийство, но писмото беше вече прекалено.

— Случиха ми се доста неприятни неща, но всъщност съм добре — увери тя сестра си.

Карълайн не изглеждаше особено убедена.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. — Тя се поколеба, знаейки, че трябва да подбере следващите си думи изключително внимателно. — Но бих искала да видя това писмо. У теб ли е?

Карълайн сбърчи вежди.

— Изхвърлих го. Не можех да изтърпя да го гледам в стаята ми.

— На ръка ли беше написано? Имаше ли марка?

— Не, беше напечатано. Не помня откъде беше изпратено. — Карълайн се взря в нея с любопитство. — Знаеш ли кой може да го е написал?

Емили прокара език по зъбите си. *Загрижен приятел?* Али? Помощникът й? Кой друг би могъл да е?

Госпожа Фийлдс надникна в коридора.

— Вечерята е готова! — изграчи тя.

Емили и Карълайн тръгнаха към кухнята. Сърцето на Емили все още биеше ускорено заради спора им, но поне най-накрая всичко беше казано. Докато вървяха по коридора, тя стрелна Карълайн с поглед. Сестра й се усмихна колебливо. Когато Емили пристъпи към нея и разпери ръце за прегръдка, Карълайн не се отдръпна. Прегръдката се получи леко вдървена и несръчна, но определено беше стъпка в правилната посока.

Госпожа Фийлдс раздаде чиниите. След това Емили зърна нещо през прозореца. Черният джип беше спрял до тротоара. На предната седалка седеше Кларънс и четеше вестник. Край него мина една кола, той свали вестника и не отмести поглед от нея, докато не зави зад ъгъла.

Никой от семейството на Емили не го забеляза. Накрая щеше да им направи впечатление — Емили трябваше да каже на Кларънс да паркира на някое по-скрито място. Но засега тя беше благодарна за присъствието му. *Стой надалеч*, казваше то на Али, която сигурно наблюдаваше отнякъде. *Отсега нататък нямаш работа при нея*.

Това също й се струваше като стъпка в правилната посока.

[1] Вид макарони със сос, характерни за итало-американската кухня. — Б.пр. ↑

10.

НОВ ДЕН

Когато полицейската кола стигна до дома на Ариа, косачите тъкмо привършваха работата си. Двете мускулести момчета натовариха косачките си на закаченото за колата им ремарке. Те ѝ махнаха за поздрав, сякаш това, че Ариа слиза от полицейска кола във вторник вечер е нещо напълно нормално.

— Искате ли да ви придружим до вратата, госпожице Монтгомъри? — попита ченгето, което я беше докарало, като се оглеждаше предпазливо наляво и надясно.

— Няма нужда — отвърна Ариа.

— Добре, ако имате нужда от нещо, просто сигнализирайте на Бъз. — Той посочи минивана, който беше паркиран на улицата. Макар на бронята му да беше лепнат стикер с надпис „МОЕТО ДЕТЕ Е ОТЛИЧНИК“ и на антената стърчаха чифт ушички на Мики Маус, на шофьорското място седеше мускулест мъж със слънчеви очила, който приличаше на дубльор на Скалата.

— Ясно. — Ариа се усмихна и весело тръгна през ливадата.

— Ариа? — Ила беше застанала на верандата. Носеше жълтата туника със зигзагообразни шарки от времето ѝ в арт училището, а посребрялата ѝ черна коса беше прибрана на кок. На лицето ѝ беше изписано ужасено изражение. — Защо те докара полицейска кола? — попита тя, без да сваля поглед от колата, която се отдалечаваше по улицата.

— А, това ли. — Ариа махна с ръка. — Няма проблем. Не съм загазила.

Ила примигна.

— Днес е интервюто ти, нали? Да не се е случило нещо в университета?

— Хей, тук мирише много вкусно! — извика Ариа, докато влизаше в антрето, с надеждата да смени темата. — Да не си пекла хляб?

Ила затвори вратата.

— Ариа, кажи ми какво става. Веднага.

Ариа въздъхна.

— Дълга история, но не съм загазила. Наистина. И отидох на интервюто, но... се провалих.

Ила вирна брадичката си.

— Какво се случи?

Ариа сви рамене.

— Не бях техният тип. — Тя седна на дивана. — А толкова ми се искаше да замина.

Ила седна до нея и взе в скута си Поло, котката на семейството.

— И *защо* точно толкова ти се ходеше?

Ариа погледна майка си.

— Защото искам да се занимавам с изкуство. Защото искам да се срещам с невероятни хора и да работя по страхотни проекти. Защото...

Ила сложи ръка върху коляното на Ариа.

— Но не можеш ли да правиш тези неща и в Ню Йорк? Филадельфия? Дори в Роузууд? Защо ти трябва да ходиш чак до Холандия?

Ариа погледна към пронизващите сини очи на Ила и въпросителното ѝ изражение.

— Да не би да има нещо общо с Ноъл? — продължи Ила. — Майк ми каза, че сте скъсали. Че Ноъл те е излъгал.

Устните на Ариа потрепнаха. Казано по този начин прозвуча толкова... грубо. Ужасно. Но пък донякъде си беше истина. Дори Ноъл да не беше направил нищо с Али, пак беше излъгал.

Тя затвори очи, мислейки си за Ноъл. По някое време, между отиването ѝ в полицията и освобождаването ѝ, той ѝ беше изпратил есемес „Как си?“. Тя се съмняваше, че Ноъл има някаква представа какво ѝ се случва; това беше чисто съвпадение. Докато се прибираше у дома, тя му беше написала отговор.

Но не го беше изпратила. Трябваше да продължи напред, нали? Тя погледна към другия край на стаята, където върху масичка бяха подредени семейните снимки. Ила отдавна беше махнала онези, на които имаше и Байрън, затова сега повечето бяха на Ариа и Майк и една на старата прабаба на Ариа, Хилда.

— Как се почувства, когато разбра, че татко се среща с Мередит?
— попита тя.

Ила изстена и се облегна назад върху възглавничките.

— Ужасно. И аз исках да избягам. Но не го направих.

— Разбира се, че не си. Ти имаше мен и Майк.

— *Ти* също имаш мен и Майк — рече твърдо Ила. — Както и баща ти и Лола. Все още имаме нужда от теб. — Тя се прокашля. — Чувам и разни други неща, скъпа. — Тя взе ръцете на Ариа в своите. — Нали не смяташ... да се *нараниш*?

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Гласът ѝ прозвуча толкова нежно. Ариа отпусна рамене, изпълнена с ненавист към глупавите слухове за самоубийство.

— Разбира се, че не — отвърна тихо тя. — Много по-силна съм от това.

— И аз така си мислех — каза Ила и гласът ѝ леко потрепери. — Просто исках да съм сигурна.

Ариа се сгуши в рамото ѝ. Прозрачната блуза на Ила миришеше на пачули. Тя погали Ариа по косата по същия начин, както го правеше когато Ариа беше малка и се страхуваше да заспи, защото си мислеше, че в гардероба ѝ живее гигантска змиорка.

— Съжалявам за Ноъл, скъпа — каза тихо майка ѝ. — И знам, че провалът на пътуването до Холандия изглежда като спънка. Но ти си издръжлива. И не ти трябва да ходиш до някоя далечна страна, за да си щастлива. Можеш да намериш невероятна арт сцена и тук, в Роузууд.

Ариа подсмръкна.

— Да бе, *да*. — Идеята на Роузууд за съвременно изкуство беше рисуването на натюрморти с ябълки в *леко* различен от червения цвят и на круши с почти неестествен оттенък на зеленото.

— Мисля, че се сещам за нещо, което може да те поразвесели. В галерията обявиха почасово място за помощник. Ако искаш работата, *твоя* е.

Ариа едва устоя на желанието си да се изкиска. Майка ѝ работеше в една арт галерия в Холис, където се продаваха скучни, безлични пейзажи на стари пенсилвански плевни и подробни картини на местните птици. Ариа получаваше главоболие всеки път, когато отидеше там, защото помещението миришеше поразително като съседния магазин за свещи.

— Добре ще ти се отрази да се въртиш около хора — настоя Ила.
— Донеси си портфолиото — може пък Джим да реши да закачи някои от творбите ти и да ти организира мини-изложба.

Може би Ила беше права. Работата щеше да ангажира следобедите ѝ — сега, след като се беше разделила с Ноъл, разполагаше с ужасно много часове за запълване. И макар Ариа да мразеше мисълта картините ѝ да бъдат купени, за да се озоват на стената до някой евтин амишки вещерски знак, тя наистина хареса идеята творбите ѝ да се продават.

— Добре, сигурно мога да го направя — каза тя.

— Страхотно. — Ила се изправи, след което се спря и отново погледна към Ариа. — И си сигурна, че няма защо да се притеснявам относно полицейската кола?

Ариа се престори, че се е заинтересувала от психеделичните шарки на дивана.

— Разбира се — промърмори тя.

— Добре! — Ила се престори, че избърсва потта от челото си. — И без това ми се появиха достатъчно бели коси!

Ариа успя да се засмее. Ила използваше израза за белите коси още преди А. да започне да тормози Ариа. Но този път тя беше сигурна, че може да спази своята част от сделката. От сега нататък нямаше да има повече драма. Нито проблеми. Нито лъжи.

И може би този път, след като А. вече не представляваше заплаха, желанието на Ила щеше да се сбъдне.

11.

БОКЛУКЪТ НА ЕДИН ЧОВЕК...

В сряда следобед Спенсър и Чейс стояха на ливадата пред рекламната къща на господин Пенитисъл. Тя имаше грижливо подрязан жив плет и оплевена алея. Край вратата бяха подредени саксии с разцъфнали нарциси. Птички чуруликаха в клоните на големия дъб в средата на ливадата. Единственото нещо, което разваляше гледката, беше жълтата полицейска лента, преграждаща входната врата.

Спенсър отиде до нея и я махна. След това погледна към Чейс.

— Сигурен ли си, че искаш да помогнеш? Вътре е голяма каша.

— Разбира се — рече настоятелно Чейс, приближи се до къщата и внимателно прескочи полицейската лента. — Нали затова съм тук, Спенсър. — Чейс ѝ се беше обадил сутринта, за да я попита как вървят нещата, и преди да се усети, тя му беше разказала цялата история за ареста. Той беше настоял да дойде в Роузууд, за да я утеши, и тя трябваше да признае, че това ѝ подейства... ами, утешително.

Спенсър извади ключа, които господин Пенитисъл ѝ беше оставил, но когато се наклони да го пхне в ключалката, вратата сама се отвори. Тя замръзна на място и се послуша дали вътре има някой. След това погледна през рамо към здравеняка-охранител, който седеше зад волана на джипа. Той гледаше право напред, скрит зад слънчевите си очила.

— Ехо? — извика Спенсър с разтуптяно сърце.

— Ехо? — отвърна ѝ нечий глас.

Разнесоха се стъпки и полицай Гейтс се появи откъм всекидневната, заобикаляйки декоративните възглавници, пръснати по пода, и съборените мебели. Той видя Спенсър и примигна.

— Какво правиш тук?

— Трябва да почистя — отвърна Спенсър. — А *вие* какво правите тук?

— Взимам отпечатыци. — Гейтс протегна ръцете си, на които носеше гумени ръкавици. — Криминалистите току-що си тръгнаха. И аз смятах да се прибирам в участъка.

Сърцето на Спенсър се успокои. Фуджи ги беше взела на сериозно. Гейтс търсеше Али.

— Намерихте ли нещо? — попита нетърпеливо тя.

Гейтс потърка с ръка щръкналата си червеникава коса.

— Няколко отпечатъка тук-там, но нищо убедително. — Телефонът му извъня и той вдигна предупредително пръст пред Спенсър. — Ало? — Миг по-късно рече: — Тръгвам.

После се обърна към Спенсър.

— Семеен проблем, съжалявам. Взех няколко неща като улики, но не съм сигурен, че ще разкрият нещо. — Той погледна неуверено Чейс. — Както и да е, вече, приключихме. Можете да започвате чистенето. — Гейтс кимна на Спенсър и излезе от къщата.

Спенсър затвори вратата зад гърба му, облегна се на стената и въздъхна дълбоко.

— Е, това беше доста разочароващо. — Тя огледа стаята. Макар да беше идвала няколко пъти тук, докато разследваха Али, сега къщата изглеждаше съвсем различно. Вратите на шкафчетата зееха отворени, по стените беше драскано с пастели. На стъклото на старинния часовник се виждаше голяма пукнатина. Лампата на тавана беше изтръгната от мазилката и жиците ѝ висяха от тавана. — Как така *никъде* няма следи от Али?

Чейс надникна в кухнята, на чиито под бяха пръснати натрошени стъкла и боклук. Вътре миришеше на развалено мляко.

— Али е свръхестествено умна. Сигурен съм, че е обмислила всичко, преди да дойде да потроши това място. — Той се прокашля. — Ченгето ме погледна така, сякаш си мислеше, че *аз* съм го направил.

— Не, той просто не искаше да споменава Али — успокои го Спенсър, като вдигна една смачкана кутийка от кола и я хвърли в кошчето за боклук. — Не искат да казваме за това на когото и да било. — Тя се поколеба, поглеждайки го. — Нали нямаш нищо против да знаеш? Може да се окаже опасно.

Чейс сви рамене.

— И без това не ми казваш нищо, което вече да не знам. Всичко ще бъде наред.

Спенсър тръгна обратно към вратата, за да донесе препаратите за чистене от колата.

— По-добре да се захващаме за работа, нали?

— Чакай малко — извика Чейс от кухнята. — Ела тук.

Той стоеше по средата на стаята и сочеше облицования е теракота под. Между парчетата от счупени чинии и стъкло лежеше нещо лъскаво.

Спенсър коленичи, за да го вдигне и се намръщи, поднасяйки го към светлината. Това беше сребърна верижка за ключ, но без ключа. Към нея беше прикрепена емблема на „Акура“.

— Не мога да повярвам, че Гейтс го е пропуснал — промърмори тя. — Мислиш ли, че е на Али?

— Може би — отвърна Чейс. — А може да е на помощника ѝ.

Спенсър извади телефона си. Поколеба се дали да не се обади на Фуджи, но вместо това звънна на Хана.

— Познаваме ли някой, който да кара „Акура“? — попита тя, след като приятелката ѝ се обади.

Хана не се поколеба и за миг.

— Скот Чин. Мейсън Байърс. Адвокатът по бракоразводни дела на мама. Един от съседите ми. Онази дама, която...

— Леле — прекъсна я Спенсър. — Не съм знаела, че познаваш всички шофьори на хонда акура в Роузууд.

— Хубави коли са — отвърна Хана равнодушно. — Защо питаш?

Спенсър ѝ обясни какво бе намерила току-що.

— Възможно ли е помощникът ѝ да е някой от тези хора? Не мога да си представя Скот Чин като тайното гадже на Али — той е гей. Не съм сигурна и за Мейсън — той се премести тук в шести клас, помниш ли? А и двамата с Али никога не са се погаждали.

— Спенс, не бяхме ли *доскоро* в полицията, за да предадем случая на екип от професионалисти? Предай верижката на Фуджи и забрави за нея.

Спенсър знаеше, че Хана е права, но предаването на контрола над случая се оказа по-трудно, отколкото бе осъзнавала. В училище, когато имаха групови проекти, Спенсър винаги настояваше да поеме по-голямата част от работата. *Останалите просто ще се издънят*, мислеше си тя. *Няма да го направят толкова добре, колкото аз.*

И все пак тя послушно прибра верижката в чантата си с мисълта да се обади на Фуджи, щом двамата с Чейс приключат с чистенето. Хана беше права. Повече не трябваше да се притеснява за това. Повече не ѝ влизаше в задълженията — което беше *много* хубаво.

Тя разгледа останалата част от къщата, ровейки из разпръснатите боклуци и предмети, но не откри нищо повече.

На вратата се почука и Спенсър отново замръзна на място.

— Ю-ху! — разнесе се гласът на майка ѝ от коридора. — Спенсър? Тук ли си?

Спенсър се намръщи и отиде до входната врата. Майка ѝ, господин Пенитисъл и Амилия стояха във фоайето, облечени в дънки и тениски. Те носеха със себе си метли, мопове и препаратите от задната седалка на колата ѝ.

— Какво става тук? — попита Спенсър. Да не бяха дошли да я припират да свършва по-бързо?

Госпожа Хейстингс привърза късата си руса коса с ластична лента.

— Ще ти помогнем да почистиш, скъпа.

— Н-наистина ли? — заекна Спенсър.

Госпожа Спенсър прокара пръст по надрасканата с пастел стена. Част от него остана по кожата ѝ.

— Не е честно сама да правиш всичко. Не казвам, че е правилно да взимаш ключовете на Никълъс без разрешение, но не е честно да смятаме, че ти си виновна за случилото се тук.

Господин Пенитисъл я тупна по рамото.

— *Наистина* си била вкъщи вечерта, когато мястото е било разбито — проверих записите на охранителната камера. Съжалявам, че се усъмних в теб.

Може би Спенсър трябваше да е притеснена заради това, че не ѝ беше повярвал, но не си заслужаваше да се тормози толкова. Освен това ѝ хареса строгият поглед, който той хвърли на Амилия.

— Съжалявам, че те изключокарих — промърмори тя, след като баща ѝ я побутна с ръка.

— Освен това полицията ни обясни, че арестът ти е бил грешка — додаде госпожа Хейстингс, докато търкаше стената с препарат. — Слава богу.

— О — рече Спенсър. — Ами добре.

— Както и да е, да се залавяме за работа! — Госпожа Хейстингс подаде метлата на Амилия. Но се сепна, забелязвайки Чейс в кухнята. — О. Здравей.

— Това е приятелят ми Чейс — каза Спенсър. — Друг Чейс — додаде тя, спомняйки си, че бе предоставила Къртис като Чейс в нощта, когато бе дошъл да я заведе на бала. — Той ми помага да почистя.

— Колко мило! — пропя госпожа Хейстингс и му се усмихна сладко. — Всеки приятел на Спенсър е и наш приятел.

Спенсър едва не се изсмя. Някой определено се чувстваше виновен, заради това, че е нанасял несправедливи обвинения. Тя просто беше щастлива, че майка ѝ е тук, че ѝ помага и че не я мрази.

Господин Пенитисъл включи прахосмукачката и я пусна. Амилия неохотно вдигна възглавничките от пода и се захвана да разпухва степания им пълнеж. Спенсър тайничко се усмихна на Чейс и започна да мете натрошеното стъкло от пода. Радваше се, че и той е тук. Внезапно всичко се нареди — е, не съвсем идеално, но по-добре, отколкото в последно време.

Точно както ѝ харесваше.

12.

ТАТКОВАТА МАЛКА ХАНА

Хана се прибираше от „Уауа“, откъдето си беше взела едно адски сладко, неустойимо вкусно капучино. Докато отпиваше от него, тя поглеждаше в огледалото за обратно виждане към черния шевролет събърбън, който се движеше зад нея. Махна с ръка на шофьора Бо и той ѝ махна в отговор. Въпреки че Бо имаше счупен нос, убийствени мускули и татуировки на пламъци, които се подаваха изпод яката на ризата му, по-рано, когато Хана беше отишла до колата му, за да го попита дали иска нещо за пиене, мъжът слушаше Селина Гомес. Освен това на огледалото за обратно виждане беше сложил снимката на мъничката си дъщеричка Грейси.

Телефонът ѝ изпиука. Когато спря на светофара, Хана го извади. НОВА ПУБЛИКАЦИЯ ЗА ТАБИТА КЛАРК, пишеше на екрана. Сърцето ѝ подскочи.

Но се оказа, че това е просто статия за това как властите се опитват да се сдобият със записите от охранителните камери на съседните хотели — очевидно някои от тях срещаха трудности при намирането на толкова стари записи.

Телефонът иззвъня. На екрана се изписа МАЙК. Тя натисна бутона на волана си, за да активира блутуута.

— Твоят пич следва ли те? — попита той, без да я поздрави.

— Да — отвърна закачливо Хана.

— И моят! — пропя Майк. — Това е жестоко! Смяташ ли, че носи със себе си огнехвъргачка?

Хана изсумтя.

— Това не ти е някой филм за супергерои.

Майк изпръхтя разочаровано, което се стори абсолютно очарователно на Хана. Тя беше поласкана, че Фуджи беше изпратила охрана и за него. След като Ноъл едва не беше умрял, а Айрис беше изчезнала, Майк сигурно беше следващият в списъка на А.

— Отидох аз до клиниката за изгаряния и там беше фрашкано с ченгета — каза Майк. — Това сигурно означава, че търсят следи от Али, не мислиш ли?

— Сигурно — отвърна Хана. Ченгетата щяха да намерят следите ѝ за нула време. Имаше изключително много ДНК — коса, люспи кожа, кръв — от времето, когато се беше преструвала на Кайла. — Има ли и много новинарски микробуси?

— Да, но чух един репортаж. Ченгетата направили изявление, че убиецът на Кайла е някакъв избягал пациент с психични отклонения. Не споменаха ни дума за Али.

— Това е добре — отвърна Хана с облекчение.

Тогава Майк се прокашля смутено. Телефонът изпука.

— А ти... добре ли се чувстваш?

Хана се изкиска.

— Тоест питаш дали имам мускулна треска? — Двамата с Майк бяха успели да си откраднат малко време предишната вечер, докато майка ѝ не си беше вкъщи. Цели два часа не станаха от леглото.

— Не... — Майк се прокашля. — Имах предвид есемеса ти.

— Какъв есемес? — Хана не му беше писала изобщо.

— Ами онзи, в който казваш, че сутринта си се чувствала адски гадно и ти идва да се самоубиеш?

— *Какво?* — Хана натисна рязко спирачките и хондата изсвистя. Телохранителят ѝ едва не я блъсна отзад. — Получил си съобщение от моя телефон?

— Ами да. Някъде към девет без петнайсет.

Мислите препускаха в главата на Хана. Тогава беше в час по английски. *Без* да си мисли за самоубийство.

Тя отби от пътя и угаси двигателя. Шевролетът също отби.

— Майк, не съм го писала аз. Някой сигурно се е добрал до телефона ми и ти е изпратил съобщението, за да ни обърка.

В телефона отново се чу статично пропукване.

— Работата е там, Хана, че не за пръв път чувам, че сте искали да се самоубиете. Слуховете се разпространяват. А и на теб ти дойде много. Нали ще ми кажеш, ако нещо те притеснява?

Хана облегна чело на волана. В колата изведнъж замириса силно на кафе.

— Дори няма да те удостоя с отговор на този въпрос. Трябва веднага да изпратиш есемеса на агент Фуджи.

Хана му даде номера на Фуджи и затвори. Когато се вля отново в трафика, главата ѝ пулсираше така, както когато тя и Мона Вандерваал, някогашната ѝ най-добра приятелка, която се оказа откачалка, бяха изпили твърде много текила. Защо му е на А. да изпраца на Майк фалшив есемес за самоубийство?

Но когато отби в алеята, водеща към новата къща на баща ѝ, притесненията ѝ внезапно поеха в друга посока. Предишната вечер, след като всичко в полицията беше преминало, ѝ беше хрумнало нещо. Али и помощникът ѝ нямаше просто да седят със скръстени ръце, щом разберат, че момичетата са разказали всичко на полицията. Въпреки че обвиненията им бяха свалени, полицията не можеше да направи нищо, за да попречи на А-отбора да разкаже тайните им на всички. А ако А. пуснеше снимките от катастрофата на Хана, с бъдещето на баща ѝ щеше да е свършено.

Хана трябваше да се погрижи за това и то скоро. Тя паркира под плачещата върба и погледна към новата къща на баща си, събирайки смелост.

С треперещи крака тя бутна вратата и влезе вътре. Погледна се в голямото огледало, което висеше на стената в дамската тоалетна. Кестенявата ѝ коса беше бухнала и лъскава, очите ѝ сияеха, а гримът ѝ беше идеален. Поне *изглеждаше* великолепно.

Баща ѝ и новата му съпруга Изабел бяха в кухнята. Изабел, чиято кожа беше избледняла значително през последните няколко месеца — тя непрекъснато използваше фалшив тен, но Хана подозираше, че съветниците по кампанията ѝ бяха казали, че пред камера изглежда твърде оранжева — зареждаше чинии в миялната машина. Господин Мерин седеше до плота и разглеждаше разни снимки. Погледна я и се усмихна широко.

— Хана! — извика той радостно, сякаш не я беше виждал от месеци. — *Как се чувстваш?*

Хана го изгледа подозрително. Не се случваше всеки ден баща ѝ да се радва толкова да я види. *Не му казвай*, обади се някакво гласче в главата ѝ.

Но тя *трябваше* да го направи... преди А.

Хана се приближи до него.

— Татко, трябва да поговорим.

Той се облегна назад и на лицето му внезапно се изписа уплашено изражение. Изабел се спря до мивката.

— Какво става? — попита тя.

Хана я изгледа гневно.

— Казах, че искам да поговоря с татко, не с теб.

Господин Мерин погледна неуверено първо към Изабел, след това към Хана.

— Каквото имаш да ми казваш, можеш да го кажеш пред Изабел.

Хана затвори очи. Секунди по-късно в коридора се разнесоха стъпки и доведената сестра на Хана, Кейт, се появи с мокра от банята коса. *Идеално*. Цялото семейство се беше събрало, за да чуе последната ѝ издънка.

— Хана? — рече окуражително господин Мерин. — Какво има?

Хана се ухапа от вътрешната страна на бузата. *Кажу го*.

— Има нещо, за което не съм ти казвала — рече тихо тя. — Нещо, което направих миналия юни.

Докато думите се лееха от устата ѝ, тя просто не можеше да гледа баща си. Буквално усещаше как объркването му преминава в шок и накрая в разочарование. Изабел ахкаше тихо. Накрая дори вкопчи ръка в гърдите си, сякаш получаваше сърдечен удар.

— И сега ми го разказваш... *защо*? — попита баща ѝ, когато Хана най-после свърши.

Тя се поколеба. Не можеше да му разкаже за А.

— Ами някои хора знаят за това. И ако решат да съсипят кампанията ти, биха могли да ме издадат. — Хана преглътна тежко. — Реших този път да постъпя правилно — Мадисън беше *толкова* пияна. Ако беше решила да се прибере сама, сигурно щеше да пострада — и да нарани някой друг. И когато някой навлезе срещу мен в моето платно — просто не знаех какво да правя. А когато катастрофирах, направо откачих. Не си признах, защото исках да предпазя теб и кампанията ти. Но сега вече знам, че сбърках.

Изабел се плесна по бедрата.

— Сбъркала си? — изпищя тя. — Хана, това е много повече. През цялото време беше просто бреме за тази кампания. Осъзнаваш ли, че непрекъснато трябва да оправяме бъркотиите ти? Знаеш ли колко пари сме похарчили, за да разчистваме кашите ти?

— Съжалявам — рече Хана с тъничко гласче и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Изабел се обърна към бащата на Хана.

— Казах ти, че това ще се случи. Казах ти, че е лоша идея да приемеш отново Хана в живота си.

— Изабел... — Господин Мерин очевидно се разкъсваше вътрешно.

Очите на Изабел се разшириха.

— Знам, че ти си мислиш същото! Знам, че и на теб ти се иска също толкова силно да се отървеш от нея!

Хана ахна.

— Мамо! — Гласът на Кейт отекна в стаята. — Хана му е дъщеря!

— Кейт е права — каза господин Мерин.

Стомахът на Хана се сви. Изабел изглеждаше така, сякаш е получила плесница.

Господин Мерин потърка челото си с ръка.

— Хана, ще излъжа, ако ти кажа, че онова, което ми разказа, не ме е разстроило. Но това няма значение. Стореното-сторено. Просто искам да си добре.

Изабел се приближи до него с решителна крачка.

— Том, какви ги говориш? Не бива да ѝ се размине просто така.

Дори Хана беше изумена. Тя си мислеше, че баща ѝ ще ѝ се развика, ще я изхвърли от къщата или нещо подобно.

Той я погледна иззад ръката, която покриваше лицето му.

— Мислех, че ще ми кажеш нещо друго. — Той изглеждаше виновен. — Тази сутрин получих едно писмо. Още ми се вие свят от него. Там пише, че искаш да се самоубиеш.

— О, господи! — ахна Кейт. — Хана!

Хана отвори устата си и я затвори. Първо Майк, сега баща ѝ? Това беше абсурдно.

— Обадох се на майка ти, но тя ми каза, че не си вкъщи. Звънях на телефона ти — два пъти — но ти не вдигна.

Хана изкриви устни. Беше видяла обажданията от баща си. Но не му се обади, защото още не беше готова да разговаря с него.

— Толкова се притеснявах, че ще... — Гласът му секна и той стисна устните си. Брадичката му потрепери и когато преглътна,

адамовата му ябълка подскочи силно.

Изабел се оттегли в ъгъла. На лицето ѝ се изписа кисело изражение, но тя не каза нищо.

— Татко, добре съм — отвърна тихо Хана, приближи се до него и го прегърна през раменете.

Господин Мерин я притисна силно към себе си.

— Искам да си щастлива — каза той с дрезгав глас. — И ако този инцидент е причината да напишеш онова съобщение, ако си се страхувала да ми кажеш заради начина, по който ще реагирам, то няма защо да се притесняваш. — Той подсмръкна силно. — Сигурно съм бил твърде фокусиран върху кампанията. Може би трябва да се оттегля.

— Том, да не си си изгубил ума? — изпищя Изабел.

Хана се отдръпна от баща си. Щеше да е правилно да признае, че никога не е възнамерявала да се самоубива, но вниманието му я караше да се чувства толкова добре. А и тя *наистина* се чувстваше съкрушена. *Наистина* имаше нужда от помощта му. И макар че умираше от желание да помоли баща си да види есемеса, тя не искаше да събужда подозренията му, че може да се е появил нов А.

Вместо това каза:

— Не се отказвай от кампанията. Добре съм, наистина. И ужасно съжалявам. Ще направя всичко, което е нужно, за да оправя нещата.

Господин Мерин потупа Хана по гърба. Лицето на Изабел все по-силно почервяваше и накрая да изстена през затворените си уста и изхвърча от стаята. Кейт се спря на вратата. Хана улови погледа ѝ и ѝ се усмихна с благодарност. Всъщност ѝ се искаше да прегърне доведената си сестра, но все още се страхуваше да се измъкне от ръцете на баща си.

Очите на господин Мерин бяха червени и влажни; Хана не го беше виждала да плаче от много време.

— Мисля, че е най-добре да се помириш с това момиче. Как ѝ беше името, Мадисън?

Хана кимна.

— Допреди няколко седмици не знаех как да я намеря. Но нейна братовчедка е Наоми Циглър, от нашето училище. — Тя предположи, че баща ѝ ще се сети коя е Наоми — Хана често се беше оплаквала от

нея, когато двамата разговаряха. — Тя може да ми каже как да се свържа с Мадисън.

— Добре. Искам да откриеш семейството ѝ и да се срещнеш с нея. След това си мисля двамата с теб да направим публично изявление за шофирането след консумация на алкохол. Ако си съгласна, имам предвид.

Хана присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Да признаеш какво си направила по телевизията. Ще организираме медийно обсъждане.

— Искаш да привлечеш *внимание* към случилото се? — Може би баща ѝ наистина си беше изгубил ума.

— Ще привлечем вниманието по правилния начин. Не забравяй, че една от темите в кампанията ми е консумацията на алкохол от деца. Ако нямаш нищо против, ще разкажеш историята си и ще подкрепиш по-строгите наказания за шофирането в нетрезво състояние, които предлагам.

Хана сви устни. Само загубеняците искаха по-строги закони срещу пиенето. Но точно сега не беше моментът да говори за това.

— Добре. Мисля, че мога да го направя.

— Значи имаме план. — Сивите очи на господин Мерин зашариха по лицето ѝ. — О, Хана, едва не те загубих.

Голяма буца заседна на гърлото на Хана. Ти ме изгуби, искаше ѝ се да му напомни. Беше я изгубил, когато напусна нея и майка ѝ, намери Изабел и започна нов живот. Но както и да е. Може би това вече нямаше значение.

Господин Мерин разпери ръце.

— Ела тук.

Хана го прегърна и облегна бузата си на гърдите му, вдъхвайки мириса на перилен препарат и сапун. Усмихна се в раздърпания му пуловер. Това беше спокойствието, което бе очаквала, след като признаха всичко на полицията. Вече нищо не човъркаше съзнанието ѝ. Нямаше ги тревогите, които я бодяха като трески и спираха всичките ѝ начинания.

Но нещо край прозореца привлече вниманието ѝ. Тя се обърна точно, когато нечия сянка се изплъзна от погледа ѝ. Дали не беше Али, която подслушваше? Или помощникът ѝ, който я наблюдаваше? Но

тогава Хана си спомни, че дори да бяха те, това вече нямаше никакво значение. Тя се изправи и погледна открито към стъклото, след което се изплези и завъртя очи. *Така ти се пада*, произнесоха устните ѝ.

Усещането беше невероятно.

13.

КРИЛАТИЯТ КОН

Срядва вечерта Емили облече тениска с емблемата на щафетата Марпъл Нютън и розов анцуг на „Викторияс Сикрет“, любимата ѝ спална комбинация. Точно когато отмяташе завивката от леглото, тя усети нечие присъствие на вратата. Изписка и се обърна, почти убедена, че това е А. Карълайн отстъпи назад.

— Боже, аз съм! — каза сестра ѝ с обида в гласа.

— Извинявай — бързо рече Емили. — Мисля, че се бях отнесла.

Двете останаха така неподвижно за няколко секунди. Емили очакваше, че Карълайн ще продължи да върви по коридора — когато си идваше, тя спеше в стаята за гости, така че двете вече не делеха стаята — но сестра ѝ остана на мястото си. Емили пристъпи от крак на крак. Трябваше ли да я покани? Вече не се караха, но... бяха ли приятелки? Предишния ден, след вечеря, Емили се оттегли в дневната и пусна Ен Би Си Екстрийм, любимия канал на Карълайн, за да гледа състезание по сноуборд. Сестра ѝ седна до нея, но през цялото време двете не обелиха ни дума, даже когато един от състезателите се прекатури ужасно през рампата. *Това* ли беше голямото им сестринско сдобряване?

Сега Карълайн се облегна на касата на вратата.

— Мислех си да отида на бар.

Емили така се изненада, че седна на леглото.

— *Сега?*

Устните на Карълайн се разтеглиха в усмивка.

— Не бързай да се въодушевяваш. Мислех си да излезем заедно, но просто забрави.

— Карълайн! — проплака Емили, скачайки от леглото. — Чакай! Бар... с *алкохол*? — Предишната година, по време на Френския фестивал в „Роузууд Дей“, който се проведе през обедната почивка, на учениците беше позволено да опитат по чаша вино, с уговорката след

това никой да не шофира. Карълайн беше отказала дори това и се задоволи с „Д-р Пепър“.

Емили улови сестра си за ръката.

— Ще дойда на бар с теб. Къде?

Карълайн влезе в банята.

— Изненада. Чакай ме след десет минути. Ще излезем през задната врата и ще вземем минивана. Паркиран е на алеята.

Емили повдигна вежди. Задната врата се намираше най-далеч от спалнята на родителите им — така те нямаше да ги чуят. Същото се отнасяше и до колата на алеята: работата на двигателя в гаража винаги се чуваше на горния етаж. Да не би послушната, спазваща правилата Карълайн да се измъкваше от къщи?

Сестра ѝ затвори вратата на банята преди Емили да успее да попита. Тя се усмихна, чудейки се защо ли е влязла вътре. Но пък какво ли я интересуваше? Емили просто се радваше, че след толкова много време сестра ѝ отново се опитваше да се сближи с нея.

* * *

— „Пегас“? — изтърси Емили трийсет минути по-късно, когато Карълайн спря на паркинга. Пред тях се издигаше ниска, дълга сграда с панорамни прозорци и огромен неонов крилат кон, който висеше над входната врата. Три жени в еднакви карираны ризи отиваха наперено към входа. През прозореца се виждаха две слаби момичета с къси поли, които се държаха за ръце.

Емили и Карълайн се намираха в гористия квартал на Западен Холис, наричан Пурпурния триъгълник... по очевидни причини. Емили така и не се беше осмелила да отиде в лесбийската книжарница „Колекцията на Лилит“, в „Почти изящно“, лесбийската чайна или „Пегас“, единственият лесбийски бар в района, но беше изпълнена с любопитство. Но никога не беше предполагала, че този квартал е известен на Карълайн.

Сестра ѝ дръпна ръчната спирачка.

— Тази вечер имат добра певица. — Тя тръгна по чакъла към входната врата.

Емили се затича след сестра си и я хвана за ръката.

— Можем да отидем в обикновен бар в Холис. Не е нужно да влизаме тук.

Веждите на Карълайн образуваха едно V.

— Съквартирантката ми в Станфърд е гей. Няколко пъти ходих заедно с нея в един лесбийски бар в Пало Алто.

Карълайн отново говореше с онзи отбранителен тон, който казваше „ще се престоря, че не съм ти сърдита, но въпреки това съм бясна“, сякаш очакваше от Емили да ѝ се извини заради това, че я е сметнала за твърде тесногръда. Емили примирено вдигна ръце към небето.

— Добре. Да вървим.

Бяха стигнали до средата на паркинга, когато Емили чу кискане. Автомобилите хвърляха дълги сенки по земята. Зад масата за пикник се чу шумолене. *Дори да е Али, аз съм в безопасност*, помисли си тя, поглеждайки към черната кола, която беше паркирала дискретно в дъното на паркинга.

Въпреки това имаше нещо страховито в мисълта, че може би *наистина* беше Али. Ако в този момент тя се приближеше до Емили, щеше ли Емили да реагира разгневено или просто щеше да се усмихне леко и да приеме извинението ѝ? В дните след като си признаха на полицията, Емили бе изпитвала леко чувство за вина. Беше им разказала всичко. Сега ченгетата щяха да търсят Али. Но Емили вече не я обичаше — вината беше повече инстинктивна реакция. Тя се зачуди колко ли време ще е необходимо, за да отшуми.

От вътрешността на бара се чуваше пеещ женски глас и звуци на акустична китара. Емили последва Карълайн в залата, която представляваше гигантски тропически аквариум с плюшени кресла — които бяха заети от момичета. В дъното имаше сцена с дансинг пред нея. Няколко двойки танцуваха. Две момичета се натискаха край перваза на прозореца. Но с изключение на това барът не изглеждаше по-различен от което и да е друго заведение в Холис — наливната бира беше все същата, както и дъските за дарс и масите за бiliarд до стената. На малкия телевизор над бара дори вървеше хокеен мач.

Карълайн се доближи до бара. Емили застана до нея, без да знае какво да каже. Красиво тъмнокожо момиче улови погледа на Емили. Тя вдигна ръка и ѝ махна. Емили наведе очи, внезапно засрамена. Карълайн не каза нищо. Там ли щяха да стоят цяла вечер?

Певицата изпя кавър на Бийтълс, след това нещо на Боб Марли. Внезапно Карълайн се обърна към Емили.

— Добре ще е да се поразвеселим малко. Искаш ли да танцуваме?

Емили едва не избухна в смях. Карълайн изобщо не обичаше да танцува. Но сестра ѝ изглеждаше напълно сериозна, беше разперила ръце и поклащаше хълбоци.

— Добре — отвърна Емили и я последва.

Двете излязоха на дансинга и започнаха да танцуват в ритъма на едно реге-парче. Красивото чернокожо момиче, което беше махнало на Емили, се промъкна до нея и я хвана за ръката, но Емили ѝ се усмихна с престорена скромност.

— Имам си приятелка.

— Всички си имаме. — Чернокожото момиче се усмихна, разкривайки най-равните зъби, които Емили беше виждала някога. — Това е просто танц, скъпа. Необвързващ. — След това ѝ подаде чаша за шампанско, пълна с пенлива течност. — Казвам се Ривър. И това е от мен.

Емили погледна към сестра си, която ѝ се хилеше. Внезапно, застанала сред държащите се за ръце, опрели бузи, бавно танцуващи двойки, Емили сякаш почувства меката кожа на Джордан и усети жасминовия аромат на парфюма ѝ. Джордан ѝ липсваше ужасно, но това *наистина* беше само един танц и чаша шампанско. Както и да е.

Песента премина в нещо по-бързо с техно-ритъм. Ривър хвана ръцете на Емили и я завъртя. Емили отпи от шампанското и газираните балончета ѝ накараха да се почувства по-лека и свободна. Високо момиче с вързана на конска опашка коса успя да накара Карълайн да се включи в конга-колоната. Те започнаха да обикалят дансинга със зачервени бузи и грейнали очи. Емили и новата ѝ приятелка също се включиха. Някой вдигна телефона си и направи снимка. Барманката, мускулесто момиче с татуирани ръце, отметна главата си назад и се разсмя.

Внезапно Емили забеляза позната слаба блондинка в тълпата. *Айрис?*

Тя се откъсна от Карълайн и си проправи път през тълпата. Блондинката стоеше пред един банкомат с гръб към Емили. Тя докосна

слабото ѝ рамо с разтуптяно сърце. Момичето се обърна. Имаше по-остра брадичка и кафяви, вместо зелени, очи.

— Да? — рече тя с приятелски глас. Но това не беше гласът на Айрис.

Емили посърна.

— Извинявай. Помислих те за някой друг. — Изпълни я отчаяние. *Моля те, нека Айрис се появи* — помоли се тя на вселената. — *Нека всичко с нея е наред.*

Тя се върна при Карълайн, опитвайки се да не мисли за това. Те продължиха да танцуват още три песни, докато плувнаха в пот. Най-накрая Карълайн се оттегли настрани, дишайки тежко. Ривър целуна леко Емили по бузата и се изгуби в тълпата. Емили се отпусна на дивана до сестра си, осмелявайки се да се облегне на рамото ѝ. Карълайн не се отдръпна.

— Благодаря — рече Емили. — Това беше добра идея.

Погледът на Карълайн омекна.

— Значи... мир?

— Мир — отвърна Емили. — Определено.

Карълайн вдигна чашата си с питие и чукна празната чаша от шампанско на Емили. Тя погледна към високата чаша на сестра си, пълна с тъмна течност. Тя миришеше познато и Емили избухна в смях.

— Това да не е „Д-р Пепър“?

— Абсолютно е това.

Емили се чукна със сестра си, прикривайки усмивката си. Все пак Карълайн си оставаше все същото момиче от Френския карнавал в „Роузууд Дей“.

И знаете ли какво? На Емили това ѝ харесваше.

14.

РАЗГОВОР НА КАФЕ

Същата сряда вечерта Спенсър лежеше на леглото си и гледаше снимката на емблемата на „Акура“, която беше заснела с телефона си точно преди да я остави в офиса на Фуджи. Дали Али я беше изпуснала нарочно? Освен това, щом Али и помощникът ѝ се придвижваха с „Акура“, значи разполагаха с пари в брой. Очевидно те не идваха от Али — семейството ѝ беше закъсало финансово, защото трябваше да плаща за продължителното ѝ пребиваване в Убежището. Това означаваше ли, че помощникът на А. има пари? Може би Спенсър трябваше да се обади на Фуджи и да ѝ предложи да съставят списък с абсолютно всички притежатели на Акура в Мейн Лайн. Току-виж се появило някое богато момче, чието име да започва с *Н*.

— Спенс?

Спенсър подскочи. В коридора стоеше сестра ѝ Мелиса. Все още беше облечена в сив бизнес костюм и носеше обувки на високи токчета, което означаваше, че бе пристигнала направо от офиса на инвеститорската компания във Филадельфия, където работеше. Само че Мелиса вече не живееше вкъщи — предишната година се беше преместила в своята къща във Филадельфия.

— Какво правиш тук? — попита Спенсър.

— Дойдох да поговорим — отвърна тихо Мелиса. Тя затвори вратата и се приближи до сестра си. — Виж, знам какво става.

— За какво говориш?

— Тя е, нали? — попита Мелиса едва чуто. — Оцеляла е след пожара. Отново те тормози. И сега ченгетата са по петите ѝ.

В погледа на Мелиса се забелязваше нещо, която я караше да изглежда леко налудничаво.

— Откъде разбра? — попита настоятелно Спенсър.

— Не се сърди. Чух, че ченгетата са те арестували, но после са те пуснали. Уайлдън все още има връзки в полицията. Накарах го да

поразпита и той откри... знаеш какво. — Тя отстъпи назад. — Заслужавам да знам, Спенсър. Тя е и моя полусестра.

Спенсър стана от леглото и се обърна към прозореца, който гледаше към старата къща на Али. Мразеше мисълта, че тя е нейна полусестра.

— Не ми задавай повече въпроси. Едва ли искаш отново да се окажеш в някой килер заедно с нечий труп.

— Но не искам и *ти* да се окажеш мъртва накрая. — Мелиса застана зад нея и стисна раменете ѝ. — Ако имаш нужда от нещо, каквото и да е, искам да помогна. Мразя тази кучка толкова, колкото и ти.

Тя прегърна Спенсър, после я потупа по рамото. *Обади ми се*, произнесе само с устни, преди да излезе и да затвори вратата.

Спенсър седна на леглото и се облегна на таблата му, завила скута си с одеяло. Какво се беше случило току-що? Сестра ѝ вече е нейна съюзница? Време беше... но същевременно сега *не му беше* времето. Макар Фуджи да беше осигурила охрана и на семейството ѝ, това не устройваше напълно Спенсър. Мелиса трябваше да стои колкото се може по-далеч от Али.

Няколко минути по-късно на вратата се позвъни. Спенсър отново скочи с разтуптяно сърце, но този път причината беше съвсем различна. *Чейс*.

Тя се огледа в огледалото, пооправи прическата си. Дали стигащата малко над коляното рокля на Тори Бърч не беше твърде официална? Все пак двамата щяха да излизат просто на кафе. Тя погледна към дънките си, сгънати и прибрани на рафта в килера. Дори не знаеше защо толкова се притеснява — Чейс беше просто приятел. Който много ѝ помагаше, разбира се — и беше *доста* сладък — и към който се чувстваше задължена, тъй като той знаеше за Али. Но Спенсър нямаше представа защо се гримира толкова дълго и защо, щом се сетеше как предишния ден Чейс душеше из рекламната къща на господин Пенитисъл, на лицето ѝ се появяваше лека усмивка.

На вратата отново се позвъни. Спенсър изстена, нахлу чифт обувки с ниски токчета и затропа надолу по стълбите точно когато госпожа Хейстингс отваряше вратата.

— О, здравей, Чейс.

Той влезе в антрето. Усмихна се, щом видя Спенсър, след това я огледа от глава до пети.

— Леле. Изглеждаш страхотно.

Спенсър се изчерви. Чейс беше облечен в маскировъчни панталони и тениска. Но преди да му каже, че ще отиде да се преоблече, той ѝ предложи ръката си.

— Хайде. Да се махаме оттук.

Отвори и вратата на хондата си, след което потегли. Пое по пътя към града, след което зави към някакво предградие, което беше непознато на Спенсър.

— Къде се намираме? — попита тя, оглеждайки се. Съдейки по знамената с червено, бяло и зелено, които висяха от терасите на старомодните тухлени къщи от двете страни на улицата, сигурно половин Италия си беше събрала палатките и се беше преместила тук.

— Ще видиш — отвърна Чейс, докато паркираше край тротоара пред едно невзрачно изглеждащо кафене. Отново ѝ отвори вратата и подаде ръка, за да ѝ помогне да излезе, но после бързо я пусна. След това я поведе към кафенето. Вътре миришеше силно на еспreso. Залата имаше мраморен под, бронзови барове и маси и столове от ковано желязо. От тонколониите се разнасяше оперна музика.

— Я виж кой е тук! — разнесе се нечий глас и иззад бара се появи един мъж с посребряла коса, облечен в раиран костюм от три части. Той прегърна силно Чейс, разнасяйки около себе си силна миризма на пури. Спенсър пристъпи смутено от крак на крак. Мъжът ѝ приличаше на някой, излязъл от „Семейство Сопрано“.

— Спенсър, това е Нико — каза Чейс, когато мъжът се отдръпна. — Нико, Спенсър.

Нико огледа Спенсър от главата до петите, после тупна Чейс по рамото.

— Добър улов, приятелче.

— О, ние сме просто приятели — отвърна бързо Чейс, поглеждайки към Спенсър. Тя се усмихна.

Нико им намигна, сякаш не беше повярвал на думите му, след което с широк жест им показва залата. Няколко двойки бяха насядали по масите. Един възрастен мъж решаваше кръстословица в ъгъла.

— Сядайте където пожелаете.

Спенсър се настани на един от столовете и се огледа. От тавана висяха метални гърнета. По стените бяха накачени милиарди черно-бели фотографии на жени със сериозни лица, които държаха в ръцете си бебета или готвеха на печки в кухните си. Освен това имаше стари реклами на италиански и плакати за представления на опери, за които не беше чувала. Обстановката ѝ напомняше за Париж или Рим. Тя се наведе напред.

— И ти откъде знаеш за това място?

Чейс се усмихна.

— Открих го, докато работех върху един от случаите в блога. Нико ми осигури много вътрешна информация — плюс това ми даде билети за опера.

Спенсър скръсти ръце.

— Аз си мислех, че операта е само за стари дами.

— Съвсем не — увери я Чейс. — Не мога да повярвам, че никога не си ходила. Някой път ще те заведе.

Спенсър се усмихна.

— Ще се радвам. — Доскоро, когато си мислеше за бъдещето, тя си представяше как А. най-после се е докопал до тях и ги е наказал. А сега сякаш някаква огромна каца с мръсна вода, която бе заемала твърде много място в съзнанието ѝ, най-накрая се беше изпразнила.

— За какво си мислиш? — попита я Чейс.

Спенсър си пое дълбоко дъх.

— За това как нещата внезапно се промениха — призна си тя. — Имам предвид цялата тежест, която се стовари от раменете ми.

— Мога да си представя — каза Чейс.

— Знам, че не трябва веднага да се отпускам. Може би все още ме наблюдават. — След тези думи Спенсър хвърли един поглед през матовото стъкло на прозореца. Над улицата прехвърчаха гълъби. По тротоара забързано премина някакъв служител в общинския паркинг, стиснал апарат за таксуване в ръка.

— Знаеш ли как върви разследването? — прошепна Чейс.

— Ами аз предадох верижката на Фуджи — отвърна Спенсър. — Сега от тях зависи да разгадаят останалото. — Внезапно косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Тя вдигна глава точно когато входната врата изскърца и се отвори, почти убедена, че на прага ще се появи Али.

Вместо това влезе просто една възрастна жена, която мина покрай тях и започна да бърше съседната маса.

Спенсър погледна към Чейс.

— Не мисля, че трябва да говорим за Али на обществени места.

Чейс кимна.

— Ясно.

Нико отново се появи и им сервира поръчката в малки деликатни чашки от китайски порцелан.

— *Грацие*^[1] — каза Спенсър, опитвайки се да влезе в духа на заведението, след което вдигна чашата си от чинийката. Това беше най-гъстото, най-божествено вкусно кафе, което беше пила в живота си. — Леле! — каза тя, след като преглътна.

— Казах ти, че е добро. — Чейс извади една салфетка от сребърната стойка, поставена в средата на масата, и ѝ я подаде. Известно време двамата седяха мълчаливо. Нико почистваше малките чашки за еспreso зад бара и тихо си подсвиркуваше. — Веднъж поканих Нико на неделна вечеря у дома — призна тихо Чейс, докато го гледаше. — Родителите ми ме погледнаха така, сякаш бях откачил. Бяха сигурни, че полицията ще нахлуе в къщата ни.

— Мама сигурно щеше да направи същото — рече Спенсър и подпря с ръка брадичката си. — Вашите организират ли големи неделни вечери?

Чейс се облегна назад.

— Имам огромно семейство, така че наставка истинска лудница. Но ако престанем да се събираме, ще ми липсва.

Той описа ястията, които приготвяше майка му, еднаквите вицове, които прадядо му разказваше всеки път, пиеските, които малките му братовчеди разиграват по време на десерта.

— Звучи забавно — каза Спенсър. — Винаги съм искала да имам семейство, в което всички наистина да се харесват.

Чейс се усмихна.

— Можеш да дойдеш винаги, когато пожелаеш.

В гърдите на Спенсър нещо изпърха.

— Първо ме каниш на опера, после на вечеря... а след това?

— Бих казал абитуриентски бал... но минало-свършено — изтърси Чейс. — Така да се каже.

Спенсър се изкиска. Харесваше ѝ закачливото му флиртуване. Внезапно, когато го погледна, тя видя на лицето му нервно, развълнувано изражение, сякаш всеки момент щеше да я целуне. Тя се замисли за миг, след което се наведе напред.

Бийп!

Мобилният ѝ телефон звънна силно в тихата зала.

— Уф — каза Спенсър, поглеждайки в чантата си.

Номерът на подателя представляваше смесица от букви и цифри. Стомахът ѝ се сви. Тя бързо прочете есемеса.

Наистина ли искаш още един невинен живот да ти тежи на съвестта, Спенс? Тогава се откажи от играчката си.

А.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Спенсър? — Чейс докосна ръката ѝ. — Какво има?

Спенсър огледа малкото кафене. Нико включи мелачката за кафе. Двама от влюбените на съседните маси се хранеха един друг с каноли. Внезапно въздухът се проясни. Спенсър знаеше точно какво да направи.

— Нищо — отвърна тя. Стисна здраво телефона си и вкара номера на агент Фуджи. *Току-що получих нов есемес* — написа тя, прикрепяйки съобщението — *Погрижете се.*

[1] Благодаря (ит.) — Б.пр. ↑

15.

МОМИЧЕТО ОТ ГАЛЕРИЯТА

Четвъртък следобед Ариа сви по пътя към Стария Холис и си намери място за паркиране на улицата. След това слезе от колата, взе портфолиото си от задната седалка и се изправи пред галерията на майка си. Тя беше разположена в голяма викторианска съща с еркерни прозорци и голяма веранда. На предния прозорец висеше фигурка-слънцеуловител, а от стряхата висяха камбанки. Цветните лехи в предната полянка бяха пълни с цъфнали лалета. Днес беше първият ѝ работен ден и тя опитваше да изпита радост, но чувстваше единствено вцепенение. Портфолиото натежа в ръката ѝ. Тя се съмняваше, че Джим, собственикът на галерията, ще започне да продава творбите ѝ, но майка ѝ настоя да донесе всичко, върху което работи.

Ариа изпъна рамене и тръгна по пътеката към сградата, като внимаваше да не се спъне с чисто новите си розови обувки. Когато мина покрай големия клен с неговите люлка-гума и птиче гнездо на един от по-ниските клони, телефонът ѝ се обади от чантата. Тя го извади. На екрана пишеше „АГЕНТ ФУДЖИ“. Сърцето на Ариа подскочи. Да не би да са направили пробив в случая?

— Здравей, Ариа, обажда се Джасмин Фуджи — разнесе се спокойният, професионален глас на агента. — Спенсър също е на линия. Можеш ли да ни отделиш една минутка?

— Разбира се. — Вниманието ѝ бе привлечено от някаква помръдваща сянка от другата страна на улицата, но когато Ариа се вгледа по-внимателно, човекът беше изчезнал. Телохранителят ѝ не се виждаше никъде.

Фуджи се прокашля.

— Първо, момичета, искам да благодаря, че ми препратихте съобщенията си от А. Много ни помогнаха.

— Снощи получих едно, Ариа — намеси се мрачният глас на Спенсър. — Ти получавала ли си?

— Не — отвърна Ариа. — Какво пишеше в твоето?

— Заплашваше един мой приятел, Чейс — момчето, което поддържа сайта с конспирациите. Боя се, че може да е в опасност. Няма да е зле да осигурите охрана и за него.

— Ще видя какво мога да направя — каза Фуджи. — Но всъщност се обаждам, за да изясня с вас нещо относно Греъм Прат. Ариа, ти си издирила Греъм, нали?

Ариа облегна портфолиото на близката улична лампа.

— Съвсем не. Оказахме се в една група на круизния кораб.

— Хмм — рече Фуджи. — Значи едва по-късно си разбрала, че Греъм е бившият на Табита Кларк?

— Точно така — отвърна Ариа, извърщайки се настрани, когато едно момиче с колело мина по улицата. — И получих съобщение от А. почти в същия момент, когато го разбрах, сякаш той ни беше наблюдавал.

— Добре — въздъхна Фуджи. — Искане ми се да бяхме могли да поговорим с Греъм, преди да умре.

— Преди да бъде *убит* — поправи я Спенсър. — Между другото вие проверихте ли онзи *Н*, който той е споменал на Хана в клиниката?

Фуджи се засмя.

— Проверяваме всичко, не се притеснявай.

— Ами списъка на пациенти в Убежището по времето, когато Али е била там? — продължи Спенсър. — Той сигурно е доста дълъг.

— Работим по него. — В гласа на Фуджи се появи нетърпелива нотка. Накъде край нея се разнесе приглушен глас. — Добре, момичета, трябва да вървя — каза тя. — Благодаря за отделеното време.

— Почакайте! — каза Спенсър, но Фуджи вече беше затворила.

Ариа завъртя очи и също затвори. Спенсър не отстъпваше по нищо на А.

— Ариа! Слава богу, че си тук.

Вратата на викторианската къща беше отворена и Ила стоеше на прага ѝ. Майка ѝ беше облечена в „работната униформа“ на галерията — дълга, съшита от различни парчета плат пола, бяла селска блуза и сини кадифени сандали „Бъркенсток“. Тя въведе Ариа в къщата, която беше изтърбушена и превърната в една голяма зала. В нея бяха изложени безброй картини на пенсилвански плевници и фауна.

— След няколко минути ще дойде един нов художник. Дебютът му ще бъде представен в частна изложба. Много е вълнуващо.

Ариа докосна стария чекрък, който стоеше в ъгъла на залата, откакто тя се помнеше — също както повечето картини тук.

— Как се казва? — попита тя:

Ила погледна навън през прозореца.

— Ашър Третюи.

Ашър Третюи. Колкото и да се опитваше, Ариа не можеше да измисли по-подходящо име за някой пенсиониран адвокат, който беше решил да става художник. Направо си го представяше как, стиснал кутията с пастели, се поти над някоя пасторална сцена на долината на река Брендиуайн.

— Имате ли нужда от помощта ми? — попита тя.

— Всъщност да. — Ила погледна часовника си. — След петнайсет минути ще обядвам с друг художник — затова трябва да тръгвам. Чудех се дали не можеш да разговаряш с господин Третюи вместо мен.

— Аз? — Ариа се удари в гърдите. Това си беше голяма отговорност.

— Просто трябва да вземе няколко документа. — Ила посочи към купчината листове на бюрото. — Трябва само да му ги дадеш, става ли? — Тя отново погледна часовника си, след което грабна ключовете и чантата си от бюрото. — Трябва да бягам. Сигурна съм, че ще се справиш.

Ила изхвърча през вратата. Ариа отиде до прозореца и изпрати с поглед майка си, която слезе забързано по стъпалата и се качи в колата си. Двигателят забоботи и след миг Ила вече я нямаше. Улицата се умълча зловещо. Една катеричка се спря на близкия клон и вирна главица. Камбанките на стряхата се залюляха, но не зазвъняха. В небето се рееше самолет, който се намираше твърде високо, за да се чуе бръмченето му.

Ариа се обърна към голямата стая и се загледа безучастно в покритата с акварели стена, след което разгледа документите на художника. Те бяха пълни с разни правни глупости, които не можеше да разбере. Ами ако художникът имаше въпроси? Толкова типично за майка ѝ. Когато живееше в Исландия, тя беше помолила Ариа да откара техния сааб до бакалията. Нищо, че Ариа беше само на четиринайсет и

през живота си не беше сядала зад волана. „Ще се оправиш! — беше настояла Ила. — Само се придържай към лявата страна на пътя и спирай на червените светофари!“.

На вратата се почука и Ариа се обърна. Изпъна рамене, прекоси стаята и се опита да си подготви репликите, които да каже — само че нямаше представа *какво* да каже. Когато отвори вратата, на прага стоеше млад мъж с черна тениска и тесни сиви панталони, който носеше голямо черно портфолио. Той имаше широки рамене, поразителни леденосини очи, идеален нос, силна брадичка и чувствени устни. Изглеждаше като смесица от сексапилен английски футболист и манекен от рекламата на автършейв „Поло“.

Ариа повдигна вежди.

— Тъм, здравейте?

Той протегна ръка.

— Здравейте. Аз съм Ашър Третюи. Вие ли сте Ила Монтгомъри?

— О! — заекна Ариа. Тя отстъпи назад, като едва не се спъна с високите си токчета. — Ами, не, аз съм дъщеря ѝ, Ариа. Но мога да ви помогна. Моля, заповядайте. — В края на изречението гласът ѝ леко се изви нагоре, правейки го да звучи като въпрос. — Документите са тук — продължи тя, приближавайки се до бюрото.

Ашър влезе в залата и сложи ръце на хълбоците си.

— Всъщност мислех да покажа картините ми на майка ти — да видя кои, според нея, ще са най-подходящи за изложбата.

— О. — Ариа стисна зъби. *Видя ли?* Знаеше си, че нещо такова ще се случи. — Ами, тя скоро ще се върне, мисля...

Ашър я погледна и ѝ се усмихна.

— А може и *ти* да погледнеш, ако желаеш.

Той остави портфолиото на бюрото и го отвори. Вътре имаше няколко фотографски изображения. Всичките притежаваха някакво въздушно, нефокусирано усещане и повечето показваха хора, уловени в движение — скачане, въртене, премятане върху трамплин. Ариа се наведе и огледа отблизо снимката на малко момиче, което притичва през градинска пръскачка. Изобщо не беше снимка, но беше направено от малки пиксели, почти като мозайка.

— Леле — рече Ариа. — Ти си дигиталният Чък Клоуз.

Крайчето на устните му се повдигна в усмивка.

— Няколко критици казаха същото.

— Той ми е любимец — призна си Ариа. — Опитвах се да направя няколко картини в негов стил, но талантът ми не е достатъчен. — Беше получила вдъхновение след като предишната пролет посети ретроспективната изложба на Чък Клоуз във филаделфийския Музей на изкуствата. Ноъл беше отишъл заедно с нея и прекара там часове, докато тя внимателно изучаваше всяка творба, без нито веднъж да се оплаче, че му е скучно.

Ариа се вцепени. *Не си мисли за Ноъл* — пропя си тя наум, удряйки си въображаема плесница. После се прокашля.

— Не ме разбирай погрешно, но... защо си в Роузууд?

Ашър вдигна глава и се засмя.

— Дойдох в Холис, защото трябваше да изпълня обещание, дадено на приятел. Преди това живях в Сан Франциско.

— Наистина ли? — Ариа вдигна една подложка, на която бе изобразена муха, запечатана в кехлибар, и почувства нещо като съжаление към бедното насекомо. — Винаги съм искала да отида там.

— Яко е. — Той протегна дългите си, мускулести ръце над главата. — Каж ми истината. Очакваше да съм някой от онези художници, които рисуват амишки каруци и пасища, нали?

— Ами, може би — призна Ариа. Погледът ѝ отново се насочи към картината на Ашър. — Имал ли си много изложби?

— Имам агент в Ню Йорк, така че извадих късмет. — Той сведе дългите си мигли. — Няколко знаменитости проявиха интерес към творбите ми, така че се получи добре.

Ариа повдигна вежди.

— Някой, за когото да съм чувала?

Ашър затвори портфолиото.

— Много инди музиканти, стари играчи на арт-сцената. Най-голямото име сигурно е Мадона.

— *Онази* Мадона? — Ариа не можа да сдържи писъка си. — Наистина ли се *срещна* с нея?

Ашър изглеждаше смутен.

— О, не. Разговаряхме по телефона. Направо се е вманиачила по фалшивия си британски акцент.

— Да, вярно — рече Ариа, опитвайки да си възвърне хладнокръвието.

Ашър затвори капака на портфолиото.

— Значи ти също си художничка?

Ариа се заигра с кичур коса, който се беше измъкнал от опашката ѝ.

— Ами, не_ точно_. Не сериозно. — Погледът ѝ се стрелна към собственото ѝ портфолио в ъгъла. То изглеждаше толкова опърпано в сравнение с кожената папка на Ашър. — Продължавам да експериментирам с някои неща.

Сините очи на Ашър грейнаха.

— Мога ли да видя?

Преди Ариа да успее да му разреши, той отиде до папката, вдигна я и я положи до своята на бюрото. Когато я отвори на първата картина, лицето на Ариа пламна. Това беше пъстроцветен, сюрреалистичен портрет на Ноъл. Кожата му лилавееше. Косата му беше зелена. Тялото му се разтапяше в локва. Но това си беше Ноъл — неговите очи, неговата усмивка, неговата щръкнала коса. Нещо зажува в гърдите ѝ.

Ашър отгърна на друга картина на Ноъл. След това на още една. Ариа погледна настрани, неспособна да ги понесе. Ноъл обичаше да я дразни заради това, че непрекъснато го рисува; беше я попитал дали може да получи картините след изложбата в „Роузууд Дей“, която се провеждаше в края на всяка година.

— Ще ги вземеш ли в колежа с теб? — беше се пошегувала Ариа.

— Ха — беше отвърнал той. — Ще си ги закача в стаята редом до порно-плакатите на съквартиранта ми.

Тя предположи, че това вече нямаше как да стане.

— Добре ли си?

Ариа примигна. За неин ужас очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя се опита да се усмихне.

— Съжалявам. Всички тези картини са на бившия ми. Все още не мога да го забравя. Всъщност мразя всичко това. Трябва да го изгоря.

Ашър се взря за миг в лицето на Ноъл, след което затвори папката.

— Аз също вписвам хората, в които съм влюбен, в картините си. Това е човешка черта, знаеш. — Той се обърна към нея. — Не ги

изгаряй. Някой ден ще струват доста.

Ариа го погледна ошашавено.

— Да бе, да.

— Сериозно говоря. В тях има невероятна дълбочина. Наистина си много талантлива.

Слънцето се показва иззад един облак и лъчите му заструиха през прозореца. Ариа преглътна тежко, без да е сигурна дали трябва да се усмихне или да избухне в сълзи.

— Благодаря ти — каза тихо тя.

Ашър сплете пръстите на двете си ръце.

— Трябва да продължиш да работиш. Покажи ми нещата, които завършиш. Бих могъл да те свържа с агента ми.

— Какво? — изтърси Ариа.

Но Ашър се усмихна уверено.

— Познавам таланта, когато го видя. — След това грабна снопчето документи от бюрото, прибра ги в портфолиото и го пхна под мишница.

— Така. Ще поддържахме връзка. Кажи на майка ти да ми се обади.

— Добре — отвърна Ариа.

Докато го гледаше как се отдалечава и тръгва надолу по улицата, тя почувства как я обзема топло, приятно чувство. Искаше ѝ се да се обади на някого и да му каже, че прочут художник я е окуражил да рисува още — ами ако наистина я свърже с агента си?! В този момент тя осъзна, на кого иска да се обади: на Ноъл.

Но когато Ашър се скри зад ъгъла, настроението ѝ се промени. Внезапно улицата стана ужасно тъмна и сенчеста. Една кола профуча по страничната уличка, без да забави ход. В нечия невидима алея измяука котка.

Зън.

Телефонът ѝ завибрира в ръката ѝ. Ариа потрепна и погледна екрана. „ИМАТЕ ЕДНО НОВО СЪОБЩЕНИЕ ОТ НЕПОЗНАТ НОМЕР“. Тя го отвори.

Не се сближавай твърде много с новия си приятел,
художника, Ариа. Или той също ще пострада.

А.

Стомахът ѝ се сви. Как беше разбрала Али? Дали беше подслушвала? Да не би да смяташе да заличи *всеки*, когото Ариа познаваше?

Имаше само един начин да разреши този проблем. Тя препрати съобщението до Фуджи. След това пъкна телефона в чантата си и се насили да се върне в галерията с високо вдигната глава. *Ти си в безопасност* — не спираше да си повтаря наум. — *Всичко свърши. Най-после можеш да продължиш напред.*

Или поне тя така се надяваше.

16.

ХАНА МЕРИН, МОМИЧЕТО ОТ ПЛАКАТА

Същия следобед Хана се взираше в безизразното око на телевизионната камера. Когато червената светлина, която показваше, че снима, започна да мига, тя се усмихна ведро.

— И затова подкрепям плана на Том Мерин за нулева толерантност — произнесе тя бавно и отчетливо. Това беше вече шестият дубъл от цикъла „Том и Хана Мерин срещу шофирането в нетрезво състояние“ и този вече трябваше да остане.

Баща ѝ, който седеше на стол до нея, произнесе репликите си с представителен тон. Камерите го хванаха в близък план и Хана зърна отражението си в огледалото, което беше закачено на другата стена в превърнатия му в студио кампаниен офис. Тя носеше морскосиня прилепнала рокля и перлена огърлица, която беше взела назаем от майка си. Кестенявата ѝ коса беше професионално издухана и се спускаше в лъскав водопад по гърба ѝ. Зелените ѝ очи проблясваха, а кожата ѝ сияеше, благодарение на скъпия крем от чантичката на гримьорката. Определено трябваше да научи името му.

Камерата се обърна към Хана.

— Трябва да пазим децата на Пенсилвания — рече натъртено тя. — Знам го не само като пенсилвански тийнейджър... но и като жертва на преследвач и на шофиране в нетрезво състояние.

Пауза. Усмихни се сияйно. Изглеждай откровена и патриотична.

— И... край! — каза режисьорът, който седеше на столче зад камерата. — Мисля, че този е най-добрият!

Всички в стаята заръкопляскаха. Господин Мерин потупа Хана по рамото.

— Добра работа.

— Наистина се получи страхотно — съгласи се Кейт, появявайки се до Хана. — Държиш се адски естествено пред камера, Хан. Впечатлена съм.

— От мен го е наследила — похвали се майката на Хана. Момичето беше сигурно, че майка ѝ и Кейт никога не се бяха озовавали заедно в толкова малка стая, но по всичко личеше, че се разбират добре. Обаче *Изабел* стоеше в отсрещния ъгъл и стискаше картонената си чаша толкова силно, че Хана се изненада как не я бе смачкала досега.

Сидни, главният съветник на господин Мерин, се приближи до тях.

— Мислех си дали да не извъртим нещата така, че да обвиним за това бара, в който са сервирали алкохол на Хана и Мадисън. Това ще се приеме добре от гласоподавателите ни, Том — каза той. — Хората ще си помислят: Ако бяха проявили по-голяма строгост при проверката на личните им карти, този инцидент никога нямаше да се случи.

— Точно така. — Лицето на господин Мерин придоби сериозно изражение. — Как се казваше барът, в който ви сервираха алкохол? Трябва да го затворим. За пример.

— „Кабана“. — Хана беше мислила много за долнопробната кръчма на Саут Стрийт, в която се беше шумгнала в онзи съдбовен ден. Отново усети миризмата на цигарен дим и чу звънката кьнтри песен. Спомни си алкохолния дъх на Мадисън и как подметките на обувките ѝ лепнеха за пода, след като се върна от тоалетната.

— Намерих го. — Господин Мерин написа нещо в айфона си. — Добре, Хан. Готова ли си за фаза две?

Хана се размърда смутено. Фаза две беше поднасяне на извинение на Мадисън в университета „Имакулата“, където тя се беше прехвърлила след катастрофата. Мадисън се беше съгласила да говори с Хана, но въпреки това момичето се чувстваше неспокойно. Как нямаше начин това да се избегне!

Усещайки нерешителността на Хана, господин Мерин я прегърна през раменете.

— През цялото време ще бъда с теб, скъпа, обещавам. Ще го направим заедно.

Изабел се намеси.

— Но, Том, днес, в четири, имаме среща с новите ти дарители. Господин Марин стисна зъби.

— Отложи я.

Лицето на Изабел помръкна.

— Ти загуби огромно дарение след смъртта на Гейл Ригс — имаме нужда от средства. — Тя се прокашля. — Като стана дума за Гейл, чу ли новините? Има развитие по случая. Полицията ще претърси къщата ѝ за нови улики.

Хана се размърда. Разбира се, че ще има развитие. Заради тях.

Господин Мерин тръгна към вратата.

— Сигурен съм, че дарителите могат да изчакат един ден, Из. Казах на Хана, че ще направя това заедно с нея и смятам да удържа думата си.

— Браво на теб, Том — изпадна във възторг майката на Хана и стрелна Изабел с гадничка усмивка. Между веждите на Изабел се появи дълбока бръчка. Хана имаше усещането, че ако не се махнат скоро оттук, ще станат свидетели на епизод от „Истинските съпруги: Роузууд, Пенсилвания“.

— След секунда съм готова — каза бързо Хана на баща си. — Просто искам да се обадя на Майк. — Цял ден не го беше чувала и искаше да се увери, че с него всичко е наред. Обикновено той непрекъснато ѝ пращаше съобщения, дори по време на уроците.

Тя излезе от офиса на баща си, застана на пътеката, която гледаше към големия атриум с бълбукащ фонтан, и набра номера на Майк. Отново беше препратена към гласова поща. Хана затвори, без да оставя съобщение. Къде беше той?

Наблизо се затръшна врата и Хана подскочи. Звукът беше толкова силен, сякаш се беше разнесъл зад гърба ѝ. Самото ѝ присъствие в сградата я караше да настръхне; преди няколко месеца А. — Али — беше заключила Хана в асансьора. Лампите бяха угаснали, електричеството прекъсна и когато Хана се освободи и отново стъпи на твърда земя, тя видя, че контролната кутия на асансьора зее отворена, а ръчките и превключвателите бяха пипани. Издайническият ванилов парфюм на Али се носеше във въздуха и дразнеше ноздрите ѝ. Защо ли не беше извикала полицията още *тогава*?

Хана погледна през прозореца, търсейки Бо, нейния телохранител, но не видя колата му на паркинга. Обади се на агент Фуджи.

— Знаете ли къде е Бо? — попита тя, след като жената се обади. — Не го виждам никъде.

От другата страна се чуваше звук от писане на клавиатура.

— Това, че не го виждаш, не означава, че не е там — отвърна Фуджи.

— Но не съм го виждала цял ден.

— Хана, нямам време да наглеждам непрекъснато охраната ти. Сигурна съм, че няма от какво да се притесняваш.

— Просто чух, че полицията отново разследва убийството на Гейл — рече тихо Хана. — И знам, че това сигурно ще изнерви Али. Освен това се притеснявам и за приятеля ми. Страхувам се, че Али може да го нарани, защото той знае твърде много неща.

Изведнъж тя си спомни за съня си от предишната нощ. Телефонът ѝ беше иззвънял и съобщението от А. гласеше, че Майк е в опасност и Хана трябва да го намери. Тя бе изтичала на улицата и се беше огледала. Незнайно защо къщата на Дилорентисови се издигаше в съседство — и старата дупка, която бяха изкопали за строежа на газебото, отново се беше появила. Хана беше изтичала до нея и беше надникнала вътре... а на дъното ѝ лежеше Майк, свит в зародишна поза. Очевидно беше мъртъв.

— Ами ако му се случи нещо? — каза Хана, ужасена от спомена за съня. — Сигурни ли сме, че всички са в безопасност?

— Хана, успокой се — прекъсна я Фуджи. — Всички са в безопасност. Всеки път, когато вие, момичета, ми се обаждате, ме откъсвате от разрешаването на случая. Сигурна съм, че ме разбирате.

На екрана проблеснаха думите „КРАЙ НА РАЗГОВОРА“. Хана отстъпи назад, чудейки се дали да се чувства оскърбена или успокоена. Но Фуджи си вършеше работата — трябваше да вярва в това. Скоро всичко щеше да приключи.

* * *

Трийсет минути по-късно джипът на господин Мерин паркира пред портала на университета „Имакулата“, училище по свободни изкуства недалеч от Роузууд. Момичета в ръгби пуловери и карираны поли се разхождаха по училищния плац. Момчета с метнати през рамо стикове за лакрос изкачваха стълбите към общежитието. Почти всички носеха обувки „Спери топ-сайдър“.

Джипът паркира пред общежитието на Мадисън и те слязоха от него.

— Хайде. — Господин Мерин хвана Хана за ръката и я поведе към входа на общежитието. Вътрешността на сградата миришеше на смесица от парфюми и беше пълна с момичета.

— Ето това е — каза господин Мерин, когато стигнаха до вратата с номер 113. На нея висеше бяла дъска, запълнена със съобщения за Мадисън. Хана се спря и прочете някои от тях. *Вечеря, 6?* и *Ще ходиш ли на срещата утре?*, и *Написа ли си домашното по химия?* Това означаваше ли, че Мадисън води сравнително нормален живот?

Хана се поколеба, преди да почука; ужасът беше стегнал гърдите ѝ като корсет.

— Можеш да се справиш — каза господин Мерин, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Аз ще бъда до теб.

Хана се почувства толкова благодарна, че едва не избухна в сълзи. Събра смелост, протегна ръка и почука. Вратата веднага се отвори и пред нея застана едно русо момиче с кръгло лице и силно оскубани вежди.

— Хана? — каза тя.

— Точно така. — Хана погледна към баща си. — А това е татко ми.

Мадисън сбърчи вежди, без да отмества поглед от Хана.

— Ха. Аз си мислех, че си русата Малка сладка лъжкиня.

— Това е Спенсър.

Мадисън се облегна на касата на вратата.

— Леле. Май наистина не си спомням нищо от онази нощ.

Тя отстъпи встрани и пусна Хана и баща ѝ в стаята си. До прозореца имаше оправено легло с пухкаво бяло шалте. До отсрещната стена бе поставено бюро, затрупано с книги, тетрадки и лаптоп „Дел“. До вратата на банята имаше купчина дрехи за пране, а до гардероба бяха струпани купчина обувки.

— Получила си единична стая — обади се Хана, забелязвайки, че леглото е само едно. — Късметлийка.

— Това е заради крака ми. — Мадисън дръпна нагоре дънките си и показа скобата, обхващаща прасеца ѝ. — Предполагам, че им е станало жал за мен.

Хана усети тежест в гърдите си. Наоми ѝ беше казала, че кракът на Мадисън е бил потрошен при катастрофата. Повече никога нямаше да може да играе хокей на трева.

— Боли ли? — попита тихо Хана.

Мадисън сви рамене.

— Понякога. През лятото ще ми правят операция за наместване на костта. Лекарите казват, че след това ще съм като нова.

Операция. Хана погледна към вратата, изкушена да избяга през нея и никога повече да не се връща. Но след това погледна към баща си. Той ѝ кимна окуражаващо.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Виж, Мадисън, сигурна съм, че вече знаеш какво ни се случи в онази нощ, нали? Карах те към къщи... и тогава някой сви в моето платно, ние катастрофирахме и аз избягах. Не трябваше да те изоставям.

Мадисън седна на стола до бюрото ѝ.

— Няма нищо, Хана. Прощавам ти.

Хана повдигна вежди. Е, *това* се оказа лесно.

— Добре, тогава — рече тя и се наклони да си тръгва. Готово!

Но изведнъж се сепна. Може би беше *твърде* лесно.

— Чакай. Да не би да не го мислиш наистина? Ако си наистина ядосана, можеш да ми кажеш. Няма проблем. Аз щях да съм.

Мадисън въртеше един молив между пръстите си.

— Гадно е, че катастрофирахме. Гадно е, че реши да ме зарежеш. Но що се отнася до мен, може би нещата щяха да се развият много по-зле, ако бях шофирала аз.

— Трябваше по-настойтелно да те накарам да си вземеш такси.

— Хана седна на ръба на спретнатото оправеното легло на Мадисън. — То нямаше да катастрофира.

Мадисън се завъртя на стола си.

— Няма как да знаем със сигурност. Същият човек можеше да се опита да се блъсне и в него. — Тя се поколеба и очите ѝ грейнаха. — Знаеш ли, че намерихме видеоматериал?

— С другия шофьор? — Хана се наведе напред. — Видя ли кой е? *Али* ли беше?

— На него се виждаше част от регистрационната табела и известно време смятах, че са напипали нещо, но накрая не можах да

разберат кой е шофьорът — отвърна Мадисън. — Единственото нещо, което ченгетата разбраха бе, че колата е „Акура“.

Пред очите на Хана се появила петна. Акура? Не беше ли намерила Спенсър верижка с емблемата на „Акура“ в рекламната къща на доведения си баща?

Мадисън потри носа си.

— Ще ми се да можех да си спомня кой е шофьорът. Ще ми се да можех да си спомня *каквото и да е* от онази нощ. — Тя грабна телефона си от бюрото. — Едва си спомням как влязох в онзи бар. Бях пила две питиета на друго място, където никога не проверяват личните карти, преди да отида там, но помня, че онзи готин барман *много* искаше да влезе вътре.

Хана се напрегна.

— Да, Джаксън. И е мен се случи същото.

Тя си спомни: бе минала край бара и Джаксън стоеше на входа. *Днес питиетата са на половин цена*, беше рекъл той с флиртуващ тон, заслепявайки я с ултрабялата си усмивка. Имаше вид на младеж, който бе играл лакрос и беше тренирал гребане в гимназията, макар че в очите му имаше хищнически проблясъци. Много по-късно, след като Хана и Мадисън се бяха сблизили, Хана се беше навела напред, за да подхване Мадисън, преди момичето да падне от бар-стола. Когато вдигна поглед, тя зърна Джаксън, който надничаше в пазвата ѝ с мазна усмивчица.

— Искан ми се този тип да ми падне в ръцете — рече мрачно бащата на Хана.

Мадисън, изглежда, се двоумеше.

— Може да не е знаел, че съм непълнолетна.

Хана отвори уста, но не каза нищо. Джаксън може би не знаеше, че Мадисън не е навършила двацет и една години, но той ѝ *наливаше* питиетата по-бързо, отколкото тя успяваше да ги изпие. А когато Хана беше предложила да ѝ извика такси, той просто се беше изсмял.

Господин Мерин потупа устната си с показалец.

— Можеш ли да ми го опишеш?

Мадисън се усмихна смутено, след което потупа телефона си.

— Имам снимка. Направих я тайно, защото си помислих, че е много готин.

Хана погледна в телефона. Видя тъмна снимка с профила на привлекателен младеж с къса коса. Мадисън го беше уловила, докато ѝ забъркваше маргарита.

— Да, това е той.

След това Мадисън погледна часовника си.

— Всъщност трябва да отивам на репетиция с оркестъра. — Тя тромаво се изправи и протегна ръка. — Приятно ми беше да се запознаем, господин Мерин. И се радвам, че те видях отново, Хана.

— И аз се радвам — отвърна Хана, разтърсвайки ръката ѝ. — Желая ти успех... във всичко.

— Успех с рекламата ти — изсумтя Мадисън. Ще се справиш по-добре от мен.

Хана и баща ѝ тръгнаха мълчаливо по коридора, но господин Мерин внезапно я прегърна през раменете.

— Толкова се гордея с теб — каза той. — Трудно е да се изправиш лице в лице с демоните си и да излезеш чиста от ситуацията.

Хана отново почувства как очите ѝ се напълват със сълзи.

— Благодаря ти, че дойде с мен.

Внезапно телефонът ѝ изпиука. Сърцето ѝ подскочи. Беше Майк, който най-последно отговаряше на съобщенията ѝ. *Извинявай, денят ми беше много зает*, беше написал той и тя въздъхна с облекчение. Всичко беше наред.

Но тогава забеляза, че има и второ съобщение. Погледна към екрана и изтръпна. Второто беше от непознат подател.

Точно когато се сдобриш с татко, аз ще ти отнема всичко. Да не кажеш, че не си получила предупреждение от мен.

А.

— Хана? — Господин Мерин се обърна към нея. — Добре ли си? Ръцете на Хана трепереха. Това заплаха срещу баща ѝ ли беше?

Тя препрати съобщението на Фуджи. След това погледна баща си, който я гледаше разтревожено от края на коридора.

— Добре съм — отвърна уверено тя. И наистина беше така. Щом Фуджи работи толкова усърдно по случая, че да не може да приема

обажданията на Хана, значи се грижи всички да са в безопасност.
Дано *наистина* да е така.

17.

СТЕНИТЕ РУХВАТ

Петък сутринта Спенсър и Чейс седяха в „Уърдсмитс Букс“. Помещението миришеше на прясно сварено кафе и захаросани бухтички, от тонколониите се носеше тих джаз, а на импровизираната сцена един поет рецитираше последните си творения в сферата на белия стих. Книжарницата представяше поредица рецитали, наречена „Утринна муза“, в която местни автори четяха творбите си на жадните за кафе клиенти.

— Страхотно беше, нали? — попита Чейс, когато поетът завърши своята безкрайна поема в бял стих и двамата се изправиха, за да си вървят. — Този човек има невероятен усет за метафоричност. Ще ми се аз да можех да пиша такива стихотворения.

Спенсър повдигна вежда.

— Това означава ли, че пишеш стихове?

— Понякога. — Чейс изглежда се смути. — Но повечето се оказват много смотани.

— С удоволствие бих ги прочела — рече тихо Спенсър.

Той срещна погледа ѝ.

— С удоволствие бих написал едно за теб.

В стомаха на Спенсър запърхаха пеперуди, но тя бързо отмести поглед встрани, изпълнена с вина. Заплахата на А. срещу Чейс. Дали не трябва да го предупреди?

— Добре ли си? — попита Чейс.

— Разбира се. — Спенсър се прокашля. — И така... напоследък да се е случвало нещо?

Чейс сбърчи вежди.

— Какво например?

— Нещо... странно? — Спенсър не знаеше как да се изрази. Изречение като *Да имаш усещането, че някой те наблюдава* само щеше да го раздразни.

Чейс сви рамене.

— Единственото странно нещо в момента е, че ти ми обръщаш внимание. — Той наведе глава. — Което, между другото, много ми харесва.

— И на мен ми харесва — каза Спенсър и бузите ѝ пламнаха. Трябва *просто* да му го каже. Но всичко беше в ръцете на Фуджи, нали? Може би Чейс също имаше охрана, която беше толкова тайна, че дори те не знаеха, че е тук.

— По-добре да отивам на училище — промърмори тя, стана и хвърли пластмасовата си чаша в металната кофа до масата им.

Чейс излезе след нея на улицата и двамата се разделиха с въздържана прегръдка.

— Мога ли да ти се обадя по-късно? — попита нетърпеливо той.

— Със сигурност. — Спенсър му се усмихна свенливо.

Тя запази невинния израз на лицето си, докато Чейс не се скри зад ъгъла. После извади телефона си, намери номера на Фуджи и го набра. За нейно голямо раздразнение отново бе прехвърлена на гласова поща. Точно както шестте ѝ други обаждания до Фуджи през последните двайсет и четири часа.

— Обажда се отново Спенсър Хейстингс — каза тя след сигнала. — Просто проверявам дали са осигурени охранителни мерки за приятеля ми Чейс — наистина се притеснявам за него. Освен това си мисля, че и сестра ми ще има нужда. Нали получихте верижката с емблемата на „Акура“? А писмото ми?

Предидният ден, тъй като изпращането на имейли беше твърде рисковано, тя отнесе на ръка в офиса на Фуджи едно писмо, в което описваше връзки и изводи. Като например как Али и/или помощникът ѝ са били в Ню Йорк няколко месеца по-рано, когато Спенсър, майка ѝ, господин Пенитисъл и неговите син и дъщеря бяха посетили града — Спенсър беше получила съобщението от А. буквално в секундата, когато господин Пенитисъл я беше заварил в леглото със сина му Зак. Може би А-отборът също беше отседнал в хотел Хъдсън. Може би щеше да е полезно да проверят пътническите декларации за влака „Амтрак“ от тези дни.

— Моля ви, обадете ми се при първа възможност — изчурулика Спенсър. След това затвори и зави към „Роузууд Дей“. След като паркира колата, тя слезе и тръгна през мократа трева към детските люлки, където винаги се срещаше с приятелките си — известно време

не бяха разговаряли за А. и може би сега беше моментът. Емили мързеливо се полюшваше на люлката и краката ѝ се търкаха по земята. Ариа издърпа един конец от качулката на яркозеленото си яке. Хана се оглеждаше в кръглото огледалце на пудриера „Шанел“. Това бе една от онези красиви пролетни утрини, когато буквално всички гимназисти се мотаеха из двора преди първия звънец.

— Нещо ново? — попита Спенсър, когато стигна при приятелките си.

— Ами, Шон Ейкърд официално е добавен към преследвачите — промърмори Ариа. Тя посочи групата ученици на стълбището. Шон и Клаудия Хууско, ученичката на разменни начала, която бе отседнала у семейство Кан, ги гледаха. Когато забелязаха, че вниманието на момичетата е насочено към тях, те бързо извърнаха глави.

— Може би Шон отново те харесва, Хана — подразни я Емили.

— Или може би причината са онези слухове за самоубийството ни. — Ариа погледна към Хана. — Онзи ден Шон ми даде една брошура за някаква помощна група към църквата му. Гледаше ме така, сякаш още там, на място, ще си прережа вените.

Хана завъртя очи.

— Вече взе да ми писва от тези слухове.

Спенсър наведе главата и настрани.

— Чудя се дали ченгетата са разпитвали Шон заради Кайла.

Хана сви рамене.

— Бяха напъплили цялата клиника. Сигурно са го питали.

Ариа се почеса по брадичката.

— Може пък Фуджи да се е изпуснала и да е признала, че Кайла всъщност е Али.

Спенсър сви устни.

— Мислех, че иска това да остане в тайна. Да не подплашат хората, преди да са я открили.

— Може би това означава, че са я открили — рече въодушевено Хана.

Устните на Ариа се разтеглиха в замечтана усмивка.

— Можете ли да си го представите, мацки? Али зад решетките. Този път завинаги.

Всички замълчаха, наслаждавайки се на мисълта. Спенсър си представи как Алисън, облечена в затворнически гащеризон, поставя

печати на регистрационни табели, охранявана двайсет и четири часа дневно. Кучката със сигурност си го заслужаваше.

— Щом я хванат, ще се наложи да даваме още повече интервюта — отбеляза Ариа.

— Да, но *готини* интервюта — отвърна Хана. — Като при Опра. Джими Фалън. А не за местните тъпотии в шест часа, където дори не ти осигуряват гримьор.

Емили спря да се люлее.

— Като говорим за тези слухове, някой споменава ли ви е, че е получавал анонимни бележки, че искаме да се нараним?

Очите на Хана се разшириха и тя кимна.

— Майк е получил. И татко. — Тя завъртя очи. — Не знам, обаче, дали са от А-отбора или някой се опитва да си прави шега с нас.

Емили внезапно придоби разтревожено изражение.

— Сестра ми също е получила. Пишело, че сме толкова объркани, че може да излезем от релсите. Според вас за какво става дума?

Спенсър махна презрително е ръка.

— Из цялото училище се носят слухове, че сме се разбрали да извършим колективно самоубийство. Това са просто глупости.

— Значи според теб съобщенията не са от А.? — попита Емили.

— Дори да са, какво значение има това? — рече Спенсър.

Зад тях се разнесе вой на полицейски сирени. Четири черни джипа навлязоха с бясна скорост в алеята, криволичейки около автобусите.

Всички, които се намираха на тротоара и в столовата, се обърнаха да видят какво става. Децата от основното училище скочиха от катерушките и ги зяпнаха. Учителите излязоха от стаите си с пребледнели лица. Колите спряха до тротоара със свистене на спирачки.

Спенсър се пресегна и хвана ръката на Ариа.

— Мацки, може би е това. Може би точно *днес* са намерили Али.

Вратата на първия джип се отвори и от него слезе агент, който изглеждаше също като Уил Смит в „Мъже в черно“. Спенсър се наведе напред, очаквайки да види как Али се изсулва от задната седалка с белезници на ръцете, но мястото беше празно. Вратата на втория джип се отвори и оттам слезе по-нисък и пълен агент, който оправи

слънчевите си очила с огледални стъкла и затвори вратата зад гърба си с трясък.

Агентите тръгнаха със сериозни лица през поляната към момичетата. Сърцето на Спенсър затупка силно. Каквито и новини да носеха, те бяха важни. *Значителни.*

Двойникът на Уил Смит ги изглежда мрачно.

— Спенсър Хейстингс? Ариа Монтгомъри? Емили Фийлдс? Хана Мерин?

— Да? — Гласът на Спенсър се пречупи.

Ариа стисна здраво ръката ѝ. Устните на Хана леко се отвориха. Спенсър усещаше погледите на съучениците си. Една друга фигура стоеше на тротоара до джиповете. Агент Фуджи. Тя беше скръстила ръце на гърдите си и на лицето ѝ бе изписано гордо, самодоволно изражение.

Това е то — помисли си Спенсър. — *Наистина са я намерили.*

Вторият агент пристъпи напред. В първия момент Спенсър си помисли, че иска да я хване за ръката, но той извади чифт белезници. Бързо и професионално ги закопча около китките ѝ. Направи същото с Ариа. Уил Смит закопча Хана и Емили.

— К-какво става, по дяволите? — проплака Ариа, дръпвайки се назад.

— Не се опитвайте да избягате, момичета — каза тихо вторият агент. — Арестувани сте за убийството на Табита Кларк.

— *Какво?* — изписка Спенсър.

— Ние? — изпищя Емили.

Първият агент ги прекъсна.

— Имате право да запазите мълчание. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съдебната зала.

Мъжете поведоха Спенсър и останалите към колите. Краката на Спенсър се препъваха в тревата и плочките на тротоара. Пред нея се появи лицето на Фуджи с доволната си усмивка.

— Какво правите? — проплака Спенсър. — Това е грешка!

Фуджи се отпусна на единия си крак.

— Нима, Спенсър?

— Ами съобщенията, които ви дадохме? — извика Хана. — Всичко, което ви разказахме? Ами А.?

Фуджи свали очилата си „Рей-Бан“. Очите ѝ проблеснаха подигравателно.

— Засякохме айпи информацията за всяко съобщение и имейл, изпратени от А. Проверихме всяка картичка и ръкописна бележка за отпечатыци. И знаете ли какво открихме?

Спенсър примигна. Стоящата до нея Ариа се размърда.

— Какво? — прошепна Емили.

Фуджи пристъпи напред, събирайки момичетата в кръг.

— Всеки един от тези съобщения е бил изпратен от вашите телефони — изсъска тя. — Върху всяка бележка, всяка картичка има вашите отпечатыци и ничии други. Единственият А в живота ви, момичета, сте вие четирите.

18.

ЗАТВОРНИЧЕСКИ БЛУС

Ариа рязко се надигна и се огледа. Намираше се на пода на мръсна бетонна килия. Вонеше на урина и пот, а през стените се чуваха гневни викове и ругатни. Тя беше в затвора.

— Ариа? — Това беше Спенсър, която се намираше в съседната килия.

— Д-да? — Ариа се обърна към стената.

— Бърбореше доста силно — прошепна Спенсър. — Да не би да спеше?

Ариа прокара пръсти през сплетената си коса. Сигурно бе заспала, смазана от страха и шока. Но се съмняваше, че това е продължило дълго — през малкия прозорец на тавана все още проникваше дневна светлина.

Спомените от последните няколко часа се вихреха в главата ѝ като торнадо. След фиаското в „Роузууд Дей“, полицията беше натикала четирите момичета в отделни коли и ги беше откарала в отделни килии в затвора на Роузууд.

Това *не можеше* да е истина. А. беше организирал всичко. Само че... как? Ариа отново си спомни думите на Фуджи, че всяко съобщение от А. беше изпратено от *техните телефони*. Всичко бе излязло сякаш от онези нейни сънища, в които тя се опитваше да набере телефона за спешни случаи отново и отново, но бутоните непрекъснато падаха. Чувстваше се в капан. Безпомощна. Безгласна.

Ариа погледна към прозореца, който се намираше близо до тавана на килията ѝ. Светлината бе помръкнала, може би бяха минали няколко часа. Дали родителите ѝ знаеха за ареста ѝ? Дали новините бяха подхванали историята; дали лицето на Ариа се появяваше във всички рубрики на Си Ен Ен? Тя си представи как Ноъл гледа със зяпнала уста, седнал на дивана. Представи си как художникът Ашър пребледнява, докато чете новините в Гугъл, и артистичното ѝ бъдеще постепенно се изтрива като нарисувана с тебешир картинка. Представи

си как родителите ѝ и Майк получават обаждане и бавно се отпускат на колене.

Някой почука по решетките и Ариа скочи. Пред килията ѝ стоеше познат мъж със скъп костюм.

— Татко? — прозвуча гласът на Спенсър.

— Здравей, Спенсър. — Гласът на господин Хейстингс беше много сериозен.

— Какво правиш тук? — извика Спенсър.

— Фирмата ми ще те представлява. Ще представлява всички ви. — Той огледа килиите. — Съдружникът ми дойде заедно с мен и работи по въпроса да ви изкараме под гаранция. Скоро ще се махнете оттук, не се притеснявайте.

Ариа прокара език по зъбите си. Тя не познаваше добре господин Хейстингс — дори през уикендите той винаги се занимаваше с нещо, участваше във велосипедни маратони, косеше ливадата или играеше голф — но той винаги се бе държал приятелски и грижовно. Той щеше да се погрижи за тях, нали?

Господин Хейстингс погледна надолу по коридора, след което се наведе напред.

— Но докато сте тук, искам да поговорим за някои неща. Съдружникът ми господин Годард иска да ви разпита — криминалните случаи са повече в неговата област. Но знайте, че сте в добри ръце.

Криминални случаи. Ариа едва не повърна.

— Позволиха ни да използваме конферентната зала — кара господин Хейстингс, плясвайки с ръце. — Разполагаме с двайсет минути.

Затръшна се врата и се чуха стъпки и подрънкване на ключове. Късо подстриганият полицаи Гейтс се появи и започна да отключва килиите на момичетата една по една.

— Конферентната зала е натам — каза той, сочейки с пръст към края на коридора.

Ариа се опита да се изправи. Краката ѝ бяха омекнали и слаби, сякаш бе прекарала в затвора години, а не часове.

Тя последва господин Хейстингс в малката, квадратна бетонена стая, в която тя и останалите бяха седели преди малко повече от година, малко преди тялото на Джена Кавана да бъде открито в задния ѝ двор. Вътре беше много студено. В средата на масата стоеше кана с

вода и няколко пластмасови чаши. Стаята миришеше леко на повръщано.

Втора в стаята се появи Спенсър, последвана от Хана и Емили. Всички изглеждаха замаяни, ужасени и изтощени. Момичетата седнаха, без да се поглеждат. Господин Хейстингс говореше с някого в коридора и след това в стаята влезе висок мъж с оредяваща тъмна коса.

— Здравейте, момичета — каза той и се ръкува с всяка една от тях. — Аз съм Джордж Годард.

Господин Хейстингс затвори вратата зад себе си. Годард придърпа един стол и седна. Минаха няколко напрегнати секунди.

— И така — рече най-накрая той. — Да видим какво става тук.

— Колко пъти трябва да ви казваме, че съобщенията на А. не са изпратени от нас? — избъбри Спенсър. — Изпратили са ги Али и нейният помощник. Те са ни подготвили капан.

Господин Годард изглеждаше смутен.

— ФБР — и останалата част от света — са сигурни, че Алисън е мъртва, момичета.

— Но откъде *знаят*? — попита настоятелно Спенсър.

— Не съм сигурен — отвърна Годард. — Просто са убедени, че тя вече не е сред живите. — Докато ги оглеждаше, той щракна закопчалката на куфарчето си и измъкна отвътре някакви папки. — Вие, всъщност, виждали ли сте я? Говорили ли сте с нея?

Ариа се спогледа с останалите.

— Имаме я на кадри от охранителна камера — призна Спенсър. — Или поне на някой, който прилича на нея.

— Друго доказателство, че е жива? — попита Годард.

Момичетата наведоха глави.

— Ами бележката от момичето, което се преструваше на Кайла, която Хана даде на ченгетата? — попита Ариа, предполагайки, че Годард си е написал домашното и знае коя е Кайла. — По нея нямаше ли отпечатыци на Али? Ами кръвните проби на Кайла — те не отговарят ли на Алините? Не намерихте ли коса, кожа, нещо?

— Ами в дома на Гейл? — Емили отметна коса от лицето си.

— Ами верижката с емблемата на „Акура“, която им дадох? — изписка Спенсър.

Годард прегледа записките си.

— Според информацията, оповестена от ФБР, единствените проби от клиниката принадлежат на *истинската* Кайла, момичето, което е било убито. Що се отнася до верижката, единствените отпечатащи по нея са твоите, Спенсър.

— В това няма никакъв смисъл — рече Ариа с треперещ глас. — Защо ни е да си изпращаме есемеси за нашите собствени тайни?

Годард сви рамене.

— И на мен ми се струва безсмислено. Но техният подход към случая е, че вие сте се опитали да се изкарате заплашвани, за да спечелите съчувствието на останалите.

— Съчувствие за *какво*? — изписка Хана.

— Искали сте да го изкарате така, сякаш някой ви е натопил. Например за убийството на Табита.

— Но някой *наистина* ни натопи! — извика Емили.

Ариа закима яростно.

— Никога не бихме направили нещо такова.

Годард сви устни.

— Имат доказателство, че точно ти си човекът, който *би могъл* да направи нещо такова. Например, да си блъснала някакво момиче от ски лифта?

Ариа скочи. Ставаше дума за инцидента с Клаудия. Как беше научила Фуджи за това? Но в този миг се досети: имаше го в едно от съобщенията от А. А Ариа беше предала всичките на полицията.

Тя притисна длан към устата си.

— Имат показания на очевидци, че ти, Спенсър, си нападнала някакво момиче на име Келси Пиърс на училищното парти преди няколко месеца — каза мрачно господин Годард, поглеждайки в записките си. — Бо Бразуел се съгласи да свидетелства. А сега госпожица Пиърс е в психиатрична клиника.

— Но не заради *мен* — избъбри Спенсър. Брадичката ѝ затрепери.

След това Годард погледна извиняващо се към Емили.

— Някой на име Маргарет Колбърт може да свидетелства за твоите криминални прояви.

Емили примигна.

— Майката на Айзък? Т-тя ме мрази!

— Тя твърди, че си опитала да продадеш бебето си. — Той леко изви глас в края на изречението, правейки го да прозвучи като въпрос.

Емили посърна. Лицето ѝ пребледня.

Годард отново погледна към записките си.

— Сигурен съм, че издирват хора, които смятат, че вие, момичета, сте емоционално нестабилни. — Той се обърна към Хана. — Разбрали са, че си откраднала от парите за кампанията на баща ти, за да подкупиш някого.

Хана изписка.

— Баща ми ли им го е казал?

— Не е било необходимо. — Годард се почеса по носа. — Имало го е на телефона ти. Но разполагат и с друго срещу теб. След смъртта в клиниката по изгаряния, полицията направи пълно разследване, включително разпита очевидци за това кой е влизал и излизал от стаята на Греъм Прат. Според немалко хора ти си била последната при него, преди да получи фаталния си припадък.

Хапа се отдръпна назад.

— Не съм го убила!

Годард кимна.

— Те си мислят, че Греъм може да е видял как Ариа поставя бомбата в трюма на кораба. Можете да изгубите много, ако бе останал жив.

— Не съм взривявала онзи кораб! — извика Ариа.

— Вече си признала, че си била долу. — Годард изглеждаше отчаян. — Дори се опитват да те свържат с нападението над Ноъл Кан. Господин Кан очевидно е работил заедно с Фуджи по случая Табита. Трябвало е да го разкараш от пътя си.

Ариа се хвана за главата.

— Ноъл не е изпращал онези имейли на Фуджи — някой беше хакнал акаунта му. Фуджи разговаряла ли е изобщо с Ноъл или просто си е измислила всичко?

Годард сви рамене.

— Вероятно по малко и от двете. Вижте, това са само доказателствата, които склониха да споделят с мен. Кой знае с какво разполагат още, с неща, които *не искат* да узнавам.

Хана въздъхна.

— И въпреки това не виждам смисъл. Не сме убивали Табита. Някой друг го направи.

— Откъде са толкова сигурни в това? — попита Ариа, надявайки се, че гласът ѝ е прозвучал спокойно. — Ние се тревожехме, че А. може да направи нещата да изглеждат така, сякаш ние сме виновни. И да, наистина я бутнахме — Фуджи го знае. Но когато слязохме долу, на плажа, за да я спасим, тя беше изчезнала. А. я беше завлякъл някъде.

Годард опря ръцете си на масата.

— Точно затова искам да поговоря с вас, момичета. Появи се едно ново доказателство.

Настъпи продължително мълчание. Хана присви очи.

— *Какво още?*

Годард извади един лаптоп от куфарчето си. Вдигна капака и размърда мишката, за да го събуди. На екрана се появи размазан, черно-бял кадър от запис на охранителна камера. Вълни се разбиваха в девствен бял плаж. В далечината се виждаше голяма сграда с тераси пред всеки прозорец. Ъгълът бе по-различен, но беше ясно кое е това място: курортът „Скалите“ в Ямайка.

Спенсър рязко си пое дъх.

— Откъде се сдобихте с това?

— Това е официалният запис от „Личи Нът“, съседният на „Скалите“ хотел. ФБР го е получило снощи.

Ариа се вгледа в екрана. Миг по-късно нещо падна от небето и се удари в пясъка със силно *туп*. Ариа видя неподвижна глава, ръка.

— Това ли е...? — попита тя с треперещ глас.

— Табита — отговори вместо нея Годард. — Това е запис от онази нощ.

Ръката на Табита потрепна. Тя надигна глава. Устата ѝ се размърдаха, изглеждаше така, сякаш вика.

— Видяхте ли! — извика Емили. — Видяхте ли, била е жива!

Устата на Табита отново се отвори и затвори, като риба на сухо. След това отдясно се появиха четири фигури. Едната беше висока, с мръсноруса коса и носеше синя плажна рокля. Другата имаше силните рамене на плувкия и беше облякла тениска с надпис „МЕРСИ БОКУ“ на гърдите. Третото момиче носеше саронг. А четвъртото... Ариа би разпознала навсякъде собствената си черна коса и дългата си пъстроцветна плажна рокля навсякъде.

Само че това бе невъзможно. Защото когато четирите момичета се събраха около Табита, те започнаха силно да я ритат. Спенсър я удряше с юмруци в корема. Емили бъхтеше краката ѝ. А после Ариа вдигна парче плавей и го стовари върху главата ѝ.

Ариа се извърна настрани, твърде ужасена, за да може да гледа. Емили приглушено изпищя. На Хана ѝ се пригади. Ариа погледна през пръсти към клипа. Наистина изглеждаше така, сякаш това са те.

— А — Али — е направила това — каза Ариа. — Така си отмъщава, защото замесихме полицията. Знаела е, че трябва да направи нещо и това е единственото ѝ оръжие.

— Това е доста убедителен клип, дами. — Гласът на Годард прозвуча мрачно. — Вижте сега, според мен най-добре е да поискаме споразумение. Вие сте били психически травмирани от тормоза през миналата година. Очевидно не сте знаели какво вършите. Можете да получите драстично намаляване на присъдата, ако изберем този курс. Освен това тогава всички още не сте били навършили осемнайсет години, което означава, че може да не ви съдят като възрастни.

Спенсър се ококори.

— Баща ми съгласен ли е с тази стратегия?

— Все още не съм я обсъждал с него, но мисля, че ще се съгласи.

Спенсър поклати глава.

— Никакви споразумения. Никаква присъда, *точка*. Ние сме невинни.

— Вярвате ни, нали? — попита Хана с насълзени очи. — Ще се борите ли за нас?

Годард забави отговора си, като не спираше да върти брачната халка около пръста си.

— Вярвам ви — каза най-накрая с пораженчески тон. — Но още отсега ви казвам — ще бъде трудно. — Той се изправи. — Съжалявам. Скоро ще внесем гаранцията — можете да изчакате тук. Ще поговорим утре.

Миг след това вече го нямаше.

19.

И НИКАКВА ЛЮБОВ

След като адвокатът напусна стаята, насядалите около масата момичета се спогледаха. Хана трепереше толкова силно, че столът, на който седеше, леко подрънкваше. Ариа изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Как е възможно това да се случва? — прошепна Спенсър, оглеждайки се безпомощно. — Добре, да речем, че А-отборът е успял да прекара всяко съобщение през нашите телефони. Те са умни. Може и да е възможно.

— А ние трябваше да вземем по-добри мерки във връзка с хората, споменати в съобщенията на А. — додаде Емили. — Майката на Айзък ми има зъб от самото начало. И естествено, че Келси ще изпее Спенсър!

Хана колебливо докосна лицето си. Усещаше, че очите ѝ са подпухнали, косата ѝ стърчеше в милион посоки и на брадичката ѝ бяха излезли няколко пъпки. Когато се размърда на стола, стомахът ѝ запулсира от болка. Не беше ходила до тоалетна откакто бяха пристигнали тук, ужасена, че полицаите може би я наблюдаваха през някоя скрита камера.

— И все пак — каза Спенсър, — как са успели да направят този клип?

Настъпи мълчание.

— Смяташ ли, че А. ни е дрогирал и после ни е накарал да го направим? — звънна гласът на Ариа.

— Мацки, помня всяка секунда от онзи ден — каза Хана. — Хукнахме надолу по стълбите в момента, в който Табита падна. Не съм се будила замаяна няколко часа по-късно. А вие?

— Не. — Гласът на Спенсър прозвуча глухо, сякаш тя се намираще много далеч оттук.

— Може би помощникът на А. е наел четири момичета, които приличат на нас — предположи Емили.

— А после, знам ли, намерил е някоя кукла, която прилича на Табита, и просто...

— ... е разиграл цялата случка? — довърши Хана. — Как е успял да накара момичетата да го направят?

— Може би им е казал, че е заради някакъв филм, който снима? — предположи Ариа. — Може просто да им е платил доста пари и това е.

Хана изсумтя.

— Значи трябва да търсим стара реклама в „Крейгслист“, която гласи: „Търсят се четири момичета за възстановка на убийство в Ямайка“. Не ми звучи твърде реалистично, но кой знае? Може би А-отборът е убил клонингите на Хана, Ариа, Спенсър и Емили, след като клипът е бил заснет, за да не си отворят устата пред никого. Трудно е да се определят границите на лудостта им.

Някъде в коридора се затръшна врата. Климатикът се включи и внезапно в стаята полъхна миризмата на застояло кафе.

— Трябва да накараме някой да провери този хотел — предложи Емили. — Наистина ли клипът е от тяхната охранителна камера? Защо през цялото време са имали запис на убийство, а не са го предали на никого?

— Очевидно касетата е била подхвърлена — рече Хана. — Но кого *навън* бихме могли да помолим да разследва това? — *Навън*. Още не беше попаднала в затвора, а вече използваше жаргона му.

— Извинете?

Хана подскочи. През вратата надничаше бащата на Спенсър.

— Гаранцията ви е платена. Можете да си вървите.

— Наистина ли? — Емили не помръдна от мястото си.

— Изслушването ви е след един месец. — Господин Хейстингс отвори широко вратата.

— И тогава какво? — попита нервно Ариа. — Ще се върнем тук? Господин Хейстингс стисна зъби.

— Само не откачайте, но току-що разбрахме, че възнамеряват да ви екстрадират в Ямайка.

— *Какво?* — избухна Спенсър.

Хана притисна ръка към гърдите си.

— *Защо?*

— Там сте извършили престъплението си. Процесът ще се проведе там и там ще излежите присъдата, ако ви осъдят. Поне те това искат. — Господин Хейстингс изглеждаше бесен. — Ще направим всичко възможно, за да го променим. Това са глупости. Те просто искат да ви накажат за наизидание.

В главата на Хана избухна бомба. Перспективата да прекара остатъка от живота си в американски затвор бе достатъчно лоша, но какво щеше да стане, ако трябваше да го прекара в ямайски затвор?

Тя излезе от стаята с разтуптяно сърце. Момичетата тръгнаха по дългия коридор. Господин Хейстингс отвори вратата, която водеше към фойето. Хана примигна от силната дневна светлина, след което огледа всички чакащи. Когато госпожа Хейстингс видя Спенсър с белезници, тя избухна в сълзи. Вляво от нея стояха господин и госпожа Фийлдс, които изглеждаха бледни и стресирани. До тях стояха родителите на Ариа, но без Майк. Майката на Хана бе застанала до тях. Хана се огледа за баща си, но не го видя.

Майка ѝ изтича до нея.

— Да се махаме оттук, скъпа.

Но Хана не спираше да се оглежда.

— Татко също е дошъл, нали?

Госпожа Мерин улови ръката на Хана и я поведе към плъзгащата се врата. Те стигнаха до гишетото и пазачът ги помоли да подпишат някакви документи. После върнаха нещата на Хана, включително телефона ѝ. Хана провери за съобщения и есемеси. Много разтревожени есемеси от Майк, но нищо от баща ѝ.

— Мамо. — Тя опря ръце на кръста си. — Къде е татко?

Госпожа Мерин върна документите на пазачите и хвана Хана за ръката.

— Донесох ти шал да си покриеш главата, когато излезем навън. Пълно е с репортери.

Сърцето на Хана биеше все по-бързо.

— Той знае за това, нали? Тревожи ли се за мен?

Майка ѝ преглътна тежко, после я прегърна през раменете.

— Хайде да отидем в колата, става ли?

Тя подаде на Хана шала, после я бутна през вратата. Около тях се завъртяха поне двайсетина репортери и оператори, засвяткаха светкавици, зажужаха камери, щръкнаха микрофони.

Въпросите валяха бързо и яростно.

— Госпожо Мерин, знаехте ли, че дъщеря ви го е извършила?

— Хана, как се чувстваш пред възможността да бъдеш екстрадирана в Ямайка?

— Госпожо Мерин, бившият ви съпруг ще се оттегли ли от надпреварата за Сената?

Хана знаеше, че ако баща ѝ беше дошъл, пресата щеше да задава на него тези въпроси, но не ѝ пукаше. Той *трябваше* да бъде тук. На кого му пука за неговата кампания в подобна ситуация?

Тя примигна с насълзените си очи и се вкопчи още по-здравео в ръката на майка си, изпълнена с огромна признателност, каквато не бе изпитвала от години. Ашли Мерин премина като танк през репортерите, без да им позволи да направят дори една сваятна снимка на дъщеря ѝ, без да каже нито дума на пиявиците-репортери, с изключение на едно кратко „Без коментар“. Тя не попита Хана наистина е извършила онова, в което я обвиняваха, или не. Не направи никакъв опит да извърти нещата така, че да спечели нещо от това. Точно така, осъзна Хана, *би трябвало* да постъпват родителите.

И точно от това имаше нужда тя.

20.

ТЯ Е МЪРТВА ЗА НАС

Емили се беше връщала у дома след доста неприятности — смъртта на Али, разкриването на лесбийските ѝ наклонности пред цялото училище, наказанието в Айова, признанието за тайното ѝ раждане. Всяко завръщане бе неестествено и странно, но нищо, *нищо* не можеше да се сравни със завръщането в дома Фийлдс след като бе арестувана за убийство.

Семейството ѝ мълча през цялото време, докато пътуваха към къщи. Майка ѝ гледаше право напред, без да мига, а баща ѝ стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Емили се осмели само веднъж да заяви невинността си, но родителите ѝ не отговориха нищо. Телефонът ѝ изжува и тя го погледна. За нейно огромно удивление Джордан ѝ беше изпратил лично съобщение. *Много съм разочарована от теб, Ем.*

Емили се стъписа. Нима Джордан беше чула? Наистина ли бе повярвала на новините?

Към съобщението беше прикрепена снимка в Инстаграм. Емили очакваше да види кадър от фалшивия клип, но вместо това се появи тъмна нейна снимка на дансинг. Емили държеше в ръката си чаша с шампанско. Красиво чернокошо момиче танцуваше с нея.

„Пегас“? Емили изпусна телефона в скута си. Нощта, в която бе отишла с Карълайн в бара. Танцът с Ривър. Кой я беше снимал и качил снимката? Али?

Пръстите ѝ увиснаха над клавиатурата. *Не е това, каквото изглежда!* — написа тя. — *Просто танцувахме. Обичам само теб, наистина.*

Но Джордан не ѝ отговори.

Домът на семейство Фийлдс беше студен и повечето лампи бяха угасени. Емили последва родителите си в кухнята и се озова очи в очи с Карълайн, която вадеше прибори и чинии от шкафчетата. За миг ѝ олекна.

Но Карълайн дори не отвърна на погледа ѝ.

— Взела съм китайско — обяви тя, тръсвайки голяма хартиена торба на масата.

Госпожа Фийлдс се намръщи.

— Колко струва...

— Няма проблем, мамо — прекъсна я Карълайн и остави вилиците на масата.

Емили взе няколко вилици от купчината и ги подреди по местата им. Тя погледна сестра си.

— Нали знаеш, е всичко това е голяма грешка? Някой ни е натопил за убийството на това момиче.

Карълайн се извърна настрани. Сърцето на Емили се сви.

Тя изчака всички да си вземат от спагетите *ло мейн* и пилето *кунг пао*, след което си сипа мъничка порция ориз и седна на обичайното си място. Единствените звуци, които се чуваха край масата, бяха дъвчене и стържене на ножове и вилици.

Тя затвори очи. Как може Фуджи да си помисли, че те са убили не само Табита, но и Гейл, и Греъм? И защо изведнъж се оказа толкова убедена, че Али е мъртва? Искаше ѝ се да може да поговори с агента, но господин Хейстингс им беше забранил да разговарят с когото и да било, освен с правния им екип.

Тя реши да опита отново и се обърна към Карълайн.

— Всъщност ние мислим, че е Али. Тя е жива. Всъщност се страхувахме, че Табита Кларк е Али... но не беше и...

Карълайн погледна отчаяно към баща им.

— Татко, кажи ѝ да престане.

— Карълайн, казвам ти истината. — Емили знаеше, че трябва да млъкне, но не можеше да контролира устата си. — Али оцеля. Наистина е тя.

Емили огледа семейството си с надеждата, че поне някой ще каже, че я разбира. Но всички просто гледаха в чиниите си.

На вратата се позвъни. Главите на всички се обърнаха към коридора и господин Фийлдс стана, за да отвори. Разнесе се тихо мърморене и входната врата се затръшна.

Емили стана от масата и надникна през прозореца. Два буксирни камиона бяха спрели на алеята. Един мъж в син гащеризон закачи волвото към единия камион, а друг, облечен с черно яке, направи

същото с минивана. Господин Фийлдс просто стоеше на моравата с ръце в джобовите и изражение на отчаяние.

— Защо ни взимат колите? — извика Емили на майка си.

Отговор не последва. Тя се върна в стаята. Госпожа Фийлдс и Карълайн продължаваха да се хранят. Сърцето на Емили заби ускорено.

— Мамо. Какво става?

— Как може да ни пита такива неща? — Гласът на Карълайн се извиси до писък. — Как може да не знае?

Погледът на Емили шареше между двете.

— Да знам *какво*?

Госпожа Фийлдс стисна зъби.

— Трябваше да продадем и двете коли, за да ти платим гаранцията — отвърна спокойно тя. — Освен останалите неща.

Емили примигна.

— Така ли?

Карълайн скочи от масата и се приближи до Емили.

— А ти какво очакваше? Убила си човек.

Нещо избухна в главата на Емили.

— Н-не, не съм!

Ноздрите на Карълайн потрепнаха.

— Видяхме те на онзи клип. Приличаше на чудовище.

— Това не съм аз! — Емили погледна отчаяно към майка си. — Мамо? Нали ми вярваш?

Госпожа Фийлдс наведе очи.

— Онзи клип. Толкова беше ужасен.

Емили я погледна умолително. Дали това означаваше, че майка ѝ ѝ вярваше... или че я смята за виновна?

Карълайн изсумтя.

— Всичките ти лъжи най-после се стоварват върху теб. Но цената я плащаме *ние*. Можем дори да изгубим къщата.

Емили се върна до прозореца и погледна към баща си, който продължаваше да стои с гръб към нея и да гледа камионите.

— Ще се наложи да си потърся работа — ако изобщо някой ме наеме — каза Карълайн от кухнята. — И то заради *теб*, Емили. Всичко винаги е заради теб, нали? Ти винаги съсипваш всичко.

Госпожа Фийлдс притисна пръсти към слепоочията си.

— Карълайн, моля те. Не сега.

Карълайн удари силно с ръка по масата.

— Защо не сега? Тя трябва да разбере. Тя не живее в истинския свят и на мен вече наистина ми писна. — Тя се обърна към Емили. — Ти винаги имаш извинение. Най-добрата ти приятелка беше убита. Получаваше есемеси от Мона Вандерваал, на която аз лично видях, как ти и приятелките ти се подигравахте, когато Али беше жива. Но хей, нещата са съвсем различни, когато тормозят_ теб_, нали? От всички се очаква да зарежат всичко и да се държат с теб като с някое деликатно цвете.

Емили се върна обратно до масата и я погледна със зяпнала уста.

— Шегуваш ли се? Тя се опита да ни убие.

Карълайн завъртя очи.

— А когато забременя, не посмя да си признаеш. Не, скри се във Филаделфия. Използва ме цяло лято, направи живота ми ад, а след това отново ти си пострадалата, аз съм те наранила, трябвало е да приема проблемите ти без да се разстройвам и страхувам от *нищо*.

Емили притисна длан към гърдите си.

— Мислех, че си ми простила за това!

Карълайн сви рамене.

— Може би нямаше да ти простя, ако знаех, че *продължаваш да го правиш*, Емили. Сега си *убила* човек и общо взето продължаваш да обвиняваш всички, освен себе си. Но повече не можеш да си търсиш извинения. Съжалявам, че Али се опита да те убие в Поконос миналата година. Съжалявам, че си я обичала, а тя те е отхвърлила. Но е време да го преодолееш. Да поемеш някои отговорности.

— Да го преодолеея? — изпищя Емили, връхлетяна от гняв, какъвто не бе изпитвала досега. — Как мога да го преодолеея, когато тя *продължава да го прави*?

— Нищо не прави! — изкрещя в отговор Карълайн. — Тя е мъртва! Приеми го! Няма я и вината за всичко това е само твоя и ничия друга!

Емили нададе животински рев, хукна към сестра си и я сграбчи за раменете.

— Защо не можеш да ми повярваш? — изпищя тя. Как може Карълайн да не разбира? Как може семейството ѝ да вярва, че тя си е измислила всичко, че е извършила нещо толкова ужасно?

Карълайн отблъсна Емили настрани и тя се удари в стената. После отново се хвърли срещу сестра си и внезапно двете се озоваха на земята. Силното тяло на Карълайн се притискаше в тялото на Емили. Ноктите ѝ драскаха лицето на Емили. Тя изпищя и опря коленете си в корема на Карълайн, след което обви ръцете си около нея и я събори настрани. Очите на Карълайн проблеснаха. Тя оголи зъби и ухапа силно ръката на сестра си. Емили изкрещя и се отдръпна, вперила поглед в белезите от зъби и обелената си кожа.

— Момичета! — проплака госпожа Фийлдс. — Момичета, престанете!

Две ръце сграбчиха Емили през кръста и я изправиха на крака. Емили почувства горещия дъх на баща си, но беше толкова ядосана, че го изблъска с лакти. Протегна ръце и сграбчи кичур от косата на Карълайн. Сестра ѝ изпищя и се изскубна, но Емили успя да изтръгне няколко косъма от главата ѝ. Карълайн се блъсна с цяло тяло в Емили, запращайки я в другия край на стаята, където тя се блъсна в скрина с фигурките, които колекционираше майка ѝ.

Разнесе се скърцащ звук, скринът се наклони на една страна и бавно, бавно, бавно започна да пада. Госпожа Фийлдс изтича към него, опитвайки се да го хване, но пристигна твърде късно, а той беше твърде тежък.

Подът се разтрепери. Разнесе се трясък на счупено стъкло и всички фигурки се пръснаха по пода. Внезапно настъпи пълна тишина. Емили и Карълайн спряха и се обърнаха. Госпожа Фийлдс се отпусна на колене, вперила поглед в разрухата. Или поне това си мислеше Емили, че прави, докато майка ѝ не се обърна. Лицето ѝ беше станало призрачно бяло. Устата ѝ беше отворена и тя се опитваше да си поеме въздух. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в гърдите, а на лицето ѝ бе застинал израз на ужас.

— Мамо? — Карълайн изтича до нея. — Какво става.

— Мисля... моето... — Това беше всичко, което успя да произнесе госпожа Фийлдс. Тя се вкопчи в лявата ѝ ръка и се срина настрани.

Карълайн издърпа безжичния телефон от гнездото му на бюрото. Пръстите ѝ бързо набраха 911.

— Помощ! — извика тя, когато някой се обади. — Майка ми получи сърдечен пристъп!

Емили коленичи безпомощно до майка си.

— Мамо, съжалявам — произнесе тя през сълзи, вперила поглед в ококорените, отчаяни очи на майка си.

Господин Фийлдс се приближи и пхна един аспириин в устата на съпругата си, след което я накара да го глътне. Секунди по-късно откъм улицата се разнесе вой на сирени. Парамедиците врхлетяха през входната врата. Те избутаха Емили и останалите настрани и започнаха да прикачат към госпожа Фийлдс разни монитори и кислородна маска. Двама силни мъже я прехвърлиха в една носилка и преди Емили да се усети, вече я изнасяха навън.

Всички изтичаха пред къщата, където беше спряла линейката. Двама съседи бяха излезли на моравите си да позяпат.

— Само двама могат да дойдат с нас — каза главният парамедик на господин Фийлдс. — Останалите могат да карат след нас.

Господин Фийлдс погледна към Емили.

— Остани тук — изръмжа той. — Хайде, Карълайн.

Емили се скри в къщата, сякаш бе получила ритник от него. Баща ѝ никога досега не ѝ беше говорил по този начин.

Тя затвори вратата и се облегна на нея, дишайки тежко. В кухнята всичко беше така, както го бяха оставили. Вилиците лежаха в чиниите. Кафемашината писукаше силно, показвайки, че кафето е готово. Скринът в дневната лежеше разбит на пода, а около него бяха пръснати начупените фигурки. Емили отиде при тях и коленичи. Любимата краварка на майка ѝ беше обезглавена. До отдушника се въргалаше отчупена ръка, стиснала котле. Малките балерини бяха останали без крака, спокойно изглеждащите кравички нямаха рога и опашки.

Искаше ѝ се да намери Али и да я удуши с цялата си сила. Но единственото, което ѝ оставаше, бе да гледа натрошените останки от най-ценните притежания на майка ѝ и да плаче.

21.

ЗАТВОРЕНИ ВРАТИ

Седмица по-късно Спенсър се промъкна в гората зад къщата си, за да се срещне с Ариа, Хана и Емили. Беше толкова тъмно, че не се виждаше почти нищо, затова тя използва фенерчето на мобилния си телефон, за да си осветява пътя. От земята стърчаха дебели корени. Напреки на пътеката лежеше паднал ствол. Скоро стигна до стария кладенец на желанията, каменна реликва от 1700 година. Той беше обрасъл с мъх. Някои от камъните се въргаляха настрани. Спенсър надникна през ръба и хвърли едно камъче в дупката. Когато то падна в плитката вода, се разнесе глухо ехо.

Тя се обърна и погледна надолу по хълма към къщата си. Повечето лампи бяха угасени. Прозорецът на сутерена, през който се беше измъкнала навън, зееше широко отворен. На мястото, където се беше намирала плевнята-апартамент, преди Али да я изгори, все още не беше поникнала трева. Спенсър преброи седем автомобила до тротоара, които дебнеха къщата. Те стояха неотлъчно там още откакто момичетата бяха арестувани.

— Здравсти. — Главата на Емили се появи от другата страна на хълма. Нощта беше студена и тя си беше облякла черна блуза с качулка и дънки. Погледна към кладенеца и тихо изхленчи. — Наистина си смяташ, че тя е идвала тук?

— Така мисля. — Спенсър се осмели да докосне хлъзгавите извивки на камъка. Стойката на кофата беше полуизгнила и обрасла с мъх отвсякъде, а самата метална кофа лежеше на няколко метра встрани. — Оттук има идеален изглед към къщата ми.

Емили цъкна с език. Изпраща съчка и двете се обърнаха. Ариа и Хана се влачеха нагоре по хълма. Когато стигнаха на върха, момичета просто застанаха под лунната светлина и се спогледаха.

— И така? — рече най-накрая Спенсър. — По-добре да започваме да говорим. Скоро ще ми устроят лов на вещици.

В бъркотията, настъпила след завръщането им у дома, те не бяха намерили време да се срещнат, но тази вечер Хана им беше изпратила съобщение, че трябва най-сетне да се видят. Ловът на вещици обаче си беше факт: репортерите, които лагеруваха пред дома на Спенсър, душеха толкова настървено и бяха толкова хитри, че щяха да усетят липсата ѝ преди собственото ѝ семейство. В седмицата след ареста майка ѝ почти не беше ставала от леглото, а господин Пенитисъл нервно се суетеше на пръсти около нея, сякаш се страхуваше, че тя ще откачи и ще направи нещо ненормално.

— Аз *наистина* не съм убийца! — му беше извикала Спенсър един ден, но това не промени нещата.

— Да, и аз не трябва да стоя дълго навън — промърмори Ариа. — Но се радвам да ви видя, мацки.

— Наистина. — Емили ги погледна и очите ѝ се навлажниха. — Ужасно е всичко това, нали?

Хана кимна унило.

— Ако още един ден се наложи да остана вкъщи, ще се побъркам. — Това беше част от наказанието им: докато не ги екстрадираха до Ямайка, те не трябваше да напускат домовете си. От „Роузууд Дей“ не ги бяха изключили, но училището не им позволяваше да се върнат.

— Готови ли сте за матурите? — попита Ариа с не чак толкова шеговит глас. Бяха им позволили да попълнят тестовете вкъщи.

— Не виждам смисъл — отвърна тъжно Спенсър. Тя погледна към останалите. — Тази седмица получих писмо от Принстън. Не искат да приемат в първи курс една предполагаема убийца.

Емили потрепна.

— И аз получих същото от Университета в Северна Каролина. — Тя наведе палец надолу.

— Да, и аз от Ню Йорк — промърмори Хана. Тя стисна здраво очи и раменете ѝ увиснаха. — Така не е *честно*, мацки. Не спирам да си го мисля. Не е *честно*.

— На мен ли го казваш — промърмори Ариа, ровейки с крак из сухите листа. — Но не можем да направим нищо по въпроса.

Хана удари дланта си с юмрук.

— Напротив, можем. Аз казвам сами да потърсим Али.

— Да не си полудяла? — Спенсър се облегна на разнебитената стойка на кладенеца. — А. може да нарани хората, които обичаме. Освен това трябва да се скатаваме и да не правим нищо, което да разбуди пресата.

— Значи просто ще седим и ще чакаме да ни затрият в Ямайка?! — изпищя Хана. — *Виждали* ли сте затворите там? Пълни са със змии. И те карат насила да пушиш марихуана. Това е едно от мъченията им.

Спенсър сбърчи вежди.

— Убедена съм, че не правят точно *това*, Хан.

— Ха на бас, че е така. — Хана сложи ръце на хълбоците си. — Майк ме накара веднъж да пуша трева и аз изпаднах в ужасни халюцинации. Все едно бях в ада.

— Татко обеща, че адвокатите ни ще намерят начин да ни задържат тук — каза Спенсър със слаб глас.

Ариа въздъхна.

— Не искам да обидя баща ти или адвокатите, но във всички вестници пише, че ФБР иска да създаде прецедент с нас. Кое то почти ни гарантира отиване в Ямайка.

Спенсър стисна зъби.

— Е, може би все пак Фуджи ще осъзнае каква е истината. Или пък Али ще се издъни.

— Това няма да стане — каза унило Емили. — Али постигна точно онова, което искаше. И *някога* да се е дънила?

— Наистина смятам, че не трябва отново да започваме да ровим, мацки — предупреди ги Спенсър.

— Но ние имаме улики — каза Ариа. — Онова подправено видео. Който и да е *Н*.

Спенсър крачеше в кръг.

— Знам, но...

— Твоят приятел Чейс го бива с компютрите, нали, Спенс? — рече умолително Хана. — Може би ще успее да увеличи клипа и да покаже лицата на момичетата, да докаже, че не сме били ние.

Спенсър сви устни.

— Не искам да го подлагам на риск.

— Той вече е подложен — напомни й Ариа.

Настъпи продължителна пауза. На магистралата някакъв камион смени скоростите си със стържене.

— Аз няма да отида в Ямайка — каза твърдо Хана. — Искам да остана в Роузууд.

Ариа преглътна тежко.

— Аз също.

Спенсър погледна към тъмното небе. Ариа беше права. Ако Али искаше да се добере до Чейс, то планът вече беше задействан. Спенсър не се беше чувала с него още отпреди ареста, но знаеше, че той би направил всичко за нея.

В дома ѝ светна лампа; Спенсър очакваше всеки момент майка ѝ да се появи на задната веранда.

— По-добре да се прибирам. Но ще го направя, Хан. Ще се свържа с Чейс.

— Добре. — В гласа на Хана прозвуча облекчение.

Спенсър тръгна надолу по хълма с разтуптяно сърце. За щастие лампата угасна почти веднага и никой не се появи на задната веранда. Тя заобиколи къщата и излезе отпред, оглеждайки първо паркираната на алеята кола, а след това и останалите край тротоара. Ако се опиташе да се измъкне, те щяха да я забележат — трябваше да вземе автобуса. Спирка имаше само на миля оттук, на Ланкастър авеню.

Спенсър погледна към обувките си, доволна, че е с маратонки. *Едва ли ще се получи*, помисли си тя и се затича. Това беше единственият начин.

Половин час по-късно Спенсър се качи в ярко осветения, смърдящ на цигари автобус за Филаделфия и се отпусна на една от седалките. От другата страна на пътеката една жена четеше брой на *Филаделфия сентинъл*. На първа страница се мъдреше снимката на Спенсър.

„Последната лъжа бе капакът на всичко“, гласеше заглавието. Спенсър се обърна към прозореца и се сгуши в стола, за да изглежда по-малка. Цяла седмица бе избягвала да гледа новини, защото знаеше, че ще види само подобни истории. *Моля те, не ме виждай, моля те не ме виждай*, пожела си тя на ум. Жената сгъна вестника. Снимката на Спенсър изчезна. Никой не каза нито дума.

Чейс живееше в Мериън, предградие близо до града. Когато приближиха спирката, Спенсър натисна бутона за слизване и се измъкна от автобуса. Макар досега да не беше идвала в дома на Чейс, тя лесно намери жилищната сграда и се приближи с несигурна походка към

входната врата. Зад нея се разнесе съскащ звук и тя се обърна. Бавно се приближаваше кола с емблемата на мериънската полиция.

Спенсър се скри зад едно дърво. Колата продължи да напредва, а ченгето гледаше право напред. След миг автомобилът зави зад ъгъла. *Спасена.*

Тя бързо влезе през порталната врата и огледа списъка с имената на обитателите. Чейс живееше в апартамент 4Д; тя натисна звънеца. Минаха няколко секунди. Нищо не се случи. Спенсър вдигна глава и се послуша. Беше малко след десет и половина, а веднъж Чейс ѝ беше признал, че често остава буден до един-два сутринта. Може би не си беше вкъщи?

Една жена със зелена чанта се появи на стълбището в сградата. Тя изгледа любопитно Спенсър, след това бутна вратата и излезе на улицата. Спенсър успя да улови вратата и се шмугна в сградата с разтуптяно сърце. Може би звънецът на Чейс не работеше. Щеше да почука направо на вратата му.

Изкачи четирите поредици стъпала и леко запъхтяна стигна до вратата на Чейс. Затаи дъх, за да чуе звуците, които се разнасяха от апартамента. От вътрешната стая се носеше музика. После се чу покашляне. *Да.* Той си беше вкъщи.

Когато се опита да позвъни се оказа, че звънецът е счупен, затова Спенсър почука. Първо тихичко, след това по-силно.

— Чейс? — извика тя. — Аз съм, Спенсър. Трябва да поговорим.

Музиката утихна. До вратата се приближиха стъпки и Чейс я откряна, без да сваля предпазната верижка.

— Спенсър. — Погледът му срещна нейния. — Не трябва да си тук.

Спенсър зяпна изненадано.

— Н-но ние бяхме натопени. Има един клип, който ми се иска да погледнеш — на който са ни записали в Ямайка. Алисън очевидно го е подправила.

Чейс преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Защо не ми каза, че и мен ме има в списъка?

— *Какво?* — Тя си помисли за съобщението, в което А. го заплашваше. Как беше успял Чейс да разбере за това? — Т-ти да не си получил съобщение от А.? Опита ли се някой да те нарани?

Погледът на Чейс блуждаеше.

— Не — отвърна той след една продължителна секунда, но това беше най-нескопосната лъжа, която Спенсър беше чувала някога.

Главата ѝ бръмчеше. Единственото нещо, върху което успяваше да се съсредоточи, беше грапавата повърхност на стените в коридора.

— П-помислих си, че полицията ще те пази — отвърна безпомощно тя. — Помислих си, че ще пази всички ни. — Момичето се опита да бутне вратата. — Моля те, пусни ме вътре. Трябва да разгадаем този клип — убедена съм, че ще успеем. Имам нужда от теб.

Чейс стисна здраво устните си, сякаш се опитваше да не заплаче.

— Трябва да си вървиш, Спенсър. Съжалявам. Просто преживях много. Това ми идва в повече.

— Но...

— И не мога да повярвам, че не ме предупреди. — Погледът му беше тъжен. — Мислех, че означавам повече за теб.

След това вратата се затвори. Разнесе се прищракване, сякаш Чейс я заключваше отвътре. Стъпките му се отдалечиха. Музиката гръмна отново, този път по-силно. Бърза, гневна песен, която заглушаваше всичко.

Спенсър се почувства така, сякаш ѝ беше зашлевил плесница. Тя се отдръпна от вратата и от очите ѝ потекоха сълзи. Внезапно се почувства абсолютно изоставена. Вече никой нямаше да ѝ помогне.

Мащабите на случващото се я връхлетяха с пълна сила. От това нямаше измъкване. Али окончателно беше спечелила.

Спенсър извади телефона си и го погледна. *Прати ми есемес, кучко*, помисли си гневно и отчаяно тя. Защо Али не ѝ пратеше съобщение точно сега, за да ѝ натрие носа. *Уаааа*, може би. *Горката малка пикла Спенсър изгуби приятеля си*. Сигурно си умираше да го направи.

Тя не отместваше поглед от екрана с надеждата нещо да се случи. Излезе пред входа на жилищната сграда и застана до вратата, с надеждата, че Али ще я види и ще усети болката ѝ.

— Ела и ме хвани — дори произнесе тя в мрака. — Спри да се криеш и си покажи лицето, страхлива кучко.

Никой не се размърда в храстите. Не се чу никакво кискане. Телефонът на Спенсър продължи да мълчи. Тя затвори очи и вдигна ръка над главата си готова да захвърли телефона си на тротоара.

Но вместо това просто я отпусна до тялото си и тръгна по улицата, за да хване автобуса към дома.

22.

БАВНО ПОТВЪВАНЕ

Две седмици след ареста, Хана слизаше бавно по стълбището в къщата на майка ѝ, а малкия Дот я следваше по петите. Лампата в кухнята все още светеше, но стаята беше празна. На масата имаше бележка: „Направих кафе. Кексчетата са в хладилника“.

Хана се послуша, но майка ѝ не се чуваше никъде — сигурно вече беше отишла на работа. През последните няколко дни госпожа Мерин беше подозрително изпълнителна, носеше суши от магазина, гледаше maratona на „Майка тийнейджърка“ заедно с Хана и Майк, дори предложи на Хана да ѝ направи педикюр, макар отвращението ѝ към краката да бе всеизвестно. От една страна Хана си мислеше, че е много мило майка ѝ да се опитва да я подкрепи. Но вече беше твърде късно. Съдбата ѝ беше решена.

Тя седна на един от столовете в кухнята, пусна си телевизора и разсеяно погали гладката плоска главица на Дот. Погледът ѝ бе привлечен от лежащия на масата примигващ телефон. 10 НОВИ СЪОБЩЕНИЯ. Сърцето ѝ трепна при мисълта, че може някое от тях да е от баща ѝ, с когото не се беше чувала, откакто я бяха арестували. Но след това прегледа съобщенията и всичките бяха от съучениците ѝ.

Отвратителна си — пишеше Мейсън Байърс. — На бас, че си нападнала и Ноъл, нали?

От Наоми Циглър: Дано изгниеш в Ямайка, кучко.

И Колийн Бебрис, бившата на Майк: *Знаех, че си способна на нещо такова.*

Дори Мадисън ѝ беше писала: *Може би ти простих твърде прибързано. Сега не знам какво да си мисля за катастрофата.*

И още подобни. Хана ги получаваше непрекъснато след освобождаването си от затвора. Вече ги триеше, без да ги чете. Може би стана добре, че не я допускаха на училище: ако се върнеше в „Роузууд Дей“, щеше да е най-мразеното момиче в училище.

Тя поддържа телефона в ръцете си няколко мига, след което натисна запазената хипервръзка към един клип. Появи се образ на развяващ се американски флаг. След това се разнесе гласът на баща ѝ: *Аз съм Том Мерин и одобрявам това съобщение.*

Хана изгледа цялото послание от началото до края. Тя бе единственият човек в Пенсилвания, който всъщност го беше виждал, защото то бе изтеглено от телевизионните мрежи още преди да бъде излъчено. „И затова подкрепям плана на Том Мерин за нулева толерантност“, заяви ентусиазирано телевизионната Хана и се усмихна широко.

Камерата се фокусира върху лицето на баща ѝ. В края на рекламата той се обърна към Хана и от него струеше любов, гордост и лоялност.

Какъв фарс.

И сякаш по поръчка по телевизията започнаха новини. Хана вдигна глава. Водещата говореше за кандидатурата на баща ѝ за Сената.

— След ареста на дъщерята на господин Мерин се забелязва голям отлив от негови поддръжници — каза жената. На екрана се появи графика. Плътната червена линия, представляваща броя на привържениците на Том Мерин, направи главоломно спускане надолу. — Протестиращите настояват той да оттегли кандидатурата си — додаде репортерката.

Появи се кадър на гневна тълпа, която размахваше табели. Непрекъснато ги показваха по телевизията — това бяха същите хора, които протестираха на погребението на Греъм и новинарите бяха прекарвали доста време при тях в деня на освобождаването ѝ от затвора, когато тези хора бяха обсадили офиса на баща ѝ. По всичко личеше, че днес отново се бяха събрали там. Някои от тях носеха същите плакати с надпис СПРЕТЕ РОУЗУУДСКИЯ СЕРИЕН УБЙЕЦ, но имаше и табели образа на господин Мерин, зачеркнат с червени линии, и на Хана, Спенсър, Емили и Ариа с нарисувани дяволски рога.

Хана бързо изключи телевизора и почувства познатото замайване, което получаваше винаги, преди да повърне. Тя изтича в банята и се наведе над умивалника, докато пристъпът премина. След това потърси телефона в джоба си. Трябваше да оправи нещата.

Гласоподавателите на баща ѝ трябваше да разберат, че вината не е нейна. Той също трябваше да го разбере.

На вратата се позвъни. Дот се втурна към нея с истеричен лай. Хана се изправи и се затътри по коридора. Пред матовото стъкло се размърда нечия фигура и за миг тя се притесни, че това може да са полицаи, които са дошли още сега да я отведат в Ямайка. Може би баща ѝ беше уредил да се махне по-рано от страната.

Но това беше просто Майк.

— Последният ви изпит, мадам — обяви той и пхна един плик в ръцете ѝ.

Хана го погледна. Върху него пишеше *Матура по математика*.

— Разполагаш с два часа — каза Майк, поглеждайки часовника си. — И дори ми позволиха да ти бъда квестор. Искаш ли да започнеш веднага?

Хана внезапно се почувства ужасно изморена. Кога изобщо щеше да използва математика — особено, ако е в затвора?

— Да го направим по-късно — каза тя, поставяйки плика на масичката в коридора. — Имам нужда от една услуга.

— Каквато и да е — отвърна веднага Майк.

— Трябва да отида в офиса на баща ми. Още сега.

Очите на Майк зашариха наоколо.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? Мислех, че не ти е позволено да напускаш къщата.

Хана го изгледа свирепо.

— Ти каза каквато и да е.

Майк сви устни.

— Но не искам да те виждам разстроена.

Хана скръсти ръце на гърдите си. Тя беше разказала на Майк как баща ѝ не се беше появил в полицията, нито ѝ се беше обаждал през следващите дни. И после, тъй като беше наистина разстроена, тя му разказа за всичките гадости, които ѝ беше причинявал.

— Това е нещо, което трябва да свърша — рече твърдо тя.

Майк отиде до Хана и улови ръката ѝ.

— Добре — каза той, отваряйки входната врата. — Да вървим, тогава.

Когато колата им спря пред офиссградата на господин Мерин, на тротоара се бяха събрали поне петдесет протестиращи. Макар Хана да бе очаквала, че ще ги види, присъствието им породило напрежение в нея.

— Всичко е наред — каза Майк, след което подаде на Хана една блуза с качулка, която лежеше на задната седалка. — Облечи си това, за да не те разпознаят. Аз мога да се справя с тях.

Той я хвана за китката и я поведе през тълпата. Хана държеше главата си наведена, а сърцето ѝ туптеше силно през цялото време. Тя беше ужасена от мисълта, че някой от протестиращите може да я разпознае. Те заобиколиха Майк с викове: „При Том Мерин ли отиваш?“ и „Накарай го да се оттегли!“, и „Не искаме такива като него във Вашингтон!“.

Майк я прегърна силно и я избути през вратата. Щом се озоваха във фоайето, гласовете на протестиращите заглъхнаха, но те продължаваха да викат все същите лозунги. Сърцето ѝ биеше бързо, докато изтича до асансьора и свали качулката, копнеейки да си е вкъщи, в леглото.

— Хайде — каза Майк, отиде до асансьора и натисна бутона. През цялото време, докато се возеха нагоре, той държеше ръката ѝ, като от време на време лекичко я стискаше. Когато стигнаха до четвъртия етаж, Хана погледна през единия от големите прозорци в коридора. Той не гледаше към протестиращите, а към гъстата, неподдържана горичка вляво от сградата. Дърветата растяха както им падне. Над тях стърчеше нещо, което напомняше на разрушен каменен комин. Мейн Лайн беше пълна със съборетини — историческата комисия ги пазеше, сякаш някой прочут генерал беше спал там или пък се беше провела някоя важна битка. Може би там някъде се криеше някоя стара сграда, забравена през годините, обрасла с лозници като в пашкул. Хана се чувстваше по същия начин. Само ако можеше да изчезне сред дърветата.

Тя си пое дълбоко дъх, погледна стъклената врата, която водеше към офиса на баща ѝ, после я бутна и влезе. Администраторката му Мери я погледна и веднага скочи от стола.

— Не трябва да си тук.

Хана изпъна рамене.

— Важно е.

— Том има среща.

Хана повдигна вежди.

— Кажи му, че ще отнеме само секунда.

Мери остави химикала си на бюрото и тръгна бързо по коридора. След миг се появи господин Мерин. Той носеше тъмносин костюм, а на ревера му бе забодено американско знаменце. Внезапно това се стори на Хана твърде дребнаво — дъщеря му щеше да бъде съдена за убийство, а и тази сутрин той не бе забравил да си бодне знаменцето.

— Хана. — Гласът на господин Мерин излъчваше потиснат гняв. — Ти не трябва да напускаш къщата.

— Искан да говоря с теб, а ти не отговаряше на обажданията ми — каза Хана, ненавиждайки мрънкащия си глас. — Искан да знам защо не дойде в полицията, когато ме освобождавах. Или защо не си разговарял с мен оттогава.

Господин Мерин скръсти ръце на гърдите си. Посочи протестиращите през прозореца. Една жена носеше голям плакат, върху който бе отпечатано лицето на Хана.

— Видяха ли те да влизаш тук?

Хана примигна.

— Не. Носех блуза с качулка.

Той разтърка очите си.

— Когато си тръгваш, мини отзад.

Той се обърна и тръгна към кабинета си. Хана зяпна изненадано. Тогава Майк пристъпи напред.

— Тя си остава ваша дъщеря, господин Мерин — извика той.

Господин Мерин спря и го изгледа яростно.

— Това не е твоя работа, Майк. — После погледна към Хана. — Точно сега не мога да застана до теб. Съжалявам.

Прониза я чисто физическа болка. *Да застана до теб.* Какъв циник.

— Сериозно ли говориш?

Погледът му отново се отмести към протестиращите.

— Дадох ти толкова шансове. Опитах се да бъда до теб. Но точно сега това би означавало политическо самоубийство. Ти си сама.

— Притесняваш се за *кампанията*? — изписка Хана. Тя пристъпи към него. — Татко, моля те, изслушай ме. Не съм убила никого. Онзи клип, който показва как бия момичето, е фалшив. Познаваш ме — не бих го направила. Не съм такъв човек.

Тя продължи да върви към него с протегнати ръце, но господин Мерин отстъпи назад с предпазливо изражение на лицето. Тогава телефонът на бюрото иззвъня и господин Мерин даде знак на администраторката да се обади. Тя промърмори нещо, след което го погледна.

— Том — каза тя, прикривайки слушалката с ръка. — Обажда се онази репортерка от *Сентинъл*.

Лицето на господин Мерин се сгърчи.

— Ще я приема в кабинета си. — Той погледна гневно Хана. — Сега трябва да си вървиш.

Той се обърна и тръгна по коридора, без дори да се сбогува. Хана остана за миг неподвижна, чувствайки как всяка молекула в тялото ѝ ще се взриви и ще я разпръсне във въздуха. Един протестиращ надув свирка. Някой друг извика одобрително. Хана затвори очи и се опита да заплаче, но беше твърде зашеметена.

Почувства пръстите на Майк около ръката си.

— Хайде — прошепна той, повеждайки я обратно към асансьора. Тя не каза нищо, докато двамата се спускаха към първия етаж. Не каза нищо, когато Майк я изведе от асансьора и я поведе през фоайето към входната врата. Едва когато зърна протестиращите, които маршируваха в кръг точно пред нея, тя се спря и го погледна нервно.

— Той каза да излезем отзад.

— Наистина ли ти пука какво иска този човек от теб? — Бузите на Майк пламтяха. Той стисна ръката ѝ още по-силно. — Мога да го убия, Хана. Не му дължиш нищо.

Брадичката на Хана потрепери. Майк беше абсолютно прав.

Сълзите потекоха по бузите ѝ и тя излезе на тротоара. Когато протестиращите отново я заобиколиха, тя проплака пронизително. Майк веднага я прегърна силно, избутвайки я през тълпата. И през всичките викове и крясъци една кристалночиста мисъл се отпечата в съзнанието на Хана. Тя не дължеше нищо на баща си. Спомни си колко гадно се беше чувствала през всичките тези години, когато баща ѝ бе избрал Кейт вместо нея.

Но нищо не можеше да се сравни с това, че той беше предпочел целия щат Пенсилвания пред нея.

23.

ИЗВЪН СПИСЪКА

Същия петък Емили стоеше във фоайето на роузуудската болница. Край нея минаваха лекари, които изглеждаха важни и заети. Емили отиде до окачения на стената справочник и намери кардиологичното отделение, където майка ѝ се възстановяваше след спешната сърдечна операция. Не че баща ѝ или сестра ѝ бяха казали нещо по въпроса — те почти не се мяркаха у дома. Емили трябваше сама да се ориентира в мъглявината от лекари и сестри, които изглеждаха шокирани, че не е получила информацията от семейството си. Всъщност тя не трябваше да напуска къщата, но какво биха могли да ѝ кажат от полицията, ако я завареха тук? Че не ѝ е позволено да види болната си майка?

Емили се опитваше да види хубавата страна на нещата. Наистина бе гадно, че гаранцията струваше толкова много пари, че сега щеше да се наложи да се справят без коли — и няколко други неща, които различни яки мъже бяха изнесли от къщата пред изминалите две седмици, включително старинната бебешка количка на бабата на Емили и статуята на бебето Исус, която Емили и майка ѝ бяха реставрирали миналата година след като тя пострада от група вандали. Но Емили все още беше част от семейството, за бога. Освен това тази сутрин тя най-после успя да се свърже с господин Годард и той ѝ беше казал, че след процеса, независимо от присъдата, парите от гаранцията щяха да бъдат върнати на семейството ѝ. Те щяха да си вземат обратно колите. Всички щяха да се върнат в университетите си. Всичко щеше да бъде наред.

Сърцето ѝ тупкаше ускорено, когато се качи в асансьора и пое към третия етаж. Веднага щом се озова в отделението, тя забеляза баща си и Карълайн да спят на столовете в чакалнята. В скута на баща ѝ лежеше разтворено списание „Спортс илюстрийтид“. Палтото на Карълайн бе наполовина съблечено. Емили леко се усмихна,

отбелязвайки колко мили и дружелюбни изглеждат в съня си. Това й даде някаква надежда. Може би всичко щеше да се оправи.

По телевизията започна новинарска емисия: *Обвинението на седмицата*, гласеше заглавието. На екрана се появи ученическа снимка на Емили, последвана от подобни на Спенсър, Ариа и Хана. След това се появи бащата на Табита, с когото Емили се беше озовавала лице в лице няколко пъти през изминалите месеци.

— Дълбоко съм опечален от развитието на това разследване — каза мъжът с наведена глава. — Искam правосъдие за тези момичета, но това няма да ми върне дъщерята.

Емили потрепна. Горкият господин Кларк. Тя си го представи как лежи в леглото през нощта, сам в голямата си къща, мислейки непрекъснато за онзи ужасен клип от брега. Али не беше навредила само на тях. Имаше толкова много други жертви. Толкова животи бяха съсипани. Емили отново се сети за Айрис. Възможно ли бе тя да е поредната жертва? И ако беше, трябваше ли Емили да поеме вината за това? И без това я обвиняваха за *всичко* останало.

По телевизията започна реклама за новия фoрд пикап. Емили погледна към сестра си и баща си, но двамата не помръднаха. Тя се обърна и тръгна към стаята на сестрите. Една жена с уморен вид, облечена в престилка с щампа на големи балони, пиеше кафе от стиропорена чаша.

— Можете ли да ми кажете в коя стая е госпожа Памела Фийлдс?
— попита Емили. — Аз съм дъщеря й.

Сестрата внимателно огледа Емили.

— Дъщеря й Бет?

Емили примигна.

— Не. Дъщеря й Емили.

Очите на сестрата се разшириха.

— Но вас ви няма в списъка на госпожа Фийлдс. Не можете да я посетите.

— Но аз съм й дъщеря.

Сестрата взе телефона от бюрото си.

— Много съжалявам. Но ми казаха, че ако се появите... — Тя притисна слушалката към ухото си. — Трябва ми охраната.

Емили отстъпи от бюрото. *Охраната?* За части от секундата тя не можеше да разбере... но след това се осъзна. Семейството й бе

поискало да бъде държана настрана.

Емили се обърна сковано.

— Тръгвам си — каза тя, точно когато на прага на чакалнята се появи една фигура. Господин Фийлдс се беше събудил, рядката му, прошарена коса стърчеше от върха на главата му, очите му бяха още сънени. Очевидно беше чул целия разговор. Емили го погледна жаловито, умолявайки го мълчаливо да поправи сестрата.

Господин Фийлдс погледна жената, след това и Емили. Погледът му беше студен и безизразен, но твърд и упорит. Той просто се обърна и се върна обратно в чакалнята.

Добре тогава. Потискайки хълцанията си, Емили се затича покрай него към асансьора. Едва си спомняше как слезе във фойето и бързо се затича с наведена глава към колелото си.

Когато го отключи от рампата, телефонът ѝ изпиука. Тя го извади и видя името на Джордан. Нов материал се беше появил по Си Ен Ен: *Модният крадец задържан на Карибите.*

Емили остана без дъх. Тя натисна връзката. Появи се снимка на Джордан, загоряла и красива, но зашеметена и разстроена. Водеха я окована с белезници през някакъв паркинг. *Катрин Делонг, обявена за издирване от месец март, най-накрая бе заловена в малко рибарско градче в Боуер. Активността ѝ в Туитър доведе до нейния арест.*

Активността ѝ в Туитър. Емили отново погледна снимката на Джордан. Тя гледаше право в камерата, сякаш право в очите на Емили. Лицето ѝ излъчваше гняв. *Знам, че ти си виновна — като че ли казваше тя на Емили. — Онази твоя снимка, на която ми изневеряваш, ги доведе право в скривалището ми.*

Емили се отпусна върху седалката на велосипеда си; имаше усещането, че всичко се върти ужасно бързо около нея. Внезапно телефонът ѝ отново изпиука. Беше получила гласова поща, а тя дори не го беше чула да звъни.

Набра номера за достъп до гласовата поща и вкара кода си. Когато чу първото и единствено съобщение, телефонът едва не се изплъзна от пръстите ѝ. В слушалката отекна пронизителен кикот, от чийто звук сърцето ѝ спря. Би познала този смях навсякъде. Той беше подигравателен. Дразнещ. Измъчващ. Смехът на Али.

Тя се огледа трескаво, чудейки се дали да не отиде направо в офиса на ФБР и да пусне смеха на Фуджи. Но тя нямаше да я изслуша.

Фуджи вярваше в онова, което искаше да повярва. Тя смяташе, че Али е мъртва, че момичетата лъжат.

Това обясняваше защо Али се смее толкова силно. Тя знаеше, че ги е победила. И това адски я развеселяваше. Хана беше права. Те просто стояха и чакаха примирено.

В главата ѝ изкристализира една идея. Тя написа есемес до Спенсър, Ариа и Хана. *Писна ми и се уморих Андерсън Купър да съсипе всичко —* написа тя, използвайки кодовото име, което си бяха избрали за Али. — *Подхващам отново лова. С мен ли сте или не?*

Тя им изпрати есемеса и зачака, дишайки дълбоко и равномерно. Единственото, което ѝ оставаше, бе да чака. Да се надява и да се моли, че ще кажат да.

24.

НОВ ПЛАН

Същият ден Ариа седеше в чакалнята на адвокатската кантора. Е, *един вид* адвокатска кантора — тя не познаваше друг адвокат, който да работи в търговски център, но както и да е. До нея седеше Майк и разглеждаше някаква брошура за продължаващото дело по групов иск срещу фармацевтична компания.

— Хей — прошепна той. — Някога пила ли си Целебрекс? Ами Прозак?

— Не — промърмори Ариа.

— Имаш ли мезотелиома? — попита той.

— Дори не знам какво *означава* това.

— По дяволите. — Майк остави брошурата настрани. — Ако *имаш*, можем да получим голямо обезщетение.

Ариа завъртя очи, учудена, че Майк може да е толкова оптимистично настроен. Освен това тя започваше да размисля за срещата си — през стените се чуваше пулсиращо техно-парче на „Кървс“. На сутринта Майк бе почукал на вратата ѝ и беше казал: „Ставай. Имаме среща с Дезмънд Стърбридж в десет часа. Ще успеем“. „Кой е той?“, беше попитала Ариа и Майк ѝ беше обяснил, че това е адвокатът, който се беше обадил предишния ден с предложението да поеме случая на Ариа. Тя се беше опитала да му обясни, че бащата на Спенсър ги защитава, но Майк просто сви рамене. „Винаги е по-добре да се чуе и второ мнение. Освен това на новия няма да му платим, докато не спечелим делото“.

Сега вратата се отвори и пред тях се изправи един висок, слаб мъж с лепкава усмивка и толкова наквасена с помада коса, че чак лъщеше като лакирано дърво.

— Госпожица Монтгомъри и приятелят ѝ! — прогърмя гласът му. — Влизайте, влизайте!

Ариа погледна нервно Майк, но той просто я издърпа на крака и я вкара в кантората.

— Всичко ще бъде наред — промърмори той, докато двамата вървяха след Стърбридж по коридора. — Той ще представи истината пред съдията — какво може да се обърка?

Ариа се надяваше да е прав. Тя влезе в офиса на адвоката, който беше украсен с фигурки с клатещи се глави, фланелки на „Игълс“ с автографи и цяла купчина опаковки на „Арби“. На стената висеше диплома от университета в Мичиган, която я накара да се почувства по-добре.

— Благодаря, че ни приехте — каза тя, докато седнаше.

— Разбира се, разбира се! — очите на Стърбридж проблеснаха. — Според мен имате много интересен случай. Освен това имам някои идеи, които ще ви държат далеч от Ямайка.

Майк повдигна окуражително вежди. Ариа извади една тетрадка от чантата си и я плъзна по бюрото.

— Не разполагаме с много време, тъй като делото е в петък, затова записах всичко, което се случи, така че да можете да го прегледате в свободното си време.

Стърбридж махна с ръка.

— Няма да е необходимо. Мисля, че имам всичко, което ни трябва.

Ариа и Майк се спогледаха.

— Но вие нямате *нищо* — каза Ариа. — Не искате ли да чуете какво всъщност се случи в онази нощ?

— Боже мили, не. — Стърбридж изглеждаше объркан. — Господице Монтгомъри, това е доста сложен случай. Има очевидци, има клип с вас на местопрестъплението... не ми изглежда твърде добре. Така, както аз виждам нещата, има само един начин да изиграем картите си така, че да излезете победители.

— И какъв е той? — попита Майк.

— Ще пледираме невменяемост.

Той изглеждаше доволен от себе си, сякаш бе открил нов закон на гравитацията. Ариа примигна.

— Но аз не съм луда.

Той повдигна едната си вежда.

— Халюцинирате, че Алисън Дилорентис е жива? Сама си изпращате заплашителни бележки?

— Те не са от мен! — извика Ариа.

Стърбридж се усмихна тъжно.

— Полицията твърди, че са.

Раменете на Майк увиснаха.

— Вие използвате информация за сестра ми, която сте прочели онлайн, разни глупости, които ченгетата са измислили. На клипа не е заснета тя.

Стърбридж се намръщи.

— Определено *прилича* на нея.

— Не, не прилича — отвърна Ариа. — Не съм го извършила.

Стърбридж направи Х с показалците си.

— Не искам да слушам! — пропя той. След това плъзна купчина листове по бюрото. — Ако искате да стоите по-далеч от затвора в Ямайка, подпишете документите, че пледирате невменяемост. Аз ще ви осигуря психиатрична оценка. Не е чак толкова зле. Има голяма вероятност да се озовете в някоя от онези луксозни психиатрични клиники, като всички разходи се поемат от държавата.

— Като „Убежището в Адисън-Стивънс“ ли? — попита предизвикателно Ариа.

Очите на Стърбридж грейнаха.

— Точно така! Чувам, че храната там е страхотна.

Ариа затвори очи и се насили да диша спокойно.

Майк бутна листовите обратно към Стърбридж.

— Благодаря ви за отделеното време, но откачилият сте вие, човече. — Той издърпа тетрадката от ръцете на адвоката и улови Ариа за ръката. — Да вървим.

— Ще съжалявате! — извика Стърбридж, докато се отдалечаваха по коридора.

— Извинявай — каза Майк, бутвайки люлеещата се врата. Изглеждаше отчаян. — Ако знаех, че това е целта му, никога нямаше да те докарам тук.

— Няма проблем — промърмори Ариа, втренчена безизразно в група дебели лелки, които се бяха събрали пред „Кървс“. Край с надеждите за кадърен адвокат.

Телефонът изжува в джоба ѝ. Тя го извади и погледна съобщението. *Подхващам отново лова* — беше написала Емили. — *С мен ли сте или не?* Хана беше отговорила утвърдително. Минута по-късно Спенсър също отговори с да.

— Какво е това? — попита Майк, навеждайки се към нея. Ариа се нареди да прикрие екрана, но брат ѝ вече беше видял съобщението. Лицето му грейна. — *Да*. Отново тръгвате след Али?

— Ти няма да се намесваш — рече бързо Ариа.

Майк кълумна.

— Защо не? Знам всичко. Мога да помогна. Няма какво да губиш.

Ариа затвори очи.

— Съжалявам — отвърна тя. — Просто не мога да ти позволя.

Лицето му посърна.

— Ще използвам безсмъртните думи на онзи откачен адвокат: *ще съжаляваш*.

Ариа прибра телефона в джоба си. Не, щеше да съжалява, ако му *позволи* да ѝ помогне. Вече беше загубила достатъчно. Не можеше да си позволи да изгуби и брат си.

* * *

Няколко часа по-късно, когато Ариа стигна с колелото си до местния „Уауа“, вече валише. Тя зърна приятелките си близо до горичката, която разделяше минимаркета от жилищния комплекс, и тръгна към тях. Обувките ѝ веднага потънаха в калта. Дъждовните капки се стичаха по бузите ѝ. Тя придърпа качулката над главата си и се затича.

Когато видя, че всички са се събрали, Спенсър въздъхна треперливо.

— Така. Как ще действаме? С какво разполагаме за Али, което би могло да ни свърши работа?

Всички се умълчаха. Един камион, разнасящ мляко, сви към „Уауа“ и паркира отстрани. Тогава Емили се прокашля.

— Аз имам гласово съобщение от Али. Тя ми се смееше. *Ни* се смееше.

Очите на Ариа се разшириха.

— Али ти се е *обадил*?

— Защо ѝ е да го прави? — прошепна Спенсър със свит стомах.

— Не знам. — Емили опря ръце на хълбоците си. — Но го направи.

— Може би е решила, че вероятността точно ти да я издадеш, е най-малката — предположи Спенсър.

— Ами, сбъркала е. — Емили извади телефона си. Те се събраха около него и изслушаха гласовото съобщение. Когато Ариа чу пискливия кикот, по гърба я полазиха тръпки.

— Не мога да повярвам — промърмори пребледнялата Хана. — Според теб нарочно ли ти се е обадила или се е получило случайно?

Емили затвори очи.

— Нямам представа.

— Трябва ли да го препратим на Фуджи? — попита след миг Ариа.

Спенсър изсумтя.

— Тя смята, че всичко сме си измислили. Възможно е и това съобщение да идва от някой наш телефон.

Ариа погледна към Емили.

— Пусни го отново.

Емили го пусна. Ариа се заслуша в познатия смях, който се изви във въздуха.

— Звучи така, сякаш тя се намира сред тълпа, не мислите ли?

— И се чува някакво обявление — отбеляза Хана. — Но не мога да чуя какво точно казва мъжът.

— Знам, и аз го чух — потвърди Емили. — Ако успеем да изолираме тази част от съобщението, може би ще успеем да проследим откъде ни се е обадила Али. Може да се окаже място, което често посещава.

— А може да е поредният капан — рече горчиво Ариа.

Хана я погледна гневно.

— Имаш ли по-добра идея?

— Съжалявам. — Ариа разпери ръце. — Но дори да получим някаква следа от съобщението, какво ще правим с нея? Не можем просто да нахлуем в полицейския участък и да кажем, *Хей, може да вземем на заем криминологското ви оборудване?*

Очите на Спенсър грейнаха.

— Всъщност познавам някой, който знае как да използва тези неща — и да ни помогне.

Емили леко наведе глава.

— Кой?

— Сестра ми и Уайлдън.

Хана избухна в смях.

— Мелиса? Сериозно ли говориш?

— Тя ми предложи услугите си. И си помислете — нормално е Мелиса да желае смъртта на Али. — Спенсър скръсти ръце на гърдите си. — Можем да вземем влака до града. Късно е — никой няма да ни обърне внимание. Най-лошото, което може да се случи, е Мелиса да ни затръшне вратата под носа... или да се обади на ченгетата.

Ариа се загледа безизразно в „Уауа“, обмисляйки предложението. Духаше вятър, който донасяше до обонянието им аромата на домашно приготвени понички.

— Аз съм съгласна, ако и вие сте съгласни.

— И аз — рече Хана.

— Бройте ме и мен — каза Емили с грейнали очи. — Да вървим.

25.

АУДИОЗАПИСЪТ

— Тъъ, здрасти? — каза Мелиса Хейстингс, когато отвори вратата на викторианската си къща на Ритънхаус Скуеър пред Спенсър и останалите. Беше почти полунощ; цялото ѝ лице бе намазано с ухаещ на лавандула крем и тя беше облякла протъркана тениска на „Роузууд Дей“ и боксерки с щампи на миниатюрни златисти ретривъри. Спенсър имаше усещането, че бяха на Уайлдън.

— Може ли да влезем? — попита тя сестра си. — Важно е.

Мелиса погледна към останалите застанали на верандата момичета и кимна.

— Влизайте.

Тя ги поведе напред по коридора, като ги помоли да оставят нещата си и обувките в малката гардеробна, която се намираще встрани от вестибюла. После влязоха в дневната със стени в успокояващо жълто и лъскав орехов паркет. Мебелите, украшенията и килимите си подхождаха идеално. Спенсър си помисли, че стаята ѝ изглежда позната и почти веднага се досети защо. Тя беше подредена точно като къщата им в Роузууд. Телевизорът в дневната показваше Си Ен Ен. Както обикновено репортерите говореха за убийството на Табита. *Делото на Лъжскините след седем дни*, гласеше банерът в долната част на екрана. Мелиса го изключи.

— Спенсър? Хана? — Уайлдън се появи на стълбището, облечен също в боксерки и тениска. Той изглеждаше изнервен.

Стомахът на Спенсър се сви. Може би идеята не беше чак толкова добра — Мелиса беше неин съюзник, но Уайлдън?

Сестра ѝ пристъпи напред.

— Дарън, трябва да им помогнем.

Уайлдън въздъхна и слезе на първия етаж. Лицето му изразяваше предпазливост, но в него се долавяше и любопитство. Емили бръкна в джоба си и му подаде телефона си.

— Получих гласова поща, която ми се иска да провериш. Почти съм убедена, че гласът е на Али.

— Имаш ли някакво оборудване, което може да усили част от записа? — попита Спенсър. — Може би ще успеем да разберем откъде се обаждат.

— Или дори да изолираме гласа ѝ и да докажем, че *наистина* е тя — додаде Емили. — Ченгетата не вярват, че е още жива. Трябва да ги накараме да го разберат.

Уайлдън присви зелените си очи.

— Все още не съм убеден, че това е добра идея.

— Дарън, *моля* те. — Мелиса се приближи до него. — Това е сестра ми.

Спенсър преглътна буцата в гърлото си. Толкова бе хубаво да я чуе да го казва.

— Погледът на Уайлдън премина по момичетата.

— Добре — каза той след миг, след което взе телефона на Емили и седна на дивана. — Когато работех в роузуудския участък, използвахме програма, до която имахме достъп чрез вътрешната ни мрежа — трябваше ни само цифров файл на записа. Ако паролите на мрежата не са променени, мисля, че ще успея да вляза в системата.

— Това ще е супер! — ахна Емили.

Мелиса отиде в задната стая. Момичетата се настаниха на дивана и зачакаха. Мелиса се върна с един сребрист МакБук Еър и ю-ес-би кабел. Уайлдън вдигна капака и написа нещо на клавиатурата.

— Влязох. — Той подаде на Емили телефона и кабела. — Включи го към компютъра и пусни записа отначало.

Емили направи каквото ѝ беше казано, влезе в гласовата си поща и намери записаното съобщение от Али. В него се чуваха множество гласове, които говореха едновременно, но бяха приглушени и думите не се разбираха. След това в стаята отекна смразяващият смях на Али. Всички се вцепениха. Тя се смя цели пет секунди, след което записът свърши.

Мелиса затвори очи.

— Това със сигурност е тя.

Дори Уайлдън изглеждаше стреснат.

Отново проиграха съобщението. Мелиса доближи ухо към телефона.

— Звучи така, сякаш се намира сред тълпа.

— И ние така си помислихме. — Спенсър погледна към лаптопа. Аудиопрограмата беше разбила гласовата поща на пакети с информация и аудиопотоците бяха излезли на екрана. Всеки път, когато Али се смееше, единият аудиопоток се раздвижваше. Като фон се чуваха викове и смях. Някой направи анонс по мегафон и вторият аудиопоток се размърда.

— Чухте ли това? — посочи го Спенсър. — Мислехме си, че ако успеем да изолираме това обявление, можем да разберем откъде се обаждат.

Мелиса, която седеше в ъгъла на дивана, обгърна коленете си с ръце и ги притисна към гърдите.

— Не мога да повярвам, че има куража да ви се обади, докато се намира наред с тълпа.

— Освен ако не е сред тълпата, а близо до нея — рече Спенсър.

Уайлдън отново прослуша съобщението, маркира втория аудиопоток и натисна някакъв бутон в долния край на екрана. Фоновият шум заглъхна и анонсът прозвуча по-силно, но все още не бе достатъчно изчистен.

Някъде в къщата се разнесе подрастване. Спенсър скочи на крака.

— Какво беше това?

Всички се умълчаха. Лицето на Хана пребледня, а Емили не можеше да помръдне от мястото си. Нещо прошумоля. Разнесе се едно съвсем тъничко *скръц*. Ариа притисна длани към устата си.

Мелиса се надигна от дивана и се огледа.

— Тази къща е на сто години. Издава много шумове, особено когато е ветровито.

Те се заслушваха още известно време. Тишина. Уайлдън се върна към компютъра.

— Нека да опитам нещо друго — промърмори той, натискайки няколко други бутона.

След това пусна отново съобщението. Мелиса присви очи.

— Струва ми се, че някой като че ли казва *Ига ига* през мегафон... и след това съобщението прекъсва.

Уайлдън не спираше да проиграва съобщението. Викове. Силен звук от мегафона. *Ига, ига*.

— Може би се намира на някое спортно събитие — предположи Хана.

— И Али се крие под пейките? — попита Спенсър, поглеждайки я колебливо.

Уайлдън натисна още няколко бутона. После на екрана се появи съобщение. *Неизвестен потребител. Достъпът отказан.*

— Мамка му — изруга той и се облегна назад. — Май се досетиха, че някой извън полицията използва програмата, и ме изхвърлиха.

Спенсър се наведе напред.

— Можеш ли да се логнеш отново под различно име?

Уайлдън затвори капака на лаптопа и поклати глава.

— Не мисля, че трябва да опитвам. Изобщо не би трябвало да го правя.

Спенсър погледна към сестра си.

— Не можеш ли да направиш нещо друго?

Погледът на Уайлдън шареше из стаята.

— Съжалявам, момичета.

Очите на Мелиса се напълниха със сълзи.

— Просто не е честно така! Вие, момичета, не го заслужавате. Алисън не бива да спечели.

— Разговаря ли с татко? Според тях какви са ни шансовете? — попита Спенсър. — Всеки път, когато попитам Годард или другите от правния екип, те все избягват точния отговор. Смяташ ли, че наистина ще ни изпратят в Ямайка?

Мелиса погледна към Уайлдън. Той извърна глава. Когато отново погледна Спенсър, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Татко казва, че нещата изглеждат безнадеждни — прошепна тя.

Стомахът на Спенсър се сви. Тя се пресегна и хвана Ариа за ръката. Емили облегна глава на рамото на Хана. *Безнадеждни.*

— Какво ще правим? — простена Емили.

Уайлдън се прокашля.

— Само не правете нищо прибързано, момичета. Носят се... слухове.

Всички се спогледаха. Дори не си заслужаваше да питат какви — всички знаеха за какво става дума: пактът им за самоубийство.

Внезапно Спенсър си помисли, че това може би изобщо не е лоша идея. Все пак както друго ѝ оставаше?

Но след това тя отново погледна към Мелиса. Сестра ѝ изглеждаше разтревожена, сякаш бе успяла да прочете мислите на Спенсър. Спенсър стисна ръката ѝ, а сестра ѝ я привлече към себе си и я прегърна. Миг по-късно Ариа също ги прегърна, а след това и Емили, и Хана. Спенсър вдъхна чистия, сапунен аромат на сестра си. Хубаво беше след толкова години на омраза най-после Мелиса да е на нейна страна. И макар да не можеше да помогне, тя поне взимаше всичко присърце.

И тъй като не им оставаше нищо друго, момичетата се изправиха и тръгнаха към вратата. Мелиса ги последва с наведена глава и вид на пораженец. Предложи им да ги закара до гарата, но Спенсър махна с ръка.

— И без това направи достатъчно.

— Обадете ми се, ако имате нужда от нещо — каза Мелиса на Спенсър, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Дори само за да поговорим. Винаги съм на разположение.

— Благодаря — каза Спенсър и стисна ръката ѝ.

След което се обърна към улицата. Температурата навън беше спаднала значително и луната се беше скрила зад облаци. Спенсър обгърна с ръце тялото си и тръгна след останалите към гарата. Никой не каза нищо, защото просто нямаше какво. Поредната задънена улица. Поредната изстинала следа.

26.

НАЙ-ТЪМНОТО МЯСТО

Следващия четвъртък Емили се събуди с главоболие под идеално синьо небе. Опита се да стане от леглото, но краката ѝ отказваха да помръднат. *Трябва да станеш*, каза си тя.

Само че защо? Церемонията по дипломирането и в „Роузууд Дей“ започваше след час, но и без това училището нямаше да я допусне да участва. Беше получила разрешение да присъства, но защо да иска да гледа? Освен това майка ѝ още не се беше върнала от болницата, още скъпи предмети изчезваха от къщата, ФБР продължаваше да смята, че Али е мъртва и че момичетата са убили Табита. Процесът на Емили беше утре и след това щяха да я изпратят в Ямайка. Лятото разцъфваше навсякъде около нея — съседите си приготвяха барбекю и играеха с кучетата си, и се разхождаха из квартала. Но когато Емили погледна към цъфтящите цветя или към сияйната зелена трева, единственото, което почувства, беше страх. На това можеха да се наслаждават всички останали, но не и тя.

Емили грабна телефона си, избра Си Ен Ен и отново прегледа клипа. Досега единайсет хиляди, осемстотин четирийсет и двама — не, четирийсет и трима — души бяха коментирали, че тя и приятелките ѝ са въплъщение на злото. Тя потрепна, когато за пореден път видя как четирите момичета пребиват Табита до смърт. *Наистина* изглеждаше така, сякаш това бяха те четирите. Освен това, ако полицията наистина смяташе, че клипът е фалшифициран, досега не трябваше ли да го обявят на всеослушание, да използват цялото си високотехнологично оборудване, за да го докажат? Али беше успяла по някакъв начин да фалшифицира безупречно този клип.

Тогава разбери кой е Н, обади се някакъв глас в главата ѝ.

Поредното невъзможно нещо. Като че ли персоналът на Убежището щеше да позволи на една заподозряна престъпничка да се промъкне в сградата му. Освен това те вече бяха попречили на опитите ѝ да научи нещо.

Но въпреки това тя набра номера на Убежището с нещо друго на ум. Когато сестрата се обади, Емили се закашля.

— Върна ли се Айрис Тейлър? — попита тя с треперлив глас.

— Момент да проверя. — Дочу се звук от тракане на клавиатура.

— Не, Айрис Тейлър не е тук — отвърна жената.

Емили стисна здраво телефона.

— Не сте ли я намерили?

От другата страна се чу шумолене и в разговора се намеси друг глас.

— Кой се обажда? — попита настоятелно някакъв мъж. — И вие ли сте репортер? — после се чу изщракване.

На екрана се изписа продължителността на разговора. Тя остави телефона си на масичката до леглото и се загледа безизразно през прозореца. Айрис беше някъде там. Кой знае дали беше жива или мъртва? И всичко това се беше случило по вина на Емили.

Внезапно втори глас отекна в главата ѝ; този път беше по-плътен и зловещо хипнотичен. *Тогава се предай*, отекна той. *Просто си остани в леглото. Затвори очи. Няма смисъл от нищо.*

Отвън се затръшна врата и Емили отново отвори очи. Макар и с огромни усилия, тя се надигна от леглото и отиде до прозореца. Навън баща ѝ помагаше на майка ѝ да слезе от таксито. Карълайн грабна чантите на госпожа Фийлдс, а сестрата на Емили, Бет и брат ѝ Джейк прърхаха наоколо, опитвайки се да бъдат полезни с нещо.

Тя гледаше как майка ѝ куцука към входната врата. Госпожа Фийлдс изглеждаше посърнала и остаряла, очевидно беше болна. Вратата се отвори с поскръцване и Емили чу гласове на долния етаж.

— Седни тук — окуражаваше я нежно господин Фийлдс. — Виждаш ли? Не е ли приятно?

— Искаш ли да ти донеса нещо, мамо? — Това беше гласът на Бет.

— Какво ще кажеш за малко джинджифилова бира? — попита Джейк.

— С удоволствие — отвърна госпожа Фийлдс. Гласът ѝ беше дрезгав, също като на баба ѝ.

Разнесоха се бързи стъпки и звукът от хладилника, който се отвори и затвори. Емили застана колебливо до стълбището, по-нервна, отколкото се беше чувствала на старта на щатския шампионат

предишната година. След няколко тежки вдишвания, тя отпусна рамене и заслиза по стълбите.

Бет и Карълайн седяха на дивана, отпуснали ръце в скута си, а на устните им потрепваха колебливи усмивки. Джейк се върна от кухнята с висока чаша, пълна с джинджифилова бира. Господин Фийлдс беше приклеknал до телевизора и човъркаше нещо по кутията на кабелната телевизия, а майката на Емили седеше на мекото кресло; лицето ѝ беше бледо, с дълбоки бръчки.

Когато Емили се появи, всички замръзнаха по местата си. Карълайн сви устни. Джейк направо подскочи. Бет извърна глава настрани, което накара Емили да се почувства наистина ужасно.

Тя пристъпи към майка си.

— Толкова се радвам да те видя у дома — рече момичето с треперещ глас. — Как се чувстваш?

Госпожа Фийлд гледаше ръцете си. Дишането ѝ внезапно се учести.

— Изморена ли си? — опита отново Емили. — Добре ли се отнасяха с теб в болницата?

Госпожа Фийлдс вече хъхреше. Карълайн тихо изхлипа.

— Татко, *направи* нещо.

— Тя не трябва да е тук — каза остро Бет.

Господин Фийлдс се изправи. Беше откачил кутията за кабелната от телевизора. Толкова ли бяха зле финансово, че вече дори не можеха да си позволят кабелна?

— Трябва да се върнеш в стаята си — каза той твърдо на Емили, а очите му излъчваха студен гняв.

— Съжалявам — додаде тя. — Наистина ужасно съжалявам.

След това бързо изтича нагоре по стълбите, преглъщайки хлипанията си, докато не се скри зад затворената врата на стаята си. Телефонът ѝ примигваше на леглото. *Нов материал за Модния крадец*, пишеше на екрана. Емили прегледа новините. Процесът на Джордан беше определен за следващата седмица. *Експертите твърдят, че присъдата ще бъде между двайсет и петдесет години затвор.*

Емили запрати телефона си срещу стената. Ако не беше Емили, с Джордан всичко щеше да е наред. Беше съсипала и нейния живот.

Тя представляваше точно обратното на цар Мидас — всички и всичко, до което се докоснеше, се превръщаха в гнилоч и вече не

можеше да оправи почти нищо. Внезапно ѝ хрумна нещо. Голяма част от случващото се беше извън контрола ѝ, но имаше един начин отново да направи семейството си щастливо, да им върне парите и да изцери майка си. Емили можеше напълно да изчезне.

Но дали щеше да се осмели дори да си го помисли?

Емили прегърна силно възглавницата си. Ако в този момент не се намираше тук, ако не представляваше непрекъснат източник на стрес, майка ѝ щеше да се възстанови. Но когато си помисли да изчезне, тя нямаше предвид просто да напусне града. Беше взела по-голямо, по-страховито, по-крайно решение.

Щеше да спаси семейството си. А и на кого щеше да липсва?

На долния етаж избухна смях. Някой отвори вратата и отново я затвори. Емили се надигна от леглото си и застана в центъра на стаята; пръстите на краката ѝ нервно потрепваха. Установи, че просто не може да прогони тази мисъл от главата си. Струваше ѝ ужасно разумна. Не можеше повече да живее така. Не можеше да остави семейството ѝ да страда. Не можеше да отиде и в Ямайка. Може би не Али и помощникът ѝ бяха започнали онези слухове. Може би всички смятаха, че това е следващата логична стъпка.

Емили затвори очи и се замисли за миг. В главата ѝ изплува образът на роузуудския покрит мост. По-голямата му част беше покрита, от вътрешната страна стените му бяха нашарени с графити, но покрай външната минаваше тесен перваз, от който имаше достъп до водата. Потокът беше дълбок по това време на годината, заради топящия се сняг. Сигурно все още щеше да е студено. Вцепеняващо.

С разтуптяно сърце тя нахлу дънките си и една тениска. След това събра цялата си смелост, отвори прозореца, пропълзя по покрива и се прехвърли на стария дъб, след което се спусна по ствола му както всеки път, когато се измъкваше тайно от дома си. Мостът се намираше на дващест и пет минути пеша. По времето, когато баща ѝ щеше да се качи в стаята ѝ, за да я нагледа — ако изобщо решише да се качи — тя отдавна щеше да си е отишла.

27.

ИСТИНСКИТЕ ПРИЯТЕЛИ НЕ ПОЗВОЛЯВАТ НА СВОИТЕ ПРИЯТЕЛИ ДА СКАЧАТ

Същата сутрин Спенсър и Мелиса стояха до столовата на „Роузууд Дей“. Всичките сто и шестима съученици на Спенсър, облечени в черно-бели академични мантии, седяха на съгъваеми столове пред импровизираната сцена. Спенсър, обаче, беше облечена в обикновена памучна рокля и не носеше шапка.

Лицата на децата, с които беше прекарала последните дванайсет години, стояха подредени в редица. Фай Темпълтън седеше до Девън Арлис. Приятелката на Спенсър от отбора по хокей на трева Кирстен Калън се кискаше с Мая Сен Жермен. Ноъл Кан, който все още изглеждаше леко отпаднал, седеше заедно с приятелчетата си от отбора по лакрос. Наоми Циглър, Райли Улфи и Клаудия Хууско си шепнеха нещо. Участниците в многобройните училищни пиеси, където бе играла и Спенсър, си играеха с пискюлите на академичните си шапки. Колегите ѝ от училищния вестник и годишника си правеха вятър с програмите. Никой от тях не я погледна. Нямахше дори четири празни стола, където би трябвало да седят Спенсър, Ариа, Емили и Хана. Сякаш „Роузууд Дей“ ги беше изтрил от паметта си.

Спенсър се огледа, чудейки се дали някое от останалите три момичета ще се появи. Най-накрая забеляза Ариа и майка ѝ в другия край на игрището. Хана се криеше под пейките. Емили не се виждаше никъде. Може би тя бе постъпила най-правилно.

Директорът Апълтън се прокашля на сцената.

— А сега ви представям нашия отличник Мейсън Байърс, който ще произнесе прощално слово.

Разнесоха се гръмотевични аплодисменти и Мейсън се надигна от мястото си, за да излезе на сцената. Спенсър поклати глава едва

забележимо. Мейсън Байърс? Вярно, че той беше умен, но тя нямаше престава, че е втори в поредицата отличници. Тя трябваше да е там, на сцената. Беше си приготвила речта още предишната година. Доколкото познаваше Мейсън, който не се стряскаше от нищо, той сигурно бе написал речта си едва предишната вечер.

Мелиса се пресегна и стисна ръката на Спенсър.

— Всичко ще бъде наред.

Спенсър преглътна буцата в гърлото си, изпълнена с признателност, че до нея има човек, който разбира колко болезнено приема всичко. Но все пак ѝ идваше в повече.

— Да се махаме оттук — изръмжа тя и тръгна към паркинга.

Мелиса я последва. Когато минаха край големия фонтан пред гимнастическия салон, тя се прокашля.

— Виж какво, опитваме се да ти намерим някой първокласен адвокат от Ямайка. Дарън има някои връзки там, както и татко.

Спенсър се щипна по носа; ненавиждаше мисълта, че никой от американските адвокати дори не се замисляше върху възможността да поеме случая.

— Знаеш ли колко време ще е необходимо, за да се стигне до процес в Ямайка?

— Получавам противоречиви отговори. — Токчетата на Мелиса потракваха по тротоара. — Някои хора твърдят, че са само няколко месеца. Други казват години.

Спенсър тихо проплака.

Откъм столовата се дочуха радостни възгласи. Мелиса се спря наскоро претъпкания паркинг.

Съжалявам — каза тя със съчувствено изражение. Огледа паркинга и се наведе към Спенсър. — Ако наистина те изпратят в Ямайка, аз ще я потърся, докато те няма. Не искам да спирам, докато наистина не умре.

Спенсър поклати глава.

— Недей. Страхотно е, че ми правиш такова предложение, но тя е опасна. Ще те убие, Мелиса. Не бих могла да го понеса.

— Но... — Мелиса се поколеба и въздъхна. — Така просто не е честно.

Спенсър също не смяташе, че е честно. И точно в това се криеше иронията: точно когато двете с Мелиса наистина бяха започнали да се

разбират, бяха се превърнали в сестрите, които Спенсър винаги се бе надявала, че ще бъдат, животът ѝ бе свършил.

Телефонът ѝ шумно извънтя. Спенсър погледна към екрана. „ЕМИЛИ“, пишеше там. Докато Мелиса отключваше колата, Спенсър се обади. От другата страна не се чуваше нищо, само воят на вятъра.

— Ало? — каза Спенсър. — Ем?

След това чу плач. В началото риданията бяха тихи, после постепенно се засилиха.

— Емили! — извика Спенсър в телефона. — Ем, там ли си? Защо не си на дипломирането?

Риданията спряха. Чу се някакво шумолене и после Емили подсмръкна шумно в слушалката.

— С-спенсър? — изхленчи тя.

Спенсър се напрегна.

— Защо не си на дипломирането?

— Просто се обаждам, за да ти кажа сбогом.

Вятърът отново задуха в слушалката. Откъм мястото на събитието се разнесоха първите ноти на „Pomp and Circumstance“ на Едуард Елгар.

— Какво става? — Внезапно ѝ се стори, че Емили отново плаче. Спенсър стисна по-здраво телефона. — Ем. Какво има?

— Просто повече не мога да издържам — каза Емили. Гласът ѝ беше абсолютно равен. — Наистина съжалявам. Просто... приключих.

Кожата на Спенсър настръхна. И преди се беше сблъсквала с отчаянието на Емили, особено след като бе родила бебето си. Но това изглеждаше по-различно, сякаш Емили бе попаднала на някое много тъмно място и нямаше представа как да се спаси.

— Къде си? — попита настоятелно тя, стиснала здраво телефона. Мелиса се спря, преди да влезе в колата, поглеждайки с любопитство към Спенсър.

— Няма значение. — Разнесе се съскане като от преминаваща кола. — Никога няма да успееш да дойдеш навреме.

Сърцето на Спенсър се разтупка силно.

— Какво имаш предвид? — попита настоятелно тя, макар да си помисли с ужас, че всъщност знаеше много добре. Завъртя се в кръг, изпълнена с чувство на безпомощност. — Ем, каквото и да си мислиш

да правиш, недей. Знам, че нещата са доста напечени, но трябва да се държиш. Просто ми кажи къде си, чу ли?

Емили горчиво се засмя.

— Сигурно дори няма да успея да се удавя. Точно това си мислех, преди случайно да ти се обадя. Избрах си мост — а съм плувкиня, по дяволите.

— Мост? — Погледът на Спенсър шареше насам-натам. Мелиса вече стоеше до нея, очите ѝ бяха ококорени и пълни с въпроси. — Кой? Покрития мост?

— Не — отвърна твърде бързо Емили и Спенсър веднага разбра, че лъже. — Не идвай, Спенсър. Затварям.

— Ем, недей! — изпищя Спенсър. Връзката прекъсна. Спенсър се опита да набере отново Емили, но телефонът звънеше ли звънеше, без дори да се прехвърли на гласова поща.

— Мамка му — произнесе на висок глас Спецър.

— Какво става? — попита Мелиса.

Гърлото на Спенсър беше пресъхнало.

— Това беше Емили. Тя е на моста. Мисля, че иска да... — Гласът ѝ секна, но по изражението на Мелиса се виждаше, че тя знае какво има предвид Спенсър.

— Кой мост? — попита настоятелно Мелиса.

— Покрития, в другия край на града — отвърна Спенсър. Тя впери поглед в Мелиса. — Може ли да взема колата ти?

Мелиса сви устни.

— Идвам с теб.

Спенсър се завъртя.

— Не искам да те замесвам в това. — Ами ако Али беше отвела Емили там? Ами ако беше опасно?

Но Мелиса беше непреклонна.

— Престани. Да вървим.

На игрището децата се качваха на сцената и взимаха дипломите си под гръмотевичните аплодисменти. Спенсър се качи в колата и затръшна вратата. Мелиса запали двигателя и се изстреля от паркинга по за щастие абсолютно празната улица.

— За нула време ще стигнем там — каза тя, вперила поглед в пътя.

Докато директорът Апълтън произнасяше името на Чейси Бледсоу, Спенсър набра 911.

— Една приятелка смята да скочи от покрития мост в Роузууд — извика тя на диспечерката. — Веднага изпратете линейка!

Мелиса излезе от училищната алея. След това Спенсър набра Ариа и Хана; не искаше да губи ценно време да ги търси на игрището. Хана вдигна на второто позвъняване. Спенсър можеше да чуе аплодисментите през слушалката.

— Трябва да отидем на покрития мост — извика тя. — Емили е загазила.

— Какво имаш предвид? — попита Хана.

— Не знам. — Спенсър прехапа устната си. — Мисля, че трябва да отидем при нея. Намери Ариа и да се видим там, чу ли?

— Ясно — отвърна бързо Хана и затвори.

Мелиса направи бесен завой и стрелна с поглед Спенсър.

— Ами ако стигнем твърде късно?

Спенсър загриза усилено нокътя на палеца си.

— Не знам.

Колата продължи с бясна скорост по околния път, който водеше до моста; тя прелиташе покрай една кравеферма, обширно имение, обградено от огромна поляна и изискан ресторант, който се помещаваше в стара плевня. Когато им остана да преодолеят само още един хълм, Спенсър погледна напред към пътя, а след това се обърна назад.

— Защо не чувам сирена на линейка? — произнесе тя на глас.

— Тъкмо си мислех същото нещо — промърмори Мелиса. След това натисна здраво педала за газта. — Всичко ще бъде наред — произнесе гневно тя. — Ще стигнем навреме.

Взеха последния завой. *Моля те, не скачай* — не спираше да повтаря наум Спенсър, а стомахът ѝ се свиваше болезнено. — *Моля те, моля те, моля те, Ем, не скачай.*

Ръждясалият, покрит с графити мост се появи пред тях. Никъде не се виждаха полиция или линейки. Веднага щом Мелиса спря край пътя, Спенсър изскочи от колата и се затича към малкия перваз, който ограждаше моста. Надникна от лявата страна, после от дясната. Не се виждаше никой.

— Емили? — Със свито гърло Спенсър погледна към буйната река, очаквайки да види проблясъци от червеникавозлатистата коса на Емили в бързеите.

След това с рев се появи колата на Ариа и двете с Хана изскочиха от нея и хукнаха към моста.

— Ето я! — извика Ариа. От моста стърчеше една дъска. Емили се намираше зад нея. Вятърът развяваше косата ѝ около лицето. Бузите ѝ бяха изцапани от сълзите. Тя се наведе над водата, дишайки тежко.

— Емили! — изпищя Спенсър. — Недей!

Емили ги погледна и лицето ѝ се сгърчи.

— Оставете ме на мира. Трябва да го направя.

— Не, не трябва! — изпищя Хана, разплакана.

Емили се взря обезверено в бързеите.

— Никой не ме иска. Семейството ми иска да съм мъртва.

— Те просто са разстроени — извика настоятелно Спенсър. — Не го искат наистина.

Емили притисна ръце към очите си.

— Нима вие не сте си мислили за това, момичета? И без това все едно сме мъртви. По-добре да сложим край.

Спенсър се спогледа ужасено с останалите.

— Не виждаш ли какво става? — проплака Хана. — Али натопи всички ни. Тя изпрати онези самоубийствени бележки на нашите приятели и семейства, като изкара нещата така, сякаш наистина искаме да се убием. Всичко е пределно ясно, Ем.

Емили сви рамене.

— И какво? Това не променя нищо.

— Напротив, променя! — Хана заудря с юмруци по стената на моста. — Месеци — години наред — позволяваме на Али да ни манипулира. Позволихме ѝ да ни накара да си мислим, че хора, които обичаме, са А. Ариа изгуби Ноъл заради това. А Спенсър заподозря майка си, забрави ли? Сега Али използва силата на внушението, за да ни накара да си мислим, че трябва да се самоубием — и ние отново ѝ позволяваме. Наистина ли ще я оставиш да ти повлияе така?

Емили погледна към Хана.

— Но защо ще иска да извършим самоубийство? Тя вече спечели, като направи така, че да ни изпратят в Ямайка.

— Може би се притеснява, че ще ни оправдаят — извика Спенсър към моста. — А може би се притеснява, че ще продължим да разследваме и от затвора и така ще я разкрием. А по този начин се подсигурия. Ще умрем от собствените си ръце. Дори няма да се наложи да помръдне и пръст.

Брадичката на Емили потрепери.

— Не знам дали в думите ти има смисъл. Как ще можем да я разследваме от Ямайка?

— Аз ще помагам! — извика Мелиса. — Ще направя каквото трябва!

Спенсър я погледна признателно, след което отново се обърна към Емили.

— Имаме нужда от теб, Ем. Трябва да се държим заедно, ако искаме да победим А.

Емили здраво стисна очи, изпълнена с емоции.

— Момичета...

— Моля те! — извика Спенсър.

Внезапно, *най-после*, в далечината се чу вой на сирени. Една линейка спря до брега и няколко парамедици изскочиха от нея.

— Къде е тя? — извика един от тях, млад мъж с набола брада.

— Ето я! — Мелиса посочи към перваза.

Парамедикът кимна, след това се посъветва с другите двама мъже, които изскочиха от колата. Единият от тях поиска подкрепление по уоки-токито си. Вторият започна да вади медицинско оборудване от колата.

Първият мъж изпъна рамене, завърза катераческо въже около кръста си и закачи края му за стълба на една от уличните лампи. След това тръгна по тесния перваз.

— Ела тук, скъпа — рече той нежно, почти с любов. — Вече си в безопасност.

Емили го погледна като обезумяла.

— Хвани ръката ми — рече умоляващо парамедикът. — Моля те, не скачай.

— Имаме нужда от теб, Ем — изкрещя Хана.

— Обичаме те! — извика Спенсър.

Другите двама парамедици се бяха разположили край водата, готови да се хвърлят в нея, ако Емили реши да скочи. Мъжът на моста

се приближаваше към нея, а въжето около кръста му се изопна. Емили не помръдна. Най-накрая той се озова достатъчно близо, за да я обгърне с ръце. Емили се сгуши в него с изкривено от болка лице. Той бавно я повдигна и внимателно тръгна към брега. Когато най-после се озоваха на твърда земя, той внимателно я остави на тревата. Тя плачеше.

Спенсър изтича при нея и я прегърна. Ариа и Хана направиха същото. Всички заплакаха.

— О, господи — не спираше да повтаря Спенсър.

— Как можа да го направиш? — проплака Хана.

— Едва не те изгубихме — додаде Ариа.

Емили плачеше толкова силно, че едва успяваше да говори.

— Аз просто... не можех...

Спенсър силно я притисна към себе си. Хана уви пуловера си около раменете ѝ. Един от парамедиците донесе друго одеяло и също го уви около Емили. Мъжът, който я беше спасил, съобщи по радиостанцията, че вече няма нужда от подкрепление — момичето е в безопасност. После седна на земята до момичетата, прегледа зениците на Емили, за да се убеди, че не е изпаднала в шок. Не спомена нищо за това кои са момичетата и какво ги очаква — може би дори не знаеше.

Хлипанията на Емили преминаха в подсмърчания. Момичетата я прегръщаха силно, сякаш се страхуваха, че отново ще я изгубят. Дори Мелиса се включи в груповата прегръдка, галеше Емили по косата и ѝ казваше, че всичко ще бъде наред. Спенсър си представи за миг какво щеше да се случи, ако не бяха дошли навреме при Емили. Дъхът ѝ секна. Дори самата мисъл я ужасяваше. Ако една от тях умреше, част от Спенсър също щеше да умре. В отиването в Ямайка имаше поне една светла нишка — поне щяха да са заедно. Нямаше да се изправят сами срещу това.

Мислите ѝ отново се насочиха към Али. Тя наистина се беше опитала да вкара мисълта за самоубийство в главите им. И виж какво се беше получило. Виж кой едва не им беше отнет. Заради всичко това кучката трябваше да си *плати*. Повече от всякога.

Мелиса се върна при колата си, оставяйки момичетата насаме. Един миниван се появи на завоя и забави ход при вида на линейката. Спенсър не разпозна жената зад волана, но на гърба имаше избеляла лепенка „Отбор по лакрос на «Роузууд Дей»“. Тя ахна.

— Какво? — попита Ариа и я погледна.

— Сетих се за друг начин да пипнем Али — каза Спенсър. — Но няма да ви хареса.

Ариа се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Хладна тръпка се плъзна по гърба на Спенсър.

— Имам предвид Ноъл.

Лицето на Ариа се вкамени.

— Какво за Ноъл?

— Може би той знае още нещо за Али. Може би не ни е казал всичко.

Ариа изглеждаше стресната.

— Искаш от мен да разговарям с него? — Спенсър кимна. Ариа поклати глава. — В никакъв случай.

— Мисля, че Спенсър е права — обади се Хана. — Може би Ноъл дори не осъзнава какво знае. Ами ако това ни отведе при нея?

— Ако не искаш, аз ще го направя — предложи Спенсър. — Нямам нищо против да кажа някои неща на тоя тъпанар.

Ариа наведе очи.

— Той не е тъпанар — рече тихо тя, почти автоматично. После въздъхна. — Мога да се справя. Но само ако Емили — и вие — обещаєте никога да не заставате на парапета на някой мост. Загубата ви ще ми се отрази много по-зле от отиването в затвора.

— Обещавам — рече тихо Емили.

— И аз обещавам — каза Хана, а Спенсър кимна. Ариа беше права. Точно сега, когато нещата бяха достигнали опасна критична точка, те трябваше да останат заедно.

Можеха да изгубят толкова много.

28.

ТАЙНИЯТ КОД

— О, господи — изблея госпожа Кан, когато по-късно същия следобед отвори вратата на дома си. Русата ѝ коса бе издухана в идеална прическа, гримът ѝ беше перфектен и тя бе облякла нов кашмирен пуловер в цвят слонова кост и прилепнали по тялото ѝ дънки и беше обула чисто нови чехли. Но лицето ѝ беше бледо и жилите на шията ѝ бяха изпъкнали. Тя гледаше уплашено Ариа, и момичето веднага разбра, че госпожа Кан вярва на абсолютно всичко, което казват по новините. И това беше жената, която веднъж, на една сватба, където присъстваха Ариа и Ноъл, я беше придърпала в прегръдките си и ѝ беше казала: *Знаеш ли, мисля за теб като за моя дъщеря*. Невероятно бе как няколко нови истории могат до такава степен да променят нечие отношение.

За милионен път през последния един час, Ариа съжали, че се беше съгласила на това. Но така или иначе вече беше тук. Вредата беше нанесена. Тя си пое дълбоко дъх.

— Мога ли да поговоря с Ноъл за няколко минути?

Госпожа Кан отстъпи назад.

— Не мисля.

Невероятно. Ариа хвана дръжката на вратата, преди майката на Ноъл да успее да я затвори.

— Майка ми ме чака ей там. Всичко е наред. — Тя махна с ръка към тротоара, където Ила я чакаше в субаруто. Ариа се изненада, когато майка ѝ се съгласи да я докара при Ноъл, като се имаше предвид, че момичето се беше измъкнало от церемонията по дипломирането. Но може би Ила беше решила, че ченгетата не могат да направят нещо по-лошо на Ариа от това, което бяха сторили досега. През последния месец майка ѝ беше проляла доста сълзи, но сега изглеждаше просто изхабена и изтощена.

— Ще поговорим тук отвън и тя ще ни наблюдава през цялото време — додаде Ариа.

Госпожа Кан погледна с присвити очи към субаруто, но не махна с ръка — сигурно си мислеше, че Ила също е престъпничка.

— Пет минути — каза строго тя. — После трябва да тръгваме за партито на абитуриентите.

Тя притвори вратата. Когато отново я отвори, навън излезе Ноъл.

— Ариа — каза той. Гласът му прозвуча дрезгаво. В ръката си държеше академичната шапка.

— Здравсти — рече тихо Ариа, а сърцето ѝ биеше ускорено.

Имаше усещането, че не беше разговаряла с него от векове. И изведнъж двамата се бяха озовали на верандата му, застанали на няколко сантиметра един от друг. Част от нея копнееше да го прегърне силно. Друга част се страхуваше, че той ще я отблъсне — не се бяха чували откакто я бяха арестували. Трета част, гневната част, искаше просто да се обърне и да побегне.

Когато той срещна погледа ѝ, в очите му се забелязваха дълбоки чувства, загриженост и неувереност. Отоците по бузите му бяха избледнели, а шевовите на челюстта му вече не бяха подпухнали като на чудовището на Франкенщайн. На ръката му имаше гипс, но в общи линии това си беше Ноъл, когото тя си спомняше. Ариа погледна към тениската му на Найк и гърдите ѝ се свиха от болка. Той я беше носил в деня, когато тя се беше върнала от Исландия, първия ден, в който можеше да се каже, че бяха разговаряли. Дали си го спомняше? Дали нарочно не я беше облякъл точно днес?

— Добре... — започна Ноъл.

— Вече... — каза Ариа едновременно с него и млъкна. — Ти пръв.

— Не. — Ноъл преглътна. — Ти.

Ариа се загледа в шарката на теракотения под на верандата. Внезапно осъзна, че няма представа какво трябва да му каже.

— Поздравления — успя да произнесе най-накрая тя, сочейки шапката.

— Благодаря. — Ноъл остави шапката настрана и пхна ръце в джобовете си. От небето, което синееше над главите им, се разнесе писък на сокол. — Не мога да повярвам — каза тихо той. — Не знам какво се е случило и не искам от теб да ми разказваш, но мисля, че знам кой стои зад всичко това. Прав ли съм?

Ариа кимна и стомахът ѝ се сви.

— Затова имам нужда от твоята помощ.

Ноъл сбърчи вежди.

— *Моята?*

— Ти й беше приятел. Сигурен ли си, че не знаеш къде може да е?

Ноъл силно тръсна глава.

— Нямам представа.

Ариа въздъхна. Бронзовите камбанки над главата й зазвъняха. Слънцето се появи иззад един облак, огрявайки широката морава.

— Добре, тогава — рече тя и се обърна. — Ще трябва да вървя.

— Чакай. — Гласът на Ноъл прозвуча рязко като гребло, прорязващо водата. Ариа се обърна и видя странния, измъчен израз на лицето му. — В Убежището не са позволени нито телефони, нито имейли, затова използвахме един таен код всеки път, когато тя искаше да поговорим.

Ариа затаи дъх.

— Използвал ли си този код наскоро?

— Разбира се, че не. Дори да знаех, че е оцеляла след пожара, щях да направя всичко възможно да й *навредя*, не да й помогна.

Ариа се върна при него.

— Можеш ли да го използваш сега?

Ноъл огледа предния двор, сякаш мислеше, че Али може да ги наблюдава.

— Не знам. Може да не се хване.

Ариа обви с ръце парапета, който ограждаше верандата.

— Ние получавахме съобщения от А. — от нея. Но никой не ни вярва. Ловим се за всяка сламка. Повярвай ми, нямаше да те моля за това, но ти си последната ни надежда. Не искаме да отиваме в Ямайка.

Ноъл се облегна на един от дървените столове.

— Аз не искам да отиваш в Ямайка.

— Тогава ни *помогни*.

Вратата зад; гърба му се отвори и госпожа Кан подаде глава.

— Ноъл? Трябва да тръгваме.

Ноъл погледна раздразнено майка си.

— Само секунда, става ли?

Госпожа Кан неохотно затвори вратата, макар Ариа да се досети по светлината зад прозореца, че сигурно се навърта наблизо. Ноъл

измъкна мобилния си телефон и отвори една уебстраница в брауъра си. Ариа гледаше как той поръчва една опаковка алкални батерии. На страницата за адресни данни вписа името Максин Прептуил и като адрес обществената библиотека на Роузууд. В секцията за специални инструкции написа *9 часа тази вечер*.

— Коя е Максин Прептуил? — прошепна Ариа.

Ноъл сви рамене.

— Не знам. Али предложи името. — Той посочи телефона си. — Това е фалшива страница. Съобщението винаги стига до нея. — Ноъл пхна телефона в джоба си. — Готово. Ще се срещнем в девет довечера в обществената библиотека.

Сърцето на Ариа заби ускорено. Тази вечер щеше да остане у Байрън. Щеше да ѝ е по-лесно да се измъкне.

— Ще успееш ли да се измъкнеш от партито?

— Ще измисля нещо.

Ариа кимна.

— Добре. Ние ще се крием наблизо и ще чакаме.

Ноъл изглеждаше ужасен.

— Само вие ли? Не трябва ли да се обадите и на полицията?

Ариа поклати глава.

— Тя никога няма да се появи, ако там има цяла камара полицейски коли. Ще ѝ направим засада. Ще скочим върху нея. Ще я хвърлим в колата ми. *И след това* ще я закараме в полицията.

Изражение на несигурност премина през лицето на Ноъл.

— Това ми звучи твърде опасно. *И* насилствено.

Ариа преглътна тежко, мразейки се заради това, в което се беше превърнала — човек, който дори смяташе да хвърли друг човек в багажника на колата си.

— Знам — призна тя. — Но не знам какво друго да правя. Това може да ни спаси.

— Добре, ще участвам. — Ноъл кимна и се обърна към вратата. Майка му се размърда отвътре. — Ще се видим довечера, Ариа също кимна и се обърна към очакващото я субару. Тъкмо се нахрани да слезе от верандата, когато Ноъл извика:

— Защо не разказа на ченгетата за онова, което знам за Али?

Ариа се извърна и го погледна. Очите му гледаха право в нея. Лицето му бе открито и уязвимо. Красивите му, розови устни бяха леко

отворени.

— Н-не можех — призна тя. — Не можех да ти го причиня.

Ноъл пристъпи към нея. Когато се приближи достатъчно, за да може да я прегърне, той протегна ръка, докосвайки края на брадичката ѝ, и леко я повдигна.

— Толкова ми липсваш — прошепна той. — Ако можех да върна времето назад, щях да го направя. Искан ми се да бяха намерили Али. Искан ми се да я бяха убили. И ми се иска, когато всичко това свърши, двамата отново да бъдем заедно.

Зелените му очи срещнаха нейните и в главата ѝ нахлуха хиляди спомени. Как се смееха на курса по готварство. Как Ариа беше държала ръката на Ноъл докато се возеха на Батманското увеселително влакче в „Страхотно приключение“, защото той тайно се страхуваше. Изражението на лицето му, когато бе дошъл да я вземе за есенния бал. Първият път, когато ѝ беше казал, че я обича.

Тя се пресегна, но се поколеба, преди да хване ръката му. Пръстите ѝ останаха неподвижни за няколко дълги секунди, само на няколко милиметра от неговите. Наоколо всичко утихна. Единственото, което Ариа виждаше, бяха гъстите вежди на Ноъл, квадратната му челюст, силните рамене.

— И аз искам същото — избъбри тя. След това се затича към колата на майка си. Ако беше останала на онази веранда и секунда по-дълго, тя нямаше да има сили да си тръгне.

29.

ЗАСАДАТА

По-късно същата вечер, когато цифровият часовник на фасадата на банката от другата страна на улицата показва 8:56, Емили, Ариа, Спенсър и Хана стояха зад гъстите храсти на живия плет около Роузуудската обществена библиотека, каменна сграда в същия комплекс, където се намираше и молът „Кинг Джеймс“. Една улична лампа осветяваше тротоара. Друга лампа осветяваше мястото за връщане на книги, над който беше закачен банер в синьо и бяло с надпис: „ПОЗДРАВЛЕНИЯ, РОУЗУУДСКИ АБИТУРИЕНТИ!“. Библиотеката беше заключена за през нощта. Пътеките бяха празни, бюрата — незаети, всички столове — бутнати под тях. На паркинга нямаше ни една кола; Ноъл беше взел момичетата със своя кадилак ескалейд, който след това бе паркирал пред мола. Сега той седеше само на няколко крачки от тях, на една пейка в сенките, като непрекъснато потракваше с гипсираната си ръка в дървената седалка.

Стомахът на Емили се свиваше всеки път, когато го поглеждаше. Не можеше да повярва, че правят това. Но пък напоследък нищо не беше за вярване, включително онова, което едва не беше направила на моста. Тя се чувстваше ужасно благодарна, че приятелките ѝ бяха дошли да я спасят, и беше много по-спокойна. Но не можеше да не мисли за опасната ситуация. Ами ако Али дойдеше? Щяха ли да успеят да я хванат? Ами ако наистина я хванеха?

Ами ако не успееш?

— Струва ми се нервен — прошепна Хана, отърквайки се в един от храстите. Шубракът беше доста бодлив, но те искаха да бъдат близо до Ноъл, в случай, че имаше нужда от тях — ако Али наистина се покажеше.

— На негово място и аз щях да бъда, ако трябваше да се срещна лице в лице с човека, който едва не ме уби — промърмори Спенсър. Ариа потрепери. Емили стисна ръката ѝ.

— Добре ли си?

Ариа сви рамене. Не беше проговаряла през цялото време и Емили беше забелязала, че двамата с Ноъл на няколко пъти се бяха споглеждали срамежливо. Но след всеки поглед Ариа като че ли рязко се отдръпваше, сякаш се чувстваше засрамена.

Ариа погледна към останалите.

— Нека да преговорим плана още веднъж. След няколко секунди ще се разпръснем. Когато Али се появи, Ноъл ще ни даде сигнал, че това е тя. Тогава ще нападнем.

— Ариа и аз се хвърляме върху нея и я завличаме до колата — додаде Емили.

— Аз и Хана се оглеждаме за помощника й — каза Спенсър. — А Ноъл се обажда на 911.

— Ако Помощникът се появи, побягваме — каза Ариа.

— Но едва след като направим снимка на Али с телефоните ни — изрецитира Емили. — Доказателството, че е жива, би трябвало да ни помогне.

— А ако заловят някой от нас, веднага се обаждаме в полицията — каза Спенсър.

Емили отново погледна към Ноъл с разтуптяно сърце. Въобще не й харесваше мисълта Али или помощникът й да наранят някой от тях. Но въпреки това такава възможност съществуваше. Трябваше да обмислят всяка вероятност.

Часовникът на банката показва точно 9:00 часа и момичетата заеха местата си. Ноздрите на Емили потрепваха от миризмата на прясна тор и нещо друго. Тя огледа района, но край входа на библиотеката не се появи никой. Край тях профучаваха колите на клиентите на мола. В далечината се чу потракването на влака. Ноъл се размърда на пейката и погледна телефона си. Минутите пълзяха. Часовникът на банката показва 9:05, после 9:06. Стомахът на Ариа се сви от ужас.

Внезапно се появи една русокоса фигура, облечена в суичър с качулка, и тръгна към Ноъл. Четирите момичета се наведоха напред. Беше момиче.

Вълна от най-различни чувства връхлетя Емили. Недоверие. Страх. Омраза. Тя погледна към останалите. Хана притисна длан към устата си. Спенсър се ококори. Емили погледна към Ариа. *Да действаме ли?* — произнесе само с устни тя.

Фигурата се спря пред Ноъл; никой не виждаше изражението на лицето му. Той не им даде сигнал: три пръста, вдигнати зад гърба му.

И все пак. Това *трябваше* да е Али. Нали? *Напред* — произнесе само с устни Ариа, сочейки към Ноъл.

Те изскочиха от храстите. Сърцето на Емили туптеше все побързо, докато приближаваха фигурата, която продължаваше да разговаря с Ноъл. *Само след няколко секунди ще погледна право в лицето на Али* — помисли си тя.

Внезапно фигурата отстъпи назад и побягна. Емили все още не можеше да види лицето ѝ, само тъмната качулка на главата ѝ.

— Хей! — изкрещя тя, тичайки след нея. Останалите я последваха. Фигурата притича през двете платна на улицата, която свързваше библиотеката с мола и се шумугна в храстите. *Почти я стигнахме* — помисли си въодушевено Емили. Измъкването от храсталака щеше да я забави.

Те прекосиха улицата и изведнъж се разнесе силно свистене на гуми. Фарове блеснаха в лицата им. Емили изпищя, когато една кола се понесе срещу тях.

— О, господи! — изкрещя тя, когато светлината очерта фигурата на Хана пред нея. Емили протегна ръка и избута Хана от пътя. Колата мина криволичейки покрай тях, пропускайки Емили на сантиметри. Момичето падна на тревата, удряйки коляното си в плочките на тротоара. Спенсър падна по лице до нея, а Ариа се блъсна в един пътен знак. Хана седна по средата на пътя; изглеждаше зашеметена.

— Добре ли си? — попита Емили, като се надигна и изтича до нея.

Хана кимна, треперейки, загледана в стоповете на отдалечаващия се автомобил.

— Насочи се право срещу нас. Можеше да ни *убие*.

Емили ѝ помогна да се изправи, после се затича към храстите, в които се бе шумугнала фигурата. Тя вече не се виждаше никъде. Никой не тичаше и през паркинга.

Тогава Емили се обърна към Ноъл, който седеше на пейката пред библиотеката. Той вече се беше изправил и ги гледаше разтревожено. Тя тръгна заедно с останалите към него.

— Това тя ли беше? — попита го Ариа. — Какво ти каза?

Ноъл поклати смаяно глава.

— Не беше тя. Някакво русокосо момиче, което ме попита дали имам запалка. После ви видя и побягна. А *вие* добре ли сте?

Емили и Хана се спогледаха.

— Не знам дали всичко това стана просто по случайност — рече Хана с треперещ глас.

Ноъл кимна; в очите му проблесна страх.

— Смятате ли, че е било постановка?

Всички се спогледаха, след което обърнаха глави към улицата, където бе изчезнала колата. Никой не се беше сетил да види регистрационната ѝ табела.

— Да — прошепна Ариа. — Това беше Али. — Може би беше платила на момичето да отиде при Ноъл, за да им отвлече вниманието. Сигурно се беше досетила какъв е планът им.

Емили погледна към Ноъл, изпълнена с отчаяние.

— Не можеш ли да се опиташ отново да се свържеш с нея? Можем да уговорим друга среща преди процеса.

Ноъл я погледна.

— Тя вече знае, че е било капан. Може отново да се опита да ви нарани.

— Да, това не е добра идея — додаде Спенсър.

Ариа погледна предизвикателно Ноъл.

— Не, Емили е права. И без това стигнахме твърде далеч. Трябва да направим *нещо*. Моля те, свържи се отново с нея.

Ноъл отпусна рамене. После набра нещо на телефона си. Миг по-късно лицето му посърна.

— Уебстраницата не може да бъде открита.

Показа екрана на момичетата. Ариа поклати глава.

— Трябва да е грешка.

— Това е страницата, сигурен съм.

Емили гледаше как Ариа взима телефона от ръката му и отново натиска бутона за търсене, но получава същия резултат. Устните ѝ потрепнаха. Сърцето на Емили се сви.

— Страницата я няма, защото Али я е свалила — рече бавно Ноъл. — Няма да има друга среща. Тя изчезна.

Всички примигваха учестено, преглъщайки шока. Това бе последният им шанс и те го бяха пропилили. Не им оставаше нищо

друго. Процесът им започваше на следващия ден и така или иначе те щяха да заминат за Ямайка — в *затвора*.

30.

ЖИВОТЪТ ИМ ПРИКЛЮЧВА ТУК

Петък сутринта. Денят на процеса. Хана стоеше в средата на спалнята си, оглеждайки подредените по рафтчетата предмети. Може би никога повече нямаше да ги види. Тя започна да се сбогува с всеки един от тях, точно както казваше лека нощ на всичките си плюшени играчки, когато беше малка. *Сбогом, парфюмче „Диор“.* *Сбогом, обувчици „Лобутен“.* *Сбогом, пухкаво шалте и стойка за обеци.* *Сбогом, снимка на Али.*

Тя се намръщи и я свали от ръба на огледалото; беше забравила, че е там. Погледна дразнещата усмивка на Али и подигравателните ѝ очи. Наистина, това беше Кортни, *нейната* приятелка, но ако не беше тя — ако не беше онази глупава Капсула на времето и смяната на местата, и адски огромното желание на Хана да бъде популярна, нищо от това нямаше да се случи.

— Хана? — извика майка ѝ от долния етаж. — Време е.

Голяма буца бе заседнала на гърлото на Хана, докато слизаше надолу по стълбището. Тя погледна към отражението си в голямото огледало във фоайето. Беше ли това последният път, когато облича рокля на Даян фон Фюрстенберг, когато си слага златни обеци и кожени обувки? Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато се наведе и прегърна миниатюрния си доберман Дот.

— Ще ми липсваш, момче — прошепна с усилие тя.

После отиде при колата, където я чакаше майка ѝ.

— Готова ли си? — попита тя с насълзени очи.

Хана поклати глава. Разбира се, че не беше.

Госпожа Мерин потегли, без да каже нито дума, като предвидливо не пусна радиото по време на пътуването до съдебната палата, която се намираше само на няколко километра от тях, на самия връх на планината Кейл, точно до гробището и Ботаническите градини. Хана погледна надолу от стръмната скала, надвиснала над Роузууд и Холис, изпълнена с носталгия и чувство на самота. Ето го

„Роузууд Дей“ и игрищата му — никога повече нямаше да може да гледа състезание по лакрос. Ето я кулата на Холис и околните сгради — никога повече нямаше да може да посети тамошните барове. Дори старата къща на Али се виждаше през дърветата. Добре де, тя изобщо нямаше да ѝ липсва. Единственото, което ѝ носеше, бяха горчиви спомени.

Тръпки я полазиха по гърба, щом си спомни последния път, когато бе присъствала в съдебната зала. Беше за процеса срещу Иън преди почти година и половина. Когато бяха излезли навън, Емили ги беше придърпала настрани и се беше заклела, че е зърнала лицето на Али в една лимузина. Тогава, разбира се, никой не ѝ беше повярвал. А трябваше.

Колата спря пред входа на сградата. Както обикновено, протестиращите обикаляха с лозунгите си в кръг по тротоара. Наблизо бяха паркирани новинарските бусове. Двете веднага бяха обградени от тълпа репортери, които се взираха в Хана през прозорците.

— Госпожице Мерин! — викаха те, удряйки по стъклата. — Госпожице Мерин! Госпожице Мерин, ще отговорите ли на няколко въпроса?

— Не им обръщай внимание — каза майката на Хана.

Нищо чудно, че репортерите обградиха Хана веднага, щом слезе от колата. Те тикаха микрофоните си в лицето ѝ и я дърпаха за ръкавите. Въпросите им бяха едни и същи — за това, че Хана е убийца и за кампанията на господин Мерин, и предсказания за отиването в Ямайка. Майката на Хана я прегърна през раменете и я поведе към вратите. Единият глезен на Хана се изкриви, когато стъпи на първото стъпало, но тя почти не го усети и продължи да върви. Всъщност не усещаше почти нищо.

Ариа, Спенсър и Емили също се опитваха да влязат вътре. След като голямата двукрила врата се затвори, виковете, крясъците и шумът на тълпата почти се изгубиха. Хана огледа мраморното фоайе. От всички страни ги обграждаха статуите на основателите на Роузууд. От балкона висяха знамето на Пенсилвания и американския флаг. Родителите на Ариа и майката на Спенсър се наредиха през металния детектор и започнаха да вадят разни неща от джобовете си. Зад тях стоеше юридическият екип, включително бащата на Спенсър и господин Годард. Хана се изненада, като видя застаналата зад

ограничителното въже Кейт, облечена в синьо сако и раирани панталони. Бащата на Хана отсъстваше. Тя зачака познатото жегване на тъга, но то не се появи. Може би защото не беше изненадана.

Когато Хана се нареди на опашката пред детектора, една ръка се пхна в нейната. Сините очи на Майк бяха пълни със сълзи.

— Знам, че се опитваш да я намериш — прошепна той. — Трябваше да ми позволиш да ти помогна.

Хана поклати глава.

— Не можех.

— Имахте ли някакъв успех?

Хана едва не се изсмя.

— Ти как мислиш?

Майк отговори, като стисна ръката ѝ още по-силно.

След като преминаха през детектора, адвокатите се присъединиха към момичетата и всички тръгнаха заедно към съдебната зала. Още щом господин Годард отвори двукрилата врата, стотина глави се обърнаха към тях. Хана разпозна всяко едно лице: тук бяха Наоми Циглър и Райли Улфи. Момчетата от отбора по лакрос на Майк и мажоретките на Хана. Едно момиче на име Дейна, с което се беше запознала на коледния лагер. Шон Ейкърд, баща му, Кели от клиниката по изгаряния. Фай Темпълтън, Чейси Бледсоу и до тях — какъв ужас — родителите на Мона Вандерваал, които изглеждаха много по-стари и съсухрени след смъртта на Мона година и половина по-рано.

Всички гледаха Хана така, сякаш тя вече е осъдена. Тя не се беше чувствала толкова уязвима, откакто Мона бе излъчила клипа, на който роклята на Хана се беше разпрала на партито по случай седемнайсетия ѝ рожден ден. Хана се наведе към Майк.

— Не е нужно да стоиш до мен, знаеш. Пази репутацията си. Върви да седнеш при приятелите си.

Майк я оципа по дланта.

— Млъквай, Хана.

Майк не пусна ръката ѝ, докато двамата вървяха към пейките. Хана седна до адвоката си, усещайки студеното дърво през роклята си. Майк се настани на пейката зад нея. Емили, Спенсър и Ариа също седнаха на предната пейка. Момичетата се спогледаха, но никоя не

обели нито дума. По лицата им бе изписано поражение. Те бяха опитали всичко, за да намерят Али, но се бяха провалили.

Тежките врати се затвориха и съдебният пристав нареди на всички да станат. В залата влезе един закръглен, оплешивяващ съдия и се настани на мястото си, поглеждайки изморено към момичетата. След няколкото встъпителни забележки се изправи областният прокурор.

— Разполагаме с достатъчно улики, за да докажем, че госпожиците Хейстингс, Мерин, Монтгомъри и Фийлдс са убили госпожица Табита Кларк в курорт в Ямайка миналия април.

Съдията кимна.

— Процесът им ще се проведе там, както и изпълнението на присъдата. Екстрадицията в Ямайка ще бъде извършена незабавно.

Адвокатите и съдията размениха още много реплики, но това бе единственото нещо, което Хана чу преди звукът на туптящото ѝ сърце да заглуши гласовете им. Тя затвори очи, виждайки единствено тъмнина. Когато отново ги отвори, господин Годард се беше изправил.

— Моля на клиентите ми да им бъде разрешено да прекарат още една нощ в Роузууд със семействата им.

— Молбата е удовлетворена — реши съдията. — Всички момичета трябва да напуснат страната утре сутринта. Полетът ще бъде уреден и платен от семействата им. Всяка затворничка ще бъде придружена от щатски шериф.

След това удари с чукчето си и всички отново се изправиха. След това господин Годард ги накара да излязат от съдебната зала и да отидат в конферентната, където можеха да поговорят. Същите репортери ги посрещнаха в коридора; те хищнически протягаха ръце към Хана, докато тя минаваше покрай тях. Тя погледна през рамо към Майк, копнеейки да прекара всяка останала секунда с него, преди да напуснат страната, но видя единствено разгневени лица.

Емили се появи до нея. После излязоха Спенсър и Ариа. Господин Годард ги обгърна с ръце, предпазвайки ги от репортерите, а когато момичетата се спогледаха, избухнаха в сълзи. Спенсър сграбчи Хана и силно я прегърна. Ариа и Емили също ги обгърнаха с ръце. Всички хълцаха в унисон и дишаха накъсано. Просветнаха светкавици. Репортерите не спираха за миг да задават въпросите си. Но в тези няколко минути на Хана не ѝ пукаше как щяха да излязат снимките.

Кой не би изразил чувствата си, когато знае, че ще бъде екстрадиран в чужда държава и ще лежи в чужд затвор за престъпление, което не е извършил?

— Не мога да повярвам, че се стигна до това — промърмори тя в ушите на приятелките си.

— Трябва да сме силни — рече Спенсър с дрезгав глас.

Хана погледна към вратата на съдебната зала, изненадана колко хора излизат оттам. Родителите на Мона слязоха бързо по стълбите, вероятно притеснени, че самите те ще бъдат нападнати от репортерите. Наоми и Райли флиртуваха с няколко спортисти, сякаш се намираха на някакво парти. Кейт изглеждаше някак изгубена, когато се приближи до прозореца. Хана искаше да я повика и да я прегърне.

Господин Годард ги отведе до конферентната зала и затвори вратата.

— Веднага се връщам — каза той. — Подаваме обжалване. И ще се постареем да ви осигурим най-добрите адвокати в Ямайка. — След това затвори вратата зад себе си, оставяйки момичетата сами.

Няколко секунди Хана седя до масата, драскайки с нокти по дървото.

Внезапно вниманието ѝ бе привлечено от нещо край прозореца. Той предлагаше гледка към паркинга, но гласовете се чуваха някъде под него.

— Стига! — изкрещя някой през мегафона.

— Стига! — отекнаха множество гласове.

— Стига убийства в Роузууд! — рече първият глас.

Тя наостри уши. Ако човек не слушаше внимателно, първата част на скандиранията звучеше много като *Ига, ига*.

— Стига! — изкрещя първият глас през мегафона.

— Стига убийства в Роузууд! — отекнаха гласовете на протестиращите, които размахваха табелите си.

Хана притисна длан към устата си.

— Мацки. — Тя се обърна към останалите и им махна с ръка да дойдат до прозореца. Те се приближиха, свъсили вежди.

— *Протестиращите* — каза Хана. Тя погледна наляво и ги видя, събрани в голям кръг на предната морава. *Стига убийства в Роузууд*, скандираха те. — Това са скандиранията от гласовата поща на Али — каза Хана.

Емили примигна.

— Наистина ли?

Хана кимна; никога в живота си не се беше чувствала толкова сигурна.

— Гласът е същият. Посланието е същото. Чухме само частица от него, преди Али да прекъсне връзката. Но е то.

Спенсър се намръщи.

— Али се е намирала наред с протестен марш... срещу убийствата, които *тя* е извършила?

— Може би се е намирала *близо* до марша — предположи Хана.

Спенсър закри из стаята.

— През изминалата седмица в Роузууд имаше доста протестни маршове. Кога получи съобщението, Емили?

— Миналия петък.

Ариа погледна към Спенсър.

— Има ли начин да разберем къде са се намирали протестиращите в онзи ден?

Хана внезапно се досети.

— Знам къде са били. — Последния път, когато отиде в офиса му, той беше загрижен повече за това, дали протестиращите я бяха видели, че влиза, отколкото за това, че тя имаше нужда от помощта му.

Когато разказа това на приятелките си, Спенсър ахна.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. — Сърцето на Хана биеше все по-бързо. — Когато се е обадила, се е намирала близо до офиса на баща ми.

Хана погледна приятелките си; в гърдите ѝ проблясваше мъничкото пламъче на надеждата. Оставаше им един ден, преди да заминат на Ямайка. Още една нощ, за да организират засадата. Щеше да е почти невъзможно да се измъкнат от къщи, но по някакъв начин трябваше да го направят. Когато видя решителните лица на приятелките си, тя разбра, че те си мислят същото.

Спенсър отмести поглед към дърветата.

— Един часа?

Хана кимна. Търсенето продължаваше.

31. ТЪРСЕНЕТО

Двайсет минути след полунощ телефонът на нощното шкафче на Спенсър иззвъня. Очите ѝ се отвориха и тялото ѝ веднага застана нащрек. Спалнята ѝ беше тъмна и тя се беше свила под завивките, напълно облечена в черна блуза с качулка, черен панталон и дори черни маратонки, които беше открила в килера в някогашната спалня на Мелиса. Беше напълно готова.

Тя отметна завивката си и отиде на пръсти до вратата. Къщата беше тиха. Майка ѝ и господин Пенитисъл сигурно спяха, вероятно натъпкани със занакс. Спенсър отиде до прозореца и огледа предния двор. До тротоара се виждаше паркирана полицейска кола.

Тя струпва няколко възглавници на леглото, за да изглежда сякаш спи. След това слезе на първия етаж, отвори кутията на алармата и изключи сигнализацията за излизане навън. Накрая се промъкна до единствената недовършена стая в сутерена, в която държаха касите с вино и допълнителния хладилник, който семейство Хейстингс използваша, когато организираха големи партита. Обикновено Спенсър не обичаше да идва тук — стаята миришеше на мухъл, беше пълна с паяци и това бе мястото, където Мелиса обичаше да я „прогонва“, когато като малки играеха на Злата кралица и Затворникът. Но в ъгъла ѝ имаше малко стълбище, което водеше до вратата към задния двор. Никой нямаше да я наблюдава. Ченгетата сигурно дори не подозираха за съществуването на този изход.

Сърцето ѝ тупкаше силно, докато се спускаше по тъмните стълби към вратата. Не смееше дори да диша, докато я отваряше. Пръскачката на двора шумеше приятно. Джакузито бълбукаше някъде вляво. Спенсър се измъкна, снишавайки се към земята, и хукна към гората, като се стараеше да стои далеч от осветлението. Щом се озова в нея, вече беше свободна.

До офиса на господин Мерин имаше поне четири километра; той се намираше в сградата на Ланкастър Авеню, точно до гарата. Спенсър

мислеше дали да не вземе колелото си, но нямаше време да го скрие в гората зад къщата, затова тръгна пеша. Тя се затича по улицата, като се скриваше в дворовете всеки път, когато на пътя се появеше кола. Всяка нейна стъпка сякаш припяваше: *Хвани Али. Хвани Али.*

Тичането по Ланкастър Авеню беше доста по-трудно — макар да беше късно, там продължаваха да минават много коли и Спенсър трябваше непрекъснато да бъде нащрек. Всеки път, когато зърнеше фарове, тя се скриваше зад някое дърво или табела. Веднъж, когато зърна полицейска кола на едно кръстовище, тя се скри в канавката. Но въпреки това успя да стигне до офиса малко преди един часа. Тялото ѝ беше плувнало в пот. Чорапите и обувките ѝ бяха покрити с кал. Тя бе сигурна, че при скачането в канавката си беше навехнала глезена. Но това нямаше никакво значение. Беше пристигнала.

Погледна към отражението си в огледалните стъкла на сградата. Над вратите светеха табелки с надпис „ИЗХОД“, но самият атриум беше тъмен. Тя погледна към подземния паркинг, след това към гората зад сградата и накрая към неоновия знак на „Магазина на Джесика“, откъдето театралната трупа на „Роузууд Дей“ понякога вземаше костюми за училищните пиеси. Възможно ли беше Али да се намира някъде тук? Как бе успяла толкова дълго да се крие на такова публично място?

— На бас, че си мислиш същото като мен.

Зад нея стоеше Хана, облечена също в черно, която дишаше тежко, сякаш също беше тичала дотук.

— Али не е тук, нали? Не би могла да се крие до сграда с офиси в центъра на Роузууд.

Спенсър помръдна с едното си рамо.

— Малко вероятно ми се струва.

Хана седна на сандъчето с цветя до вратата на сградата.

— Тук се проведеха протестите в петък. Оттук се е обадила на Емили.

След няколко минути Ариа и Емили пристигнаха с колелата си. Спенсър им предаде накратко за какво говореха с Хана.

— Мисля си какво ли ще е, ако и това е грешка — въздъхна Ариа, докато внимателно скриваше велосипеда си в храсталака. Искам да кажа, ако грешим, какво ще направят ченгетата, когато ни открият?

— И без това няма накъде повече да ни накажат — рече Спенсър с равен глас.

Емили погледна към Хана.

— Ами ако Али е била тук само за малко? Може би е знаела, че ще се досетиш, Хана, и се е обадила оттук само за да ни прати на поредното напразно търсене?

— Ами ако не е? — каза Хана. — Рискът си заслужава.

Спенсър дръпна дръжката на входната врата, но тя беше здраво заключена.

— И сега какво правим? Не можем да влезем вътре, за да проверим, дали Али не се намира в някой от офисите.

— Няма да е там — рече замислено Хана. — Идвала съм доста често тук и знам всички офиси в сградата — Али не се крие в ничия задна стая, сигурна съм в това.

— Ами в мазето? — предположи Емили.

Хана поклати глава.

— През деня го обикалят най-различни момчета от поддръжката — едва ли си е направила лагер там.

Спенсър сложи ръце на хълбоците си и се разходи наоколо, като огледа сградата, паркинга и пътя.

Хана беше вперила поглед в съседната сграда.

— Какво ще кажете за онова място?

Всички се обърнаха и погледнаха натам.

— „Магазинът на Джесика“? — попита Емили.

— Не, онова място *преди* „Джесика“. — Хана посочи групата дървета, които създаваха нещо като бариера между офис сградата и паркинга на магазина. Изведнъж Спенсър го видя: далеч от пътя, над клоните се подаваше нещо, което приличаше на покрив.

— О, господи! — ахна Ариа.

— Забелязах го онзи ден, докато разговарях с баща ми — прошепна Хана. — Но не знам какво представлява.

Момичетата тръгнаха по пътеката, скрита във високата трева. На няколко метра от тях, прикрита от дърветата, се появи сграда — порутена плевня, може би, или стара каменна къща, оставена да се разпадне. Спенсър включи фенерчето на телефона си и освети поизгнилите дъски на обшивката, счупен прозорец, пробита

водосточна тръба. Земята бе обрасла с бурени, които никой не бе докосвал от години.

Хана присви очи.

— Гадост.

Момичетата се вгледаха в къщата. Тръпки полазиха гърба на Спенсър. Внезапно тя почувства, че може би това е мястото.

— Хайде — прошепна Спенсър. — Да влизаме.

32. МОМЧЕТО

Една по една, Хана и останалите се провряха през живия плет. Отблизо къщата изглеждаше още по-противно, отколкото от паркинга. Прозорците бяха затворени с гнили дъски, а верандата беше покрита с паяжини и боклуци. Ръждясалият ветропоказател във формата на петле на покрива се въртеше бавно и поскръцваше. Стените бяха обрасли с бурени и пълзящи растения, които сякаш се опитваха да погълнат къщата. Някъде отвътре се донесе сладникавата миризма на гниещ животински труп.

Хана покри носа си с ръкав.

— Как може да живее в подобно място?

— Така, както можа да убие петима души — напомни ѝ Ариа. — Тя е луда.

Спенсър се качи по срутената стълба до входната врата. Пантите бяха толкова стари, че веднага поддадоха, скърцайки силно. Хана потрепери и покри главата си с ръка, сякаш очакваше всеки момент да избухне бомба. След няколко секунди се осмели да отвори очи. Вратата зееше широко отворена. Вътре нямаше никого. Спенсър стоеше неподвижно на прага, с изкривено от страх лице.

Емили бързо се изкачи и застана до нея. Хана я последна и всички надникнаха вътре. Беше много тъмно. Миризмата на мъртво животно, обаче, беше по-силна, почти задушаваша.

— Пфу — рече Хана и се извърна настрани.

— Отвратително. — На Спенсър ѝ се догади. Емили вдигна яката на блузата си над носа.

Ариа извади телефона си и освети вътрешността на стаята с фенерчето му. Подът беше покрит с прах, мазилка, парчета дърво и кал. Когато освети ъгъла, нещо избяга с писък. Момичетата също изпищяха и отскочиха назад.

— Това беше просто мишка — изсъска Спенсър.

Опитвайки се да не диша, Хана пристъпи колебливо в стаята. Подът издържа тежестта ѝ, така че тя направи още няколко крачки навътре. В следващата стая имаше стар метален умивалник и черна, трикрака печка, която сякаш бе излязла от „Хензел и Гретел“. Стар вестник лежеше до огромна дупка в стената, която може би някога е била задна врата. Хана вдигна вестника и се опита да прочете заглавията, но мастилото беше толкова избеляло, че не можа да разбере нищо.

После надникна в банята. В ъгъла се виждаше ръждясала вана, до стената бе облежната тоалетна без седалка. Виждаха се дупки на мястото, където някога се бе намирал умивалникът и голяма част от плочките бяха изкъртени. Прозорецът зееше отворен и през него навлизаше остър вятър. Хана отстъпи назад. Въздухът миришеше на мръсотия и зараза.

Останалите момичета също огледаха стаите, надничаха в шкафовете. Може би щяха да се изкачат и до втория етаж, но голяма част от стъпалата липсваха.

— Тук няма никой — прошепна Спенсър. — Абсолютно празно е.

— Има ли мазе? — предположи Емили.

Спенсър сви рамене.

— Не видях никакви стълби, които да водят надолу.

Ариа рязко се обърна и очите ѝ се разшириха.

— Чухте ли това?

— Кое? — попита Хана с треперлив глас, застинала на мястото си.

Всички се умълчаха. Хана слушаше напрегнато, но не чуваше нищо. Огледа тъмното, празно, зловещо пространство.

— Може би не е това — каза тя. — Не виждам следи от нищо. Мисля, че Али не е тук.

Спенсър също въздъхна.

— Може би сме сбъркали.

Над главите им се разнесе скърцане. Звучеше така, сякаш клоните на дърветата стържат по покрива.

— Може би трябва да се махаме оттук — каза Емили, отдалечавайки се на пръсти към вратата. — От това място ме побиват тръпки.

Всички закимаха и тръгнаха към изхода. Но тогава зад гърба им се разнесоха стъпки, този път истински. Хана се обърна и мускулите ѝ се вцепениха. В сенките край задната стена се забелязваше някаква фигура.

Останалите също се обърнаха. Спенсър ахна. Ариа тихо изписка. Емили се сви до стената.

— Ехо? — извика Хана с треперлив глас, опитвайки се да различи чертите на фигурата.

Внезапно светна фенерче. Разсеяната, жълтеникава светлина се пръсна из стаята. Мишката изписка и избяга. Къщата застана и заскърца под порива на вятъра. Най-накрая фигурата, която държеше фенерчето, го извъртя, насочвайки го към себе си.

— Здравейте, момичета — разнесе се мъжки глас.

Хана примигна при вида на лицето му. Той имаше кафяви очи, полегат нос и остра, гладко избръсната брадичка. В дясната му ръка имаше пистолет, който се целеше в тях.

Когато се изстъпи в цял ръст, Хана внезапно осъзна, че го познава. Съвсем наскоро Мадисън ѝ беше показала снимката му.

— *Джаксън*? — възкликна тя. Барманът. Онзи, който беше напил Мадисън и който се беше присмял на предложението на Хана да повика такси.

Само че... какво правеше той тук?

— Дерик? — изрече бавно застаналата до нея Емили.

Хана се намръщи и погледна към шокираното лице на приятелката си. Кой беше Дерик?

Спенсър също потрепна.

— Финиъс? — рече замаяно тя, вперила поглед в момчето. — Финиъс от Пен.

— *Олаф* — произнесе едновременно с нея Ариа.

Хана се отдръпна назад; всички неврони в главата ѝ избухнаха.

— Чакай малко. Олаф от *Исландия*?

— Да — отвърна бавно Ариа, прикрила устата си с длан. — Това е той.

Хана яростно тръсна глава.

— *Това* не е Олаф. Аз съм *виждала* Олаф. — Посещението ѝ в онзи бар във Филаделфия се беше случило преди Исландия — тя щеше

да разбере, ако същият младеж, който я бе чакал на улицата в нощта на катастрофата, после беше свалял Ариа на другия край на света.

Или... *щеше* ли? Тя погледна към тъмните вежди и тънките устни на Джаксън. Сега, като се замислеше, той наистина приличаше на Олаф. Но тя никога не си бе помисляла да направи връзка между странния исландец и готиния американски барман.

— Н-не разбирам — изграчи Спенсър.

— Какво, по дяволите, става тук? — рече едновременно с нея и Хана.

Момчето пристъпи напред.

— Казвам се Джаксън — каза той. — *И* Дерик. *И* Финиъс, и да, дори Олаф. Но истинското ми име е Ник. Или Трип, за приятелите ми. Трип Максвел.

Емили примигна.

— Трип — прошепна тя. — О, господи.

Спенсър я погледна.

— Кой е Трип?

Брадичката на Емили трепереше.

— Айрис харесваше някакво момче на име Трип Максвел. Бил е пациент в Убежището.

— О, Айрис. — Ник завъртя очи. — Тя винаги си е падала по мен.

Стаята се завъртя пред очите на Хана. Той беше пациент в Убежището. Името му започваше с *Н*. Това беше приятелят на Али. Това бе човекът, за когото говореше Грeъм. Той беше нападнал и Ноъл. Беше убил Гейл. Беше убил Кайла.

Той бе помощникът на А.

В гърдите ѝ се надигна паника. Тя погледна през рамо. Намираха се само на няколко крачки от вратата — може би поне една *щеше* да успее да се измъкне навън. Тя сграбчи ръката на Спенсър и рязко я обърна. Емили и Ариа също се втурнаха към вратата. Хана направи една крачка към нея, после още една и протегна ръка към кръглата дръжка.

Но в този момент, сякаш от никъде се появи нечия фигура и застана на прага, препречвайки им пътя.

— Не толкова бързо — разнесе се леден глас.

Глас, който Хана веднага *разпозна*. Въздухът се изпълни с аромат на парфюм. Кръвта изстина във вените ѝ. *Ванилов* парфюм.

Бавно и драматично Ник насочи фенерчето към нея. Белези покриваха шията и ръцете ѝ. Тя все още имаше големи сини очи и сърцевидно лице, но в него проблясваше нещо сурово и зло. Тя беше по-слаба, по-източена, с много болнав вид. Очите ѝ бяха студени и презрителни, без капчица радост. Хана си пое дълбоко дъх.

— Поздравления, кучки — прошепна Али и също извади пистолет. — Идвате с нас.

33.

СЛАДКИЯТ МИРИС НА СМЪРТТА

Емили потрепери, когато почувства стоманения, убийствен поглед на Али върху себе си. Ето я най-последна. Истинска. Жива. С болнав вид и твърде слаба, дънките висяха около бедрата ѝ, ръцете ѝ бяха като клечки за зъби, жилите и вените изпъкваха на шията ѝ. Лицето ѝ беше изцапано, косата ѝ бе лишена от блясък и един от предните ѝ зъби беше изгнил, разваляйки усмивката ѝ. Сякаш някой беше драскал с химикал по Мона Лиза. Красиво момиче, най-красивото момиче, предизвикващо завистта на всички, обожавано от самата Емили. Сега се беше превърнала в почерняла руина. В извратена откачалка. После Емили се обърна към Ник. *Дерик*. В това нямаше никакъв смисъл. Емили не можеше да повярва, че това е любимият ѝ довереник, момчето, което ѝ беше помогнало да изкара онова безрадостно лято. Беше ѝ предложил да я спаси от общежитието на Карълайн. Но сега той я гледаше студено, със зловеща, непозната усмивка на лицето. Тогава тя се сети още нещо: *Дерик познаваше* Гейл. Той беше работил като озеленител в дома ѝ през онова същото лято. Затова Гейл се беше обърнала фамилиарно към него в нощта, когато я беше убил. Сигурно се беше зачудила какво търси точно Дерик на автомобилната алея към дома ѝ.

Али махна с пистолета, застана твърдо на прага на входната врата, единствения им изход навън.

— В ъгъла има капак на пода. Отивайте при него. *Веднага*.

Те закараха момичетата до скритата врата в пода. Ник дръпна ръждясалата ѝ дръжка и я отвори. В мазето се спускаше стълба. Забелязваше се ивица слаба светлина. Отвътре излезе странна, сладникава миризма, която накара Емили да се закашля.

— Каква е тази миризма? — избъбри тя.

— Без въпроси. Слизайте долу — нареди Али, притискайки дулото на пистолета в гърба на Ариа.

Разтреперана, Емили заслиза по стълбите, като на два пъти едва не падна. Спенсър, Ариа и Хана я последваха. Когато краката на Емили стъпиха на земята, тя се огледа. Намираха се в тесен коридор. Нямаше нищо, освен четири стени. Сладникавата миризма беше по-силна, наситена и почти задушаваща, а във въздуха се носеше смущаващо съскане — може би още от сладникавата отрова насищаше помещението. Емили се изкашля няколко пъти, но това като че ли не помагаше. Спенсър дишаше тежко. Ариа беше пребледняла.

Фигурите на Али и Ник танцуваха пред очите им, докато двамата се спуснаха последни по стълбата, затваряйки капака над главите им.

— И така, момичета — каза Ник, озъбвайки се в крокодилска усмивка. — Все още ли сте объркани?

Никой не се осмели да се обади, макар Емили да беше сигурна, че те са също толкова объркани, колкото и тя.

— Ти ме последва в Исландия — обяви Ариа.

Ник сви рамене.

— Май да.

— Ти също ли беше там? — погледна Ариа към Али.

Али просто се подсмихна, без да отговори. Сигурно бе решила, че не е *необходимо* да отговаря.

— Ти ли вкара Ноъл в бараката? — прошепна Ариа с насълзени очи.

Ник скръсти ръце на гърдите си. Отново същата самодоволна усмивка.

Емили примигна, главата ѝ едва се държеше изправена. Не усещаше и краката си.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Когато ви намерят — обясни Али с любезен глас, — те ще си помислят, че това е вашият олтар в моя чест.

Очите на Спенсър проблеснаха.

— *Никога* не бихме направили олтар в твоя чест.

— О, стига. — Али завъртя очи. — Вие ме обичате. *Винаги* сте ме обичали. Аз съм единственото нещо, за което мислехте през последните няколко години. Това ще си помислят ченгетата, когато намерят труповете ви тук. Собственият ви план за самоубийство, последна почит пред *toi*^[1].

Емили положи огромни усилия да се обърне и да погледне ужасено най-добрите си приятелки. Мислите ѝ се движеха бавно, но всичко си идваше на мястото. *Ченгетата. Олтар на Али. План за самоубийство.* Когато полицаите ги откриеха — ако изобщо ги откриеха — щеше да изглежда сякаш са се самоубили заради — в чест на — Али. Защото бяха обсебени от нея.

Емили са хвана за главата, която пулсираше от болка.

— Какво си направил? — попита тя Ник. — Пуснал си нещо във въздуха, нали? Нещо отровно, което ще ни убие.

— Може би да, а може би не — подразни я Ник.

— Не мога да дишам — избъбри Спенсър. — Спри го.

Ник поклати глава, после посегна назад и сложи нещо на лицето си. Приличаше на противогаз. Подаде друг на Али и тя също си го сложи. Напрежението им изчезна, щом поеха от чистия въздух. Пластмасовите стъкла се замъглиха. Той не спираше да си поема дълбоко дъх и ги гледаше подигравателно.

След известно време Емили започна да изпитва болка при всяко поемане на дъх. Тя усещаше как клетките в тялото ѝ жужат, цвърчат и бавно се предават. Приятелките ѝ започнаха да се гърчат; очевидно страдаха също като нея. Очите на Емили се напълниха със сълзи. Това беше краят. Тя го чувстваше. *Но аз имам нужда от повече време,* пицеше мозъкът ѝ. Не можеше да умре точно сега. Не можеше да позволи на А. да спечели.

Ала това беше краят. Спенсър проплака безпомощно. Ариа се свлече на пода, губейки съзнание, очите ѝ се подбелиха. Ник и Али плеснаха победоносно ръце като радостни деца. Това ужасно им харесваше.

Емили ги погледна. Те бяха диваци. Нечовеци. Внезапно някъде дълбоко от тялото ѝ избликна енергия, която я изпълни. Тя скочи към Ник с протегнати ръце. Той изпищя, когато тя се приземи върху гърба му. Изскубна маската му и я запрати към другия край на стаята, след това изтръгна пистолета; и също го хвърли настрани. Когато отново го погледна, очите му се бяха затворили, а устните му бяха леко разтворени. Той си поемаше дълбоко и равномерно дъх. Беше го изпратила в безсъзнание.

Пистолетът проблесна в другия край на стаята. Емили не знаеше откъде се бе появила енергията ѝ, но се хвърли към него и го сграбчи с

двете си ръце. Беше по-тежък, отколкото бе очаквала, а металът беше доста студен.

— Я виж ти, кой бил толкова здрав.

Емили вдигна глава. Али я гледаше през стъклото на маската си.

— Махай се оттук. — Емили насочи пистолета към нея.

Али сви рамене и насочи своя пистолет към Емили.

— Стига, Ем — рече тя с мил, приглушен глас. След това свали маската си и се усмихна, показвайки ужасната дупка между зъбите си. Тя се отпусна на колене до Емили. — Не е нужно всичко да свършва така. Можем отново да бъдем приятелки, нали?

Емили усещаше топлия ѝ, кисел дъх. Тя се отдръпна настрана; не искаше Али да я докосва. Погледна към лежащия на пода Ник. Той беше в безсъзнание. След това се обърна към приятелките си, които стояха в другия край на стаята. Те я гледаха със страх, но бяха ужасно замаяни, твърде слаби, за да помръднат.

— Ще пострадаш — предупреди Емили Али.

Али отново сложи маската на лицето си и завъртя очи.

— Не, няма, Ем. Знам какво изпитваш към мен. Знам, че не съм толкова красива като преди, но съм си все същата Али. Знам, че продължаваш да мислиш за мен. И аз мисля за теб. Особено след последния път, когато се видяхме. Когато ме пусна от онази къща точно преди да избухне. Така и не успях да ти благодаря за това.

Емили чувстваше голяма буца в гърлото си.

Тя стисна здраво пистолета на Ник и отблъсна Али от себе си.

— Стой далеч от мен.

Али падна по задник, развеселена.

— Нима малката пикла Емили вече не ме обича? — рече тя с престорен бебешки глас, приглушен от маската на лицето ѝ.

Емили я погледна в очите.

— *Никога* не съм те обичала — изсъска тя.

Али замахна и ѝ зашлеви плесница. Червени петна се появиха пред очите на Емили, лицето ѝ пламна и тя залитна назад. Пистолетът изхвърча от ръцете ѝ и отново се озова на пода. Емили посегна към него, но Али я хвана и я дръпна назад с изненадваща сила.

— Кажи, че не си спирала да мислиш за мен — изръмжа тя, опряла пистолета си в слепоочието на Емили. Маската ѝ се беше разхлабила и висеше на врата ѝ. Тя я притисна към устата си, ноздрите

й пламтяха. — Кажи, че си готова да предадеш и най-добрите си приятелки, ако така ще можеш да ме върнеш.

Бузата на Емили пареше. Тя не можеше да произнесе и дума. Погледна отново към Спенсър, Ариа и Хана. Те бяха почти изпаднали в безсъзнание, кожата им беше посивяла, дишането бе накъсано. На лицата им бе изписано отчаяние — ясно бе, че искаха да помогнат на Емили, но просто не можеха. Пистолетът лежеше в ъгъла, далеч от тях.

— Кажи го! — настоя Али. — Кажи на приятелките си колко много искаш да живея. Кажи им, че си ги предала. Да видим тогава колко много ще те обичат.

— Тя вече ни го каза, Алисън — изрече Ариа със слаб глас. — Не ни интересува. Емили си остава наша приятелка.

Али притисна пистолета към плътта на Емили.

— Въпреки това го кажи.

— Остави ме на мира. — Устните на Емили трепереха. Макар да знаеше, че това е край, макар че сигурно щеше да умре след няколко минути и Али *отново* щеше да избяга, тя не искаше това да са последните й думи. Емили не обичаше Алисън. В никакъв случай.

Разнесе се изщракване, когато Али вдигна предпазителя.

— Кажи го — изръмжа тя. — Кажи колко се вълнуваше, докато вие, момичета, ме търсехте. Кажи колко много искаше да ме намерите, за да можеш да ме целунеш отново.

— Престани! — изпищя Емили, свита на кълбо на земята.

Али притисна дулото на пистолета към слепоочието на Емили.

— Ами тогава кажи сбогом.

Емили започна да плаче. Всяко мускулче в тялото ѝ трепереше. Тя огледа стаята, първо приятелките си, след това отпуснатото тяло на Ник, всички ужасни снимки на Али по стените и накрая самата Али.

— Мразя те — прошепна тя.

— Какво беше това? — изръмжа Али иззад маската си.

Емили се нареди да го повтори, но от горния етаж се разнесоха тихи звуци. Али вирна глава и се послуша. Емили направи същото. Звучите се усилваха. Приличаха на... *полицейска сирена*.

Али ахна и погледна към Емили.

— Ти ли повика ченгетата?

Емили се обърна към останалите. За тях ли идваха полицаите? Знаеха ли? Щяха ли да пристигнат навреме?

Но сирените все още бяха много далеч. Дори полицията да стигнеше до къщата, тя никога нямаше да открие мазето. По бузите на Емили потекоха сълзи. Помощта беше толкова близо... и въпреки това толкова далеч. Али отново щеше да спечели... този път завинаги.

— Твърде късно, твърде късно — рече Али с успокояващ глас, притискайки пистолета към главата на Емили. — Кажи сбогом, скъпа Емили.

Емили затвори и очи и се опита да мисли за нещо добро и чисто. И тогава се разнесе силно бум. Звукът отекна в стените. Емили се притисна към земята, ужасена от мощта му.

След това падна мрак.

[1] Moi (фр.) — мен. — Б.пр. ↑

34.

НЯКЪДЕ ТАМ

Ариа плуваше в красив син океан. Обграждаха я пъстроцветни рибки. Корали се поклащаха под океанското течение. Една фигура пореше вълните в далечината и тя зарита с крака, приближавайки се към нея. Когато излезе на повърхността, видя Ноъл. Слънцето танцуваше по скулите му. Очите му блестяха. Но усмивката му беше тъжна и самотна. В очите му имаше сълзи.

— Ариа — каза той, а гласът му бе изпълнен с болка.

— Ноъл! — Ариа зацапа във водата към него. — Липсваше ми. Мислех, че повече няма да те видя.

Ноъл примигна и сви устни.

— Там е работата, Ариа, че няма. Това е за последен път.

— К-какво имаш предвид? — попита тя. Защо изглеждаше толкова нещастен?

След това си спомни. Стаята в мазето, пълна със снимки на Али. Отровният газ. Али и Ник, и онези пистолети. Силното бум.

Всичко това нахлу в паметта ѝ, завързвайки я на възли. Тя погледна ужасено Ноъл и вълните, които се плискаха около тях.

— Аз... мъртва ли съм?

Брадичката на Ноъл трепереше. По бузите му се стичаха сълзи.

— Не! — възкликна Ариа и размаха ръце, внезапно усещайки недостиг на въздух. — Н-не може да съм мъртва. Чувствам се толкова жива. И още не съм готова. — Тя погледна към бившия си приятел, изпълнена с целеустременост. Тя не беше готова. Искаше да живее; искаше да си го върне. Повече не ѝ пукаше за Али. Всички лъжат. Всички допускат грешки. Ще го преживеят, така, както се случваше с всичко останало.

Тя протегна ръце към него, но Ноъл се скри под водата.

— Ноъл! — извика Ариа. Той не се появи. — Ноъл! — Тя също се гмурна, но видя единствено мрак. Никакви риби. Нищо.

— Ариа? Скъпа?

Ариа примигна учестено. Когато отново отвори очи, тя лежеше на легло в светла стая. Тялото ѝ беше покрито с чаршаф, отстрани писукаше някакъв монитор. Над нея се надвеси размазано лице. Когато погледът ѝ се фокусира, тя видя, че това е агент Фуджи.

Ариа облиза сухите си устни. Това поредната халюцинация ли беше? Дали не се намираше в някакво място след смъртта?

— К-какво става? — чу се тя да казва.

Агент Фуджи погледна през рамо. Две други фигури изтичаха напред. Едната от тях беше Байрън, другата — Ила.

— О, господи — извикаха и двамата, хващайки ръцете на Ариа. — О, скъпа, толкова се притеснявахме.

Майк също се появи.

— Здравсти — рече смутено той. — Радвам се да те видя.

Ариа преглътна трудно. Когато се размърда, главата ѝ запулсира. Мъртвите хора страдат ли от главоболие?

— Аз... жива ли съм? — попита колебливо тя.

— Разбира се, че си жива — разнесе се глас наблизо. Ариа погледна. Емили се беше облегла на възглавницата си, с отворени очи и лека усмивка на лицето. До нея седеше сестра ѝ Карълайн и очите ѝ бяха пълни със сълзи. Хана лежеше на една страна, майка ѝ държеше едната ѝ ръка, а Кейт другата. Спенсър имаше превръзка на главата и изглеждаше доста отнесена, но когато засече погледа на Ариа, тя вдигна ръка и леко ѝ махна.

Всички бяха живи. Някак си бяха успели, да се измъкнат.

— Колко време прекарах в безсъзнание? — попита Ариа с треперлив глас.

— Два дни — отвърна Майк. — Но усещането беше като за две години.

Фуджи се появи пред леглото на Ариа.

— Успяхме да ви измъкнем от стаята тъкмо навреме. Количеството цианид във въздуха беше поразяващо. Ако бяхме пристигнали само няколко минути по-късно, нямаше да оживеете. Добре че оставихме хора да ви наглеждат онази вечер. Един от тях ви е последвал до къщата. Когато повече не сте излезли, агентът ни се обади за подкрепление. — Тя потупа Ариа по крака. — Но го хванахме, скъпа. Арестуван е. Всичко свърши.

— Него — рече Ариа с надебелял глас. *Ник*. Спомни си зловещата му, вълча усмивка. Насоченият пистолет в ръката му. Тялото му, което пада на земята, смътен спомен за това как Емили го събаря.

— Той едва не ви уби, момичета — рече Фуджи. — Сигурно е усетил, че приближаваме. Няколко членове от екипа ми разгадаха връзката към Ник горе-долу по същото време, когато той ви е хванал. Те ми съобщиха за него точно когато ви е вкарал в капана.

— Как разбрахте, че е бил Ник? — попита Ариа.

Фуджи разтърка уморените си очи.

— Група експерти работеха по компютърните извлечения и те успяха да проследят всичко до телефона на Ник — всичките съобщения от А. и пренасочването им до *вашите* телефони. — Тя погледна към Спенсър. — Послушахме те — проверихме всички пациенти от Убежището, за да видим дали някой от тях не е подозрителен. Ник беше в списъка ни. Други експерти работеха върху ДНК-анализите и името на Ник се появи и там — имахме неговото ДНК от предишно престъпление, отпреди изпращането му в Убежището. Накрая успяхме да идентифицираме и третото лице в трюма на круизния кораб, където избухна бомбата. И снощи намерихме Айрис Тейлър завързана в гората, полумъртва. Тя сподели, че той я е наранил. Бил е Ник. През цялото време е бил Ник.

— Айрис? — извика Емили. — Тя... добре ли е?

— Ще бъде — отвърна Фуджи. — Но беше на косъм.

— Почакайте. — Ариа усещаше празнота в съзнанието си. — Ами... Али? Намерихте ли я?

Байрън и Ила се спогледаха. Фуджи сви устни.

— Али я нямаше там, Ариа.

Ариа се опита да се надигне от възглавниците. Главата ѝ пулсираше.

— Напротив, беше. Всички я видяхме. Казахте, че къщата е била наблюдавана от вашите хора. Те сигурно са чули гласа ѝ.

— Скъпа — рече нежно Ила. — Просто си объркана.

— Не, вярно е — рече Спенсър с дрезгав глас. — Тя се опита да ни убие заедно с Ник. Направиха го заедно.

— Тя ме простреля — каза Емили. Ариа я видя как докосва главата си. Рана нямаше. — Или поне си *помислих*, че го е направила — додаде след миг Емили.

Фуджи въздъхна.

— Момичета, Ник ви е дрогирал с опасна смесица от отрови. Видели сте Алисън, защото това е човекът, когото сте се страхували, че ще видите — и защото снимките ѝ бяха залепени по целите стени. Ник си е направил олтар в нейна чест. Бил е обсебен от смъртта ѝ и се е опитвал да си отмъсти.

— Ник и Алисън бяха гаджета. — Мелиса Хейстингс, която седеше до леглото на Спенсър, се надигна. — Той е тръгнал да си отмъщава, защото приятелката му е била убита. Познавал е Табита Кларк — с нея също са били приятели от болницата — и очевидно я е накарал да се представи за Алисън, за да ви изплаши. И оттам започна всичко.

— Но Айрис каза, че не е виждала Трип — Ник — от години — възрази Емили. — Тя просто ме накара да ѝ помогна да намери къщата му.

— Хората лъжат — каза Фуджи. — А Айрис не е особено здрава психически.

Ариа я погледна, примигвайки учестено.

— Ами клипът от Ямайка? На който убиваме Табита?

Фуджи се размърда.

— Друг клип се появи същата вечер, когато се измъкнахте от къщите си; той доказва невинността ви. Той показва повече кадри от нощта, когато е била убита Табита, и се вижда само един човек, който пребива момичето до смърт — Ник. Нашите експерти са убедени, че това е истинският запис. Другият е фалшив.

Ариа беше разтърсена от шок.

— Кой е изпратил този клип?

Фуджи поклати глава.

— Не знам.

Ариа погледна към останалите и те изглеждаха също така зашеметени.

— Ами ако Али го е изпратила? — извика Емили. — Не разбирате ли? През цялото време го е държала в задния си джоб. Изпратила го е, за да натопи Ник, когато е разбрала, че ще бъдат заловени!

— Ами теорията ви за двамата души, които са вързали Ноъл? — попита Ариа. — Щом Али не е помагала на Ник, то кой е бил тогава?

— Всеки може да е бил — отвърна Фуджи. — Ник е имал и други приятели. Възможно е да ги е излъгал, че Ноъл го е ядосал, и че е решил да му скрои номер.

Ариа затвори очи и си спомни нощта, когато тя, Ноъл и останалите се бяха опитали да зложат капан на Али при библиотеката. Русокосото момиче беше послужило като примамка, очевидно помагаше на Ник. Ами ако този, който му помагаше в това налудничаво отмъщение, наистина не беше Али?

Но не. Те я бяха *видели*. Бяха *разговаряли* с нея. Ариа беше сигурна в това.

Фуджи пхна ръце в джобовете си.

— Забравете го, момичета. Знам, че искате всичко това да приключи, но Алисън наистина не се вписва в картинката. Експертите ни ще изчеткат мазето за улики, но съм сигурна, че няма да намерим и следа от нея. Тя е мъртва — от много време. Наистина. По-добре просто го приемете и продължете напред. — Тя ги огледа. — Сега си починете, чувате ли? Скоро ще ви се наложи да отговаряте на много въпроси от репортерите.

След това жената излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Ариа погледна към приятелките си. Всички я гледаха безизразно. Но и без това нямаше как да разговарят точно сега — не и когато семействата им бяха тук. А и всички смятаха, че те си бяха халюцинирали Али. Може би наистина *трябва* да я забравим, помисли си Ариа. Може би това наистина *беше* краят.

Вратата отново се отвори и Ариа обърна глава, притеснена, че може да е някой любопитен репортер, който иска да задава въпроси. Но вместо това в стаята влезе Ноъл. Веднага, щом зърна Ариа, лицето му се сгърчи. Той изтича до леглото ѝ. Байрън и Ила отстъпиха встрани, за да му направят място.

— З-здрасти — рече той с треперещ глас.

— Здравей — отвърна Ариа. Внезапно сънят нахлу в главата ѝ. Как се гмурна под водата и не откри Ноъл никъде. Мисълта, че никога повече няма да може да го докосне. Тя протегна ръка и стисна неговата; той направи същото. След това се наведе напред и приближи лицето си до нейното. В първия момент Ариа си помисли, че ще я целуне — и наистина искаше да го направи.

Вместо това той се приближи до ухото ѝ.

— Видя я, нали? — прошепна Ноъл.

Очите на Ариа се разшириха. Тя кимна, после погледна към вратата, през която бе излязла Фуджи.

— Но никой не ни вярва.

— Аз ти вярвам. *Винаги* съм ти вярвал.

Той се отдръпна назад и Ариа го погледна, изпитвайки едновременно шок и благодарност.

Благодаря ти, произнесе само с устни тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Но искаше да каже на Ноъл да забрави за Али. Искаше *всички* да забравят за нея. Съзнанието ѝ се гмурна в едно тъмно, ужасно място. *Няма да намерим и следа от нея*, беше казала Фуджи. Внезапно Ариа осъзна, че наистина ще стане така. Никакви отпечатьци по пистолета, който бе държала. Никаква кръв по пода. Никакви руси косми по килима. Но не защото Али не е била там.

А защото тя беше по-умна от всички тях.

Една сестра надникна през вратата и погледна намръщено гостите.

— Добре, всички посетители вън — рече тя строго. — Момичетата имат нужда от почивка.

Ноъл потупа Ариа по ръката.

— Ще бъда отвън — каза той. Ариа кимна, след което изпрати с поглед останалите. Сестрата загаси лампата и за миг в стаята се възцари мълчание. След това Хана взе дистанционното и включи телевизора, който висете от тавана. *Серийният убиец е задържан*, гласеше заглавието на Си Ен Ен. Естествено, случилото се беше по всички новини.

Камерата показва външността на старата къща. Едно ченге бутна Ник на задната седалка; ръцете му бяха оковани с белезници на гърба. Чувахе се вой на линейки. Ариа се зачуди дали не е била в някоя от тях, изпаднала в безсъзнание.

— Мразя го — каза тихо Спенсър, когато на екрана се появи снимка на Ник.

Ариа кимна, без да каже нищо. Той напълно го заслужаваше. Но всъщност представляваше само половината проблем. Ако само ченгетата бяха успели да заловят и Али!

Полицейската кола се отдалечи, но камерите продължиха да предават още няколко мига полицейските действия на терена. Беше пълно с полицаи, криминалисти и кучета. Ариа се послуша за познатия издайнически кикот, за нещо, което да докаже, че Али все още е там. Но не чу нищо. Разбира се, че нямаше да чуе.

— Ами сега какво? — попита тя, когато новините прекъснаха за реклами.

Спенсър въздъхна.

— Трудно е да се каже. Изгубихме всичко. Но е възможно сега да можем да правим всичко.

Всичко. Те се спогледаха, обмисляйки възможностите.

Хана погледна към телефона си, който все още беше пъхнат в джоба ѝ.

— Все още очаквам всеки момент да изпиука.

— Че има ново съобщение — прошепна Спенсър.

Ариа също погледна телефона си, но не се появи никакво съобщение. Естествено, че нямаше да се появи. Али не беше толкова тъпа, че да го направи точно сега.

Ариа погледна нервно приятелките си.

— Смятате ли, че отново ще чуем за нея?

Хана поклати глава; на лицето ѝ бе изписана решителност.

— Не. Всичко свърши.

— Определено — съгласи се Спенсър.

Но Ариа знаеше, че те не го вярваха наистина. Известно време Али щеше да стои настрани — може би доста дълго време. Но тя не бе напуснала окончателно живота им. Все още беше някъде там... а те все още бяха живи... и това означаваше, че работата ѝ не е приключила. Доколкото я познаваха, тя щеше да спре едва след като получи онова, което иска. Щеше да спре едва, след като те бяха мъртви.

Въпросът беше само кога.

35.

АЛИ В ЗАСТОЙ

Алисън тичаше ли тичаше, докато мускулите не я заболяха и дробовете не започнаха да парят. Колкото повече тичаше, толкова по-малко мислеше, а колкото по-малко мислеше, толкова по-малко ѝ пукаше. И когато стигна до мястото, където искаше да отиде, тя вече беше взела решение. Нямаше друг начин. Беше се спасила.

Тя отиде до мястото, което си беше подредила още преди седмици, без Ник да разбере, мястото, което беше единствено нейно. Извади ключа от тайното джобче, зашито в дънките ѝ, и отключи вратата. Изтича по тъмния коридор и се хвърли върху оправеното легло, без дори да поглежда към купчината поща, която бе оставила там последния път, когато беше идвала тук. Всичко бе адресирано до Максин Прептуил, новия ѝ псевдоним. Името винаги ѝ се беше струвало забавно, нещо като анаграма на Ник Максвел, и тя го беше използвала в тайните комуникации с Ноъл. Дълго време бе обмисляла що за човек би трябвало да е Максин. Тихо, скромно момиче. Приятелско лице в квартала, популярна фигура в колежа, където щеше да се запише, използвайки останалите пари от попечителския фонд на Ник — всеки път, когато идваше тук, тя скътваше някаква сума. Щеше да ги използва и за да си оправи зъба. Да си подстриже косата. Да си направи пластична операция на изгарянията. Щеше отново да стане красива и неустоима. Трябваше отново да омагьоса някого.

Тя остана да лежи там дълго време, загледана в тавана, обмисляйки случилото се пред деня. Очакваше при мисълта за Ник да я заболи, но не почувства нищо. Ами, добре. По-добре да не чувства нищо. Никакво съжаление. Никакво обвързване. Тя беше свободна.

Помисли си дали да не пусне телевизора — беше удължила антената с алуминиево фолио, та да може поне да лови новините. Но не беше сигурна дали все още е готова да види касапницата. *Мъж, арестуван за убийството на Кларк. Малките сладки лъжскини най-после казват истината.* И щеше да има снимки на Ник, на хлътналите

му очи, замаяното му изражение. Той беше най-умният човек, когото познаваше Али, но въпреки това не бе предвидил удара.

Добре, добре, честно казано тя не искаше това. Ненавиждаше мисълта, че кучките отново са свободни. А най-вече мразеше себе си, заради това, че беше предала Ник. Но знаеше какво щеше да се случи, ако не го беше направила. Веднага, щом чу сирените, тя започна да се паникьосва. Представи си как ченгетата намират него... а след това нея.

Е, това не трябваше да бъде допускано.

Затова тя избяга. Ченгетата бяха намерили Ник да лежи в безсъзнание на земята. Али отдавна бе изчезнала. Той сигурно им беше казал, че тя го е накарала да направи всичко — което, всъщност, си беше така. И ако Али нямаше солидно доказателство, за да ги спре, те сигурно щяха да продължат да я търсят. За щастие тя разполагаше с нужното доказателство, за да запечата съдбата му.

Клипът. Ник не знаеше за него. Но такива неща са нужни, за да може човек да оцелее в този свят. Трябва да имаш по някой скрит в ръкава трик. Трябва да знаеш тайни и да ги издаваш в подходящия момент.

И все пак, когато Али затвори очи, Ник изплува в мислите ѝ. Първият път, когато се бяха срещнали в Убежището по време на терапевтичните сеанси, Ник я беше замерил със смачкан лист хартия, за да я накара да говори. Първият път, когато ѝ беше показал тайната таванска стаичка, за която знаеха само най-готините пациенти — тя беше написала с големи печатни букви името, под което я познаваха всички, освен Ник — *Кортни*. Начинът, по който я слушаше, докато му разказваше за ужасната размяна с близначката ѝ. Как се беше заклел да ѝ помогне да си отмъсти.

Спомни си как Ник се беше появил до нея край дупката в задния двор на родителите ѝ в нощта, когато беше умряла Кортни. След като всичко свърши, той я сграбчи и силно я прегърна, като не спираше да повтаря колко я обича и колко се гордее с нея. Това беше истинска любов, реши тя — някой, който е готов отново и отново да убие за теб. Някой, който би отишъл до края на света, за да поправи стореното ти зло.

Но сега нещо вътре в нея се беше вкаменило. *Само силните оцеляват*, пропя си тя на ум. Дори по време на процеса Ник да

заявеше, че Али е жива, от нея не бяха останали никакви следи; винаги се стараяше да бъде така. Освен това той бе човекът, убил Табита. Клипът не лъжеше.

Али се претърколи на леглото и пъкна езика си в дупката на липсващия зъб.

— Майната му — каза тя на глас. — Време е да продължа напред. Аз съм Алисън. И съм великолепна.

И внезапно осъзна с абсолютна сигурност, че каквото и да направи сега, щеше да го направи добре. Някой ден, когато кучките най-малко го очакваха, тя щеше отново да ги подгони. Но трябваше да си признае: тя бе нетърпелива. Имаше усещането, че това ще се случи по-скоро рано, отколкото късно.

Просто не можеше да чака.

БЛАГОДАРНОСТИ

И отново не бих могла да завърша тази книга без помощна на екипа от Алой Ентъртейнмънт, включително Лейни Дейвис, Сара Шандлър, Джош Банк и Лес Моргенщайн. Кристин Маранг и дигиталният ѝ екип също бяха невероятни — не знам какво щях да правя без вас, приятели. Освен това огромни благодарности на Кари Съдърланд от Харпър за проникновените ѝ идеи. Много любов на семейството ми, включително Минди, Шеп, Али и Кристиан, който вече знае какво казват конете и сигурно не се страхува толкова от муу. Голяма прегръдка на Майкъл, който е несравнимо забавен и търпелив и който има много идеи за нови проекти — изобретателността ти е високо ценена. Прегръдки и за всички читатели на тази поредица, които се задържаха на нея толкова дълго — обожавам да ви виждам на срещите и да чета писмата ви. Вие сте причината да продължа да пиша!

И накрая възторжени приветствия за прекрасните актриси, които играят Ариа, Емили, Спенсър и Хана в сериала на ABC „Малки сладки лъжчини“: Люси Хейл, Шей Мичъл, Троян Белисарио и Ашли Бенсън. От самото начало усетих, че сте идеални за ролите и беше невероятно да ви гледам как израствате и се променят с напредването на сериала. Дължа ви много и съм най-големият ви почитател.

Сара Шепард

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.